

Nhật Ký Trưởng Thành Của Lưu Mạnh

Contents

Nhật Ký Trưởng Thành Của Lưu Mạnh	2
1. Chương 1: Một Tuổi: Quen Biết	2
2. Chương 2: hai Tuổi: Ôm	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4: Bốn Tuổi: Nụ Hôn Đầu	7
5. Chương 5: năm Tuổi: Không Ôm Cậu Tổ Không Ngủ Được	9
6. Chương 6: sáu Tuổi: Ta Muốn Cùng Vũ Vũ Có Cặp Sách Giống Nhau	10
7. Chương 7: Bảy Tuổi Ở Cùng Nhau, Có Phải Cũng Có Hôn Chào Buổi Sáng Và Hôn Chúc Ngủ Ngon Hay Không	12
8. Chương 8: Tám Tuổi: Không Ở Cùng Nhau, Tổ Liên Đón Cậu Đi Học	14
9. Chương 9: Chín Tuổi: Chức Vụ Của Cậu Là Trưởng Lớp, Chức Vụ Của Tổ Là Bảo Vệ Trưởng Lớp	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	51
30. Chương 30	53
31. Chương 31	55
32. Chương 32	57
33. Chương 33	59
34. Chương 34	60
35. Chương 35	62
36. Chương 36	64
37. Chương 37	66
38. Chương 38	68
39. Chương 39: Phiên Ngoại	70

Nhật Ký Trưởng Thành Của Lưu Manh

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ Nhân vật chính: Vương Thanh x Phùng Kiến Vũ Editor : Tammy Trần Câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-truong-thanh-cua-luu-manh>

1. Chương 1: Một Tuổi: Quen Biết

Vương Thanh từ đầu đến cuối cảm thấy nếu như buổi chiều hôm đó mẹ nhà mình không có quá ngứa tay đem đứa con nít nào đó từ nhà bạn ôm về, như vậy hết thấy mọi chuyện liền khác đi, mình cũng sẽ không vì một chút xú tiện nghi nhỏ mà bại hoại đến mức trở thành lưu manh đùa bỡn...

Câu chuyện phải bắt đầu từ chuyện hai người quen biết nhau, một ngày nắng đẹp, Vương Thanh sáng sớm liền bị bà nội đến thăm ôm đi công viên hóng gió. Mà Thanh ma sáng sớm thu dọn đồ đạc xong liền chạy qua nhà bạn chuẩn bị đón đứa trẻ nhà bạn qua đây. Bởi vì bạn có chuyện, đành phải đem con qua nhờ trông giúp. Cứ như vậy bạn nhỏ Vương Thanh gặp gỡ bạn nhỏ Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ còn bầy ngày nữa tròn một tuổi, Vương Thanh mới vừa tròn bảy tháng. Chờ đến khi Vương Thanh được bà nội ôm trong ngực từ trong công viên trở về, đã nhìn thấy chỗ ăn cơm thường ngày mình hay nằm bị người ta chiếm mất, mà lúc này, Phùng Kiến Vũ nằm ở trước ngực Thanh ma ăn mặt đầy thỏa mãn

Mà giờ khắc này Vương Thanh bị bà nội ôm trong ngực, tức giận ở trong ngực bà nội không ngừng ồn ào, hai cái tay nhỏ bé trên không trung không ngừng quơ quơ, tựa hồ muốn đem người trong ngực mẹ nhà mình đuổi đi, nơi đó rõ ràng là thuộc về mình!

Thanh ma buồn cười liếc mắt nhìn, Vương Thanh a a kêu la, không chút nào để ý tới, ôm Phùng Kiến Vũ trong ngực tiếp tục cho bú sữa.

Bé con trong ngực rõ ràng đã một tuổi nhưng so với Vương Thanh hết sức khỏe mạnh không lớn hơn bao nhiêu. Vừa mới khóc, trong mắt ngậm nước, mắt đỏ một vòng, ngay cả đầu mũi nhỏ cũng có chút đỏ, bộ dáng nhỏ hết sức đáng thương. Bà nội Vương Thanh thấy hết sức đau lòng, vội vàng buông Vương Thanh trong ngực xuống, đem Phùng Kiến Vũ ăn no trong ngực Thanh ma ôm lấy.

Vương Thanh lúc này càng không cam tâm, không chỉ mỗi mình mẹ bị chiếm đoạt, ngay cả bà nội đều bị chiếm đoạt!! Mắt thấy địa bàn thuộc về mình bị chiếm đoạt, Vương Thanh rốt cuộc tức giận nhìn Phùng Kiến Vũ mắt to tròn tròn phát uy.

“Oa...” một tiếng, gân giọng khóc lớn. (tránh ra tránh ra!! của ta của ta!!)

Thanh âm ủy khuất vô cùng, Thanh ma buồn cười đem con trai vừa trắng lại vừa mập bế lên, nhẹ giọng dỗ mấy cái, liền vội vàng ôm vào trong ngực dứt sữa.

Đến khi Vương Thanh rốt cuộc ăn no, thỏa mãn ở trong ngực Thanh ma ợ một cái, Phùng Kiến Vũ đã nằm ngủ say ở trong nôi của Vương Thanh

Bởi vì Thanh ma luôn hy vọng mình có thể sinh được một cặp song sinh, cho nên ngay cả nôi đều là chuẩn bị nôi dành cho hai bé, nhưng lại không như mong muốn, mà giờ khắc này, Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ nằm ở bên trong nôi, lại hết sức hài hòa.

Chẳng qua là phần hài hòa này, ước chừng một giây liền bị Vương Thanh đánh vỡ...

Miệng nhỏ nhắn Phùng Kiến Vũ hơi hơi mở, nắm chắc quả đấm nhỏ nằm một đầu nôi, an tĩnh ngủ say, một đôi mắt to sáng ngời nhắm thật chặt, không biết nằm mơ thấy cái gì, thỉnh thoảng cong cái miệng nhỏ nhắn cười, khả ái vô cùng

Nhìn lại Vương Thanh, hẩn ăn no, không hài lòng với nguyên tắc ăn no liền ngủ, giờ phút này bấp chân cố gắng đạp a đạp, như chứng minh với người chung quanh sự tồn tại của mình vậy, bất mãn “A, a...” kêu.

Tựa hồ thấy được người chung quanh không người nào để ý hẩn, Vương Thanh bất mãn nghiêng đầu nhìn người mới vừa đoạt địa bàn của mình, giờ phút này lại đang cuộn tròn thành cái núi nhỏ ngủ nước miếng chảy ròng ròng. Không chút khách khí đưa tay, vỗ một cái tát vào mặt Phùng Kiến Vũ.

Tiểu hài tử khí lực cũng không có bao nhiêu, bàn tay nhỏ bé của Vương Thanh chẳng qua là vỗ vào mặt Phùng Kiến Vũ, thanh âm không lớn, nhưng cũng để lại trên gò má trắng nõn của Phùng Kiến Vũ một dấu tay không lớn không nhỏ

Vương Thanh tựa hồ cảm nhận được làn da non mềm, bàn tay nhỏ bé sau khi vỗ một cái, cũng không có rời đi, không ngừng sờ tới sờ lui.

Mà cậu bé nhỏ một bên ngủ an tĩnh, như bị quấy rầy mộng đẹp, bất mãn nhú chân mày nhỏ, tỉnh lại. Bốn mắt nhìn nhau, hai đứa con nít nằm chung một chỗ đồng thời cười lên khanh khách.

Trẻ con đều là ăn no liền mệt rồi muốn ngủ, không lâu lắm, hai đứa con nít liền lần lượt ngủ thiếp đi, không có ồn ào, an tĩnh cùng nhau thiếp đi. Chờ Thanh ma đến phòng, Vương Thanh đã sớm lăn đến bên cạnh Phùng Kiến Vũ mà ngủ, mà Vương Thanh cũng hết sức không khách khí đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt trên tay Phùng Kiến Vũ.

Thanh ma nhìn nắm tay bị con trai nhà mình cầm trong tay, lại vì tay nhỏ bé nên không cầm hết, không nhận được cười. Hai đứa bé này cũng là rất hợp ý. Lần đầu tiên gặp mặt đã thân mật như vậy, cùng nhau lớn lên chắc cũng không xảy ra chuyện gì không tốt.

Ấn, Thanh ma nghĩ: Chờ Vũ Vũ ma trở lại, liền thương lượng một chút, hai đứa con nít có thể cùng nhau lớn lên mà.

Cũng không biết có phải quyết định nhất thời của Thanh ma liền định tương lai của hai người bất đồng số mạng, một người lúc này bắt đầu con đường tu luyện thành lưu manh của mình, một người từ đây đi vào con đường không thể tự lo liệu được cuộc sống của mình

Mà câu chuyện của hai đứa trẻ nằm chung một chỗ mỹ mãn thiếp đi cũng theo đó bắt đầu

2. Chương 2: hai Tuổi: Ôm

Vương Thanh dường như đã hình thành một thói quen rằng mình mỗi ngày mở mắt ra sẽ nhìn thấy Phùng Kiến Vũ, cũng như quen mỗi ngày địa bàn của mình bị một người chiếm làm của riêng.

Mà lúc này người bạn nhỏ Vương Thanh của chúng ta mới vừa thức dậy lại không có nhìn thấy người mỗi ngày đều nằm ở bên cạnh, mở to mắt ở trong nôi của mình quét một vòng, chớp chớp mắt to, sau đó “Oa...” một tiếng khóc lớn.

Đến khi Phùng Kiến Vũ được Thanh ma ôm cho ăn no cháo, ở trong ngực Thanh ma mở to mắt nhìn xung quanh trở lại, Vương Thanh đã sớm ngồi ở đó lớn giọng gào thét thảm thiết nhưng không có giọt nước mắt

nào được nửa ngày rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn nghẹn đến đỏ bừng, cái mũi nhỏ gắt gao nhú lại một chỗ.

Khi nhìn thấy Phùng Kiến Vũ được Thanh ma ôm trong ngực, Vương Thanh trong nháy mắt thu tiếng, mở to mắt nhìn chăm chăm cậu, người nào đó một giây trước vẫn còn oa oa gân cổ gào khan, giờ phút này ngồi ở chỗ đó cười khanh khách không ngừng.

Cậu bé mập mạp ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ngồi trong nôi, mặc một cái yếm nhỏ hồng hồng, ưỡn cái nhỏ bụng, mở to cái miệng chỉ có duy nhất hai cái răng nhỏ, hướng về phía Phùng Kiến Vũ đang an tĩnh trong ngực Thanh ma cười không dứt.

Phùng Kiến Vũ ngoe đầu nhỏ, ôn nhu cười với Vương Thanh, nãi thanh nãi khí chỉ Vương Thanh trong nôi, nói với Thanh ma đang ôm cậu: “Thanh Thanh, ôm.”

Thanh ma cười cười, đem bé con trong ngực bỏ vào nôi, Phùng Kiến Vũ mới vừa ngồi vững, Vương Thanh liền nha nha ô ô trực tiếp nhào tới, lập tức chiếm cứ Phùng Kiến Vũ nho nhỏ ôm trong ngực.

Phùng Kiến Vũ dịu dàng ôm lại bé con trong ngực, trong miệng lẩm bẩm: “Thanh Thanh.”

Vương Thanh hơn một tuổi, đã nói được những chữ đơn giản, hai chữ nói rõ ràng nhất chính là: Vũ Vũ. Nghĩ lại lúc Vương Thanh mới vừa học nói chuyện, chữ học được đầu tiên không phải là ba ba hay ma ma, cũng không phải Vũ Vũ mà là Thanh Thanh.

Bởi vì khi đó Phùng Kiến Vũ cả ngày ở trước mặt Vương Thanh, nãi thanh nãi khí gọi Thanh Thanh, Thanh Thanh, lâu ngày, hai chữ đầu tiên mà Vương Thanh học được chính là Thanh Thanh. Sau đó từ từ học được nhiều rồi, Vương Thanh liền cả ngày đập chân ngắn nhỏ của mình bò tới bò lui theo sau Phùng Kiến Vũ đang tập đi, vừa bò vừa gọi: “Vũ vũ, ôm một cái.”

Lúc này, Phùng Kiến Vũ vịn tường ngoe đầu nhỏ nhìn Vương Thanh đang bò theo sau móng mình, tay buông lỏng một chút, đặt móng ngồi xuống, sau đó xoay người lại ôm lấy Vương Thanh đang ngồi dưới đất ngậm ngón tay nháy nháy mắt.

Nếu như nói Vương Thanh lúc mấy tháng, còn chưa biết ngồi, lúc không bò thích nhất đưa bàn tay nhỏ bé của mình kéo tay Phùng Kiến Vũ, còn bây giờ Vương Thanh thích nhất chính là được Phùng Kiến Vũ ôm vào trong lòng, dùng cái đầu nhỏ của mình không ngừng cọ a cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Kiến Vũ, nhìn Phùng Kiến Vũ bị tóc hấn làm cho cười khanh khách không ngừng, sau đó lại ngây ngô cười theo

Vũ ma đi công tác xa trở về, mang cho Vương Thanh tiểu phi cơ hấn thích nhất, Vương Thanh ngồi ở trên sàn nhà một bên cầm tiểu phi cơ trong tay khua qua khua lại, còn một bên đồ đồ cái miệng nhỏ nhắn vù vù thổi tới thổi lui. Phùng Kiến Vũ được Vũ ma ôm vào trong ngực thân mật hồi lâu mới buông ra. Vừa đặt xuống một cái, hai cái chân nhỏ của Phùng Kiến Vũ liền chạy a chạy sau đó lắc móng nhỏ một cái lập tức ngồi trước mặt Vương Thanh

Vương Thanh tay giữ phi cơ nhỏ, nhìn Phùng Kiến Vũ đang ngồi đối diện, cười ngây ngô.

Phùng Kiến Vũ đưa tay muốn lấy phi cơ nhỏ trong tay Vương Thanh, lập tức bị đụng phải, Phùng Kiến Vũ thu tay về, sau đó an tĩnh nháy mắt to nhìn Vương Thanh không nói lời nào. Một đôi mắt to, ánh mắt linh động chỉ như vậy lẳng lẳng nhìn Vương Thanh, thấy Vương Thanh không tự chủ được đem phi cơ nhỏ trong tay mình đưa tới.

Phùng Kiến Vũ lập tức cười, đưa tay ra đón, Phùng Kiến Vũ nhận lấy phi cơ nhỏ Vương Thanh đưa tới, vui vẻ giơ lên vù vù bay hai vòng, vừa quay đầu đã nhìn thấy Vương Thanh mắt đỏ một vòng, nhú cái mũi nhỏ, một bộ dáng muốn khóc nhìn mình.

Phùng Kiến Vũ liền gấp gấp, lập tức buông xuống phi cơ nhỏ trong tay mình, đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Thanh, an ủi: “Thanh Thanh, không khóc, không khóc.”

Vương Thanh không lên tiếng, mắt nhỏ vẫn đỏ hoe hoe.

Phùng Kiến Vũ gấp gấp, cũng đỏ mắt theo, nhú nhú cái mũi nhỏ, trước khi Vương Thanh rơi lệ, Phùng Kiến Vũ đã oa một tiếng khóc lên.

Hai người lớn đang ở một bên nói chuyện liền chạy mau sang đây xem, hai đứa con nít ngồi đối diện nhau, đều đã khóc.

Thanh ma bất đắc dĩ thở dài: “Vương Thanh, con lại khi dễ Vũ Vũ.”

Phùng Kiến Vũ khóc đến không thở được, một bên khóc một bên dứt quãng giải thích: “Không trách Thanh Thanh, con... con...” không nói được một câu trọn vẹn, Vương Thanh vừa khóc theo lại dần dần nín khóc, nhẹ nhàng khóc thút thút hai tiếng, đưa tay ra, muốn ôm một cái.

Vũ ma có chút hiểu lầm, tiến lên hai bước, định đem Vương Thanh ôm lấy, nhưng một khắc vừa vươn tay ra tới, Vương Thanh vốn đã nín khóc lại đột nhiên gào khóc lên.

“Không cần để ý đến hấn, hấn là muốn Vũ Vũ ôm hấn.” Thanh ma mới vừa nói xong, Vũ ma đã nhìn thấy Vương Thanh quệt cái mũi nhỏ nhún nhún liền chui vào trong ngực con trai nhà mình

Hai bé con đều an tĩnh trở lại, Phùng Kiến Vũ mắt còn đỏ hoe, khóe mắt ứa nước mắt, thút tha thút thít nhưng vẫn ôm thật chặt Vương Thanh. Nhìn lại Vương Thanh được Phùng Kiến Vũ ôm vào trong ngực, liền trong nháy mắt thu tiếng, chớp chớp đôi mắt hồng hồng, hiền lành nằm trong ngực Phùng Kiến Vũ nhẹ nhàng nhỏ xầu xỉnh cười trộm.

Thanh ma nhìn bộ dạng ngu xuẩn của con trai nhà mình, bất đắc dĩ lắc đầu một cái kéo Vũ ma đi sang bên cạnh tiếp tục nói chuyện phiếm, chỉ lưu lại hai người ôm nhau, ngây ngốc bị chiếm tiện nghi Vũ Vũ cùng người bạn nhỏ chỉ biết đùa bỡn lưu manh Vương Thanh Thanh

3. Chương 3

Vương Thanh bưng chén cơm nhỏ dành riêng cho mình, ngồi ở trên cái ghế nhỏ bên cạnh giường nhỏ nghiêm túc hớp một ngụm lớn ăn cơm

Ánh mắt còn không tự chủ luôn nhìn về người đang ngủ say trên giường. Giờ phút này Phùng Kiến Vũ bởi vì cảm mạo nóng sốt nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vì nghẹt mũi mà hơi mở cái miệng nhỏ nhắn, nhúu nhúu chân mày nhỏ.

“Mẹ, Vũ Vũ, ăn cơm!” Nhìn thấy Thanh ma đi vào, Vương Thanh đem chén cơm nhỏ trong tay để xuống đất, chân ngắn nhỏ chạy tới ôm chân mẹ nhà mình, chỉ Phùng Kiến Vũ trên giường kêu la.

“Thanh Thanh ngoan, Vũ Vũ ca ca bị bệnh, mới vừa ăn rồi uống thuốc liền ngủ, con ngoan ngoan ăn cơm có được hay không?”

Vương Thanh nhìn mẹ nhà mình, lại quay đầu nhìn người đang nằm trên giường. Cái hiểu cái không gật đầu một cái.

Thanh ma đưa tay sờ trán Phùng Kiến Vũ, thấy cơn sốt dần hạ, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Xoay người lại cúi đầu dặn dò Vương Thanh đôi câu, nhìn Vương Thanh bưng chén cơm nhỏ trở về ngồi trên ghế. Thanh ma lúc này mới yên tâm đi ra ngoài chuẩn bị cho Phùng Kiến Vũ chút thức ăn thanh đạm.

Phùng Kiến Vũ mơ màng tỉnh lại, Vương Thanh đang chống khuôn mặt nhỏ nhắn ngồi ở mép giường, mắt cũng không nháy một cái đang nhìn cậu

“Thanh Thanh ” nhỏ giọng nài thanh nài khí nhưng mang hơi khàn khàn. Vương Thanh nhẹ nhàng nhúu chân mày nhỏ, dùng cả tay chân bò lên giường, lắc mũi nhỏ một cái ngồi ở bên gối Phùng Kiến Vũ.

“Vũ vũ, phù phù, bệnh bệnh đã không thấy tẩm hơi!” Nói xong còn đưa tay ra sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Kiến Vũ, nhẹ nhàng phù phù thổi hai cái.

“Ta không có sao.” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh chu cái miệng nhỏ đi hướng mình thổi thổi không nhìn được liền cười một chút, nhưng không nghĩ lại nhẹ giọng ho khan.

Vương Thanh lo lắng, vội đưa bàn tay nhỏ bé vỗ lưng cho Phùng Kiến Vũ.

“Vũ Vũ” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh sắp khóc, vội vàng nhin ho khan, đưa tay đem Vương Thanh ôm lấy.

“Thanh Thanh, ta không có sao.”

”Ừ, ta chăm sóc Vũ Vũ.” Vương Thanh đỏ mắt nắm quần áo thề chân thành.

”Ừ, vậy ta muốn uống nước.” Phùng Kiến Vũ vừa dứt lời, Vương Thanh liền trở mình bò xuống giường, thình thịch chạy đi rót nước cho Phùng Kiến Vũ

Không lâu sau, Phùng Kiến Vũ nhìn thấy Vương Thanh thận trọng bưng ly nước nhỏ thận trọng bước đôi chân núc ních thịt trở lại.

“Vũ Vũ, uống nước.” cầm ly nước bộ dáng lấy lòng bưng qua.

Phùng Kiến Vũ nhận lấy ly nước Vương Thanh giơ đến trước mặt, giương cái miệng nhỏ nhắn ừng ực uống hết.

“Uống rất ngon sao?”

“Uống thật là ngon.”

“Muốn uống nữa không?”

“Àn không uống.” Phùng Kiến Vũ lắc lắc đầu nhỏ. Nhìn đôi mắt Vương Thanh có chút mất mát Phùng Kiến Vũ lại nói: “Nước Thanh Thanh rót là ngon nhất.”

Mắt Vương Thanh đột nhiên sáng lên, sau đó lại thình thịch chạy ra ngoài, một hồi lại đông đông đông chạy trở lại. Túi nhỏ phồng phồng tựa như giấu cái gì đó, hai chân nhỏ ngắn mắt thẳng bằng ngả nhào xuống đất.

“Thanh Thanh!” Phùng Kiến Vũ sốt ruột kêu một tiếng, vừa định vén chăn xuống đất, đã nhìn thấy Vương Thanh khóc cũng không khóc, tự mình đứng lên, tiếp tục chạy, không kịp thở một cái chạy đến mép giường.

Đem kẹo que giấu trong túi đưa đến trước mặt Phùng Kiến Vũ như dâng lên vật quý

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh giơ trong tay chính là kẹo que mà hắn thích nhất. Vỗ vỗ bên vị trí bên cạnh nhìn Vương Thanh không khách khí leo lên, nãi thanh nãi khí cùng Phùng Kiến Vũ nói: “Vũ Vũ ca ca, ăn kẹo.”

“Ah? Vũ vũ tỉnh rồi? Còn khó chịu không? Có đói bụng hay không? Vương Thanh! con lại đi trộm kẹo ăn!!” Thanh ma vừa tiến đến đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ ngồi ở trên giường nhìn con trai nhà mình ăn trộm kẹo cười cười.

” Dạ, tốt hơn nhiều rồi a.” Phùng Kiến Vũ ngược mặt lên để cho Thanh ma sờ trán cảm nhận nhiệt độ

“Có đói không?” Phùng Kiến Vũ cúi đầu suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

“Vậy Vũ Vũ con ngồi ở đây, đi đi lấy cháo cho con.” Phùng Kiến Vũ ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Con nhanh chóng đem kẹo trả về chỗ cũ!” Thanh ma trước khi đi còn không quên nghiêm khắc nhìn con trai mình một cái, mới rời đi.

Vương Thanh ủy khuất bĩu môi, vừa cẩn thận vừa đáng thương hôn hôn kẹo que trong tay, sau đó vô cùng không tình nguyện trả về chỗ cũ.

Còn thuận tiện quẹo vào phòng bếp đi trộm hai miếng thịt buổi trưa mình ăn còn dư lại

Chờ Vương Thanh tay nhỏ cầm thịt trở về, Phùng Kiến Vũ đã ngồi ở trên giường an tĩnh ăn cháo.

“Vũ Vũ, thịt thịt.”

Phùng Kiến Vũ nhìn thịt trong tay Vương Thanh, không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Cậu nhớ mẹ mình cùng Thanh ma đều nói qua: Bị bệnh không thể ăn quá nhiều dầu mỡ.

Cho nên lúc này Phùng Kiến Vũ không để ý đến Vương Thanh, tiếp tục an tĩnh ăn cơm của mình.

Lần này lại làm Vương Thanh tức giận.

Vũ Vũ sao không để ý tới hân!! Cường chế đem thịt trong tay mình đút tới bên miệng Phùng Kiến Vũ. Chớp mắt, làm bộ đáng thương nhìn Phùng Kiến Vũ, ánh mắt đáng thương lại mang dáng vẻ mong đợi.

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh bộ dáng cố chấp, há miệng ăn thịt Vương Thanh đút tới.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Phùng Kiến Vũ gật đầu một cái.

“Vũ Vũ, ăn thịt của ta, muốn hôn hôn mới được!” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ khen ngợi hân, lập tức dùng dáng vẻ tiểu lưu manh tiến tới trước mặt Phùng Kiến Vũ, đòi hôn hôn.

Phùng Kiến Vũ chặn cái miệng nhỏ nhắn của Vương Thanh, hôn lên mặt một cái, sau đó an tĩnh trở lại tiếp tục uống cháo.

Vương Thanh ngồi ở chỗ đó cười ngậy ngậy một hồi, sau đó bu lại, ở trên mặt Phùng Kiến Vũ hung hân hôn một cái.

Nói là hôn một cái, không bằng nói Vương Thanh dùng răng cửa nhỏ của hân ở trên khuôn mặt trắng nõn của Phùng Kiến Vũ gặm một cái

Sau đó Vương Thanh liền túm cái móng nhỏ, bước đôi chân ngắn nhỏ chạy đi.

Chỉ lưu lại Phùng Kiến Vũ mang dấu răng nhỏ cùng một chuỗi nước miếng ngồi ở nơi đó ngẩn người

4. Chương 4: Bốn Tuổi: Nụ Hôn Đầu

Phùng Kiến Vũ bốn tuổi được đưa đi mẫu giáo, chỉ lưu lại Vương Thanh ở nhà một mình... gào khóc

Cuối cùng bắt đắ dĩ Thanh ba ra tay, Vương Thanh được như mong muốn đeo cặp sách bà nội mua cho, cầm tay Phùng Kiến Vũ được Thanh ma dẫn đi mẫu giáo

Vương Thanh bởi vì so với Phùng Kiến Vũ nhỏ hơn nửa năm, dù khỏe mạnh cũng thấp hơn Phùng Kiến Vũ nửa cái đầu, nhưng vẫn giống như một tiểu hổ vậy, ngẩng đầu rào bước kéo tay Phùng Kiến Vũ bước vào trường mẫu giáo.

Trường mẫu giáo chia ra các lớp mầm chồi lá. Cơ bản phải đến lớp chồi và lớp lá mới bắt đầu học một vài thứ, còn lại đều là chơi đùa,biết thêm một vài người bạn nhỏ thôi

Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ được phân tới lớp nhỏ nhất, trong lớp có chừng hai mươi đứa trẻ.

Toàn bộ lớp học,Phùng Kiến Vũ được hoan nghênh nhất, Phùng Kiến Vũ bốn tuổi ở trong lớp không tính là lớn nhất, nhưng mà còn có mấy bạn cùng Vương Thanh chưa đầy bốn tuổi, cho nên Phùng Kiến Vũ ở lớp học thuộc tuổi trung gian, một đôi mắt to tựa như biết nói chuyện vậy nháy mắt a nháy mắt nhìn người, an tĩnh đứng ở nơi đó, môi đỏ mọng răng trắng, khẽ mỉm cười, mắt to cong cong.Hiểu chuyện, nghe lời, không tinh nghịch, không nghịch ngợm. Cho nên Phùng Kiến Vũ không chỉ được các bạn trong lớp thích nhất, mà lão sư cũng thích nhất.

Cho dù thỉnh thoảng có chút xiu mơ hồ, nhưng ở trong mắt những người bạn nhỏ khác cùng lão sư càng khả ái.

Bất quá cái này lại làm Vương Thanh lo lắng, một bảo bối như vậy, trước kia chỉ thuộc về hân, bây giờ được các bạn trong lớp cùng lão sư phủng ở trong tay, Vương Thanh nhìn ở trong mắt, sinh khí ở trong lòng.

Những người này, lại dám ngay trước mặt mình, liền cùng Vũ Vũ làm quen!! Không biết Vũ Vũ là người của ai sao? Còn có tiểu tử thú vị len lén nhét kẹo cho Vũ Vũ, còn có cái đó! Còn có mới vừa rồi cái đó sờ tay Vũ Vũ? A??

“Vũ Vũ...” Vương Thanh túm túm góc áo Phùng Kiến Vũ, ủy ủy khuất khuất kêu một tiếng. Phùng Kiến Vũ lập tức quay đầu nhìn Vương Thanh.

“Thanh Thanh, thế nào?” Phùng Kiến Vũ có chút bận tâm hỏi, có phải Thanh Thanh quá nhỏ, không thích ứng với nhiều người như vậy? Vương Thanh hết sức ủy khuất nắm chặt tay Phùng Kiến Vũ, mắt đỏ một vòng ngâm nước mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Tớ muốn cùng Vũ Vũ ngồi chung một chỗ!”

Phùng Kiến Vũ sững sốt, sau đó cười gật đầu một cái nói: “Tớ cũng phải cùng Thanh Thanh ngồi chung một chỗ.”

Vương Thanh vừa nghe xong liền nín khóc mỉm cười, vui vẻ nhếch cái miệng nhỏ nhắn kéo vạt áo Phùng Kiến Vũ không buông tay. Bất quá Vương Thanh cũng không cho rằng chỉ cùng Phùng Kiến Vũ ngồi chung một chỗ là được, vì hẳn thuộc phái cường quyền, Vương Thanh mỗi ngày đều nắm tay Phùng Kiến Vũ đi học, tay trong tay lúc tan học, ngay cả khi đi nhà vệ sinh, Vương Thanh cũng phải dùng chân nhỏ kéo tay Phùng Kiến Vũ cùng đi nhà vệ sinh, tồi tệ nhất là lúc ngủ trưa, Vương Thanh miệng la hét mình không ngủ được, dùng cả tay chân leo lên giường nhỏ của Phùng Kiến Vũ, sau đó ôm lấy người, trong nháy mắt liền ngủ.

Ngày thứ nhất, lão sư dỗ những người bạn nhỏ lên giường rồi rời đi, chờ đến lúc gọi bọn họ thức dậy, nhìn thấy Vương Thanh không ở trên giường còn giật mình, cuối cùng tìm được người này trên giường Phùng Kiến Vũ, lúc này Vương Thanh đang ôm Phùng Kiến Vũ, hai người đang kề sát đầu ngủ thật say.

Vương Thanh cứ như vậy cả ngày bá đạo chiếm lấy Phùng Kiến Vũ, những người bạn nhỏ bị Vương Thanh chọc giận, dựa vào cái gì một mình người cả ngày chiếm đoạt Phùng Kiến Vũ, ngay cả ngủ trưa cũng chiếm lấy!

Hôm nay, lúc Vương Thanh thèm ăn len lén chạy đi mua kẹo ăn, Phùng Kiến Vũ bị người khác chiếm tiện nghi, mà một màn này cũng vừa hay bị Vương Thanh trở về nhìn thấy. Lúc Vương Thanh nhìn thấy có người hôn lên mặt Phùng Kiến Vũ, trong nháy mắt giống như một con báo nhỏ vậy vọt tới lập tức đem người phi lễ Phùng Kiến Vũ hất ra ngoài.

Mà cậu bé kia cũng không chịu yếu thế, hai người cứ như vậy trên đất đánh nhau. Lúc nhóm lão sư chạy tới, gương mặt trắng nõn của Vương Thanh đã bị thương

“Vương Thanh, tại sao con lại đánh bạn?” Lão sư có chút tức giận, bởi vì Vương Thanh là nhỏ nhất lớp, bình thường cũng rất nghe lời, thỉnh thoảng nghịch ngợm chút, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Vương Thanh nhướng mày lên nhìn bạn nhỏ bị mình đánh bên cạnh, gương cổ lên, nhưng với lão sư còn tức giận hơn la ầm lên: “Hắn muốn hôn Phùng Kiến Vũ!”

Lão sư còn chưa kịp nói gì, Vương Thanh lại la ầm lên: “Vũ Vũ là của ta, chỉ có ta mới có thể hôn Vũ Vũ!!” Nói xong liền ngay trước lão sư cùng người bạn kia, bưng mặt Phùng Kiến Vũ bẹp bẹp hôn mấy cái.

Lão sư bắt đấm dĩ đồ trấn, một đám bạn nhỏ ngốc lảng, chỉ có Phùng Kiến Vũ đứng ở nơi đó mỉm cười nhìn Vương Thanh, nghĩ thầm, một lát nữa mình có phải cũng nên hôn Thanh Thanh hai cái chứ?

Trên đường về nhà, Vương Thanh đem kẹo mình mới mua lúc nãy gom lại dâng lên trước mặt Phùng Kiến Vũ, nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ không nói lời nào.

“Thanh Thanh là muốn ăn sao? Tớ giúp cậu mở ra.”

“Tớ không ăn, cho Vũ Vũ.” Vương Thanh nâng mặt đang bị thương nghiêm túc nhìn Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ cười cầm kẹo trong tay Vương Thanh, bẹp một cái ở trên môi Vương Thanh hôn một cái. Vương Thanh ngốc lảng sờ sờ môi của mình.

Phùng Kiến Vũ nhìn bộ dáng khó hiểu của Vương Thanh, giải thích: “Tớ thấy mẹ cùng ba hôn môi, đây là biểu hiện việc thích một người nhất.” Vương Thanh vừa nghe hai chữ thích nhất, liền cười khúc khích

không ngừng gật đầu.

Sau đó mặt đầy mừng rỡ kéo tay Phùng Kiến Vũ nhỏ giọng hỏi: “Vũ Vũ, sau này tớ đem hết kẹo que đều cho cậu, cậu có thể chỉ hôn một mình tớ hay không?”

Phùng Kiến Vũ ngậm kẹo cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt vô cùng nghiêm túc của Vương Thanh, trịnh trọng gật đầu một cái.

Sau đó Phùng Kiến Vũ liền kéo Vương Thanh một đường cười ngây ngô trở về nhà.

5. Chương 5: năm Tuổi: Không Ôm Cậu Tớ Không Ngủ Được

Hai người rớt cuộc lên tới lớp lá trường mẫu giáo, thật ra thì người bạn nhỏ Phùng Kiến Vũ của chúng ta đã có thể lên lớp lá lâu rồi, mà nay năm, Phùng Kiến Vũ cũng xem như là đủ tuổi vào lớp một.

Trường tiểu học thu nhận học sinh có ngày sinh trước tháng 9 năm 1992, Phùng Kiến Vũ vừa vặn sinh vào ngày 27 tháng 8 năm 1992

Nhưng mà Vương Thanh vừa nghe Phùng Kiến Vũ phải ném hăm lại mà lên tiểu học, lập tức ném chén cơm nhỏ yêu quý của mình xuống đất, giống như một hỏa tiễn nhỏ vậy liền xông ra ngoài, Thanh ma nhìn cơm đồ đầy đất, có chút ngẩn ra, không cần suy nghĩ đứa nhỏ này chính xác là chạy qua nhà Phùng Kiến Vũ

Phùng Kiến Vũ đang ngồi ở trước bàn ăn tĩnh ăn cà rốt trong chén cơm nhỏ, liền nghe thấy cửa nhà mình truyền tới tiếng gõ cửa dồn dập vang dội. Vũ ma vừa nghe liền cười, không cần suy nghĩ, có thể gõ cửa như vậy cũng chỉ có tên tiểu tử thú vị Vương Thanh kia thôi

“Thanh nhi, đến rồi?” Vũ ma vừa mở cửa đã nhìn thấy Vương Thanh vịn tường thở dốc, bàn tay nhỏ bé bởi vì dùng sức gõ cửa mà đỏ bừng, nhưng vẫn lễ phép.” Con chào dì ạ.”

Lời còn chưa dứt, người cũng đã xuyên qua phòng khách quen thuộc tìm được Phùng Kiến Vũ đang ở nơi đó cầm nửa củ cà rốt dùng răng cửa nhỏ gặm từng chút từng chút.

“Thanh Thanh, cậu tới rồi.” Phùng Kiến Vũ mừng rỡ, quá tốt, Thanh Thanh tới, thì có người giúp mình ăn củ cà rốt đáng sợ này rồi!! Vương Thanh còn chưa kịp nói chuyện với Phùng Kiến Vũ, đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ cầm củ cà rốt trong tay, không nói hai lời liền tiến lên, cầm lấy củ cà rốt trong tay Phùng Kiến Vũ nhét vào miệng mình

Nhai hai cái liền giải quyết xong nửa củ cà rốt mà Phùng Kiến Vũ phải gặm thật lâu. Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh ăn miệng phồng phồng, cười cong mắt to, Vũ ma đi theo sau lưng Vương Thanh nhìn thấy một màn này, không biết mình là nên khóc hay nên cười

Vương Thanh đứa nhỏ này từ nhỏ đã che chở Phùng Kiến Vũ, nhưng mà... tiếp tục như vậy, Vũ Vũ có thể ngày càng kén ăn hay không? Quên đi, chờ buổi tối trước khi ngủ lại để cho hăm ăn một lần nữa.

“Vũ Vũ, con mang Thanh Thanh trở về phòng con chơi, ma ma đi làm nước trái cây cho các con.”

“Đi thôi, Thanh Thanh, đi lên phòng tớ.” Phùng Kiến Vũ cầm tay Vương Thanh muốn kéo người này trở về phòng, nhưng phát hiện Vương Thanh đứng ở đó không nhúc nhích, một đôi mắt to ngậm lệ hết nhìn Phùng Kiến Vũ lại nhìn Vũ ma, bộ dáng thương cảm môi của mình.

“Thanh Thanh, sao vậy? Nói cho dì nghe.”

Phùng Kiến Vũ có chút luống cuống nhìn Vương Thanh, tựa hồ một khắc sau cũng muốn khóc theo vậy.

“Dì, Vũ Vũ muốn đi học sao? Không muốn Thanh Thanh nữa sao?”

Vũ ma vừa nghe liền thấy buồn cười, nhưng khi nhìn gương mặt nhỏ nghiêm túc của Vương Thanh, vẫn đưa tay sờ Vương Thanh đang lông xù, an ủi: “Vũ Vũ chẳng qua là đi học thôi mà, không phải không muốn Thanh Thanh, các con vẫn có thể chơi với nhau mà.”

“Nhưng mà, nhưng mà Thanh Thanh không thể học chung với Vũ Vũ!!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc cùng ủy khuất.

Vương Thanh suy nghĩ một chút, quay mặt sang nhìn chăm chú Phùng Kiến Vũ bất an hỏi: “Vũ Vũ cũng không cần Thanh Thanh nữa sao? Vũ Vũ muốn đi học một mình sao?”

“Ma ma, con không đi học, trường học không có Thanh Thanh.” Mặt Phùng Kiến Vũ đầy kiên định, nắm bàn tay nhỏ của Vương Thanh xiết chặt, tựa hồ chứng minh nói lời của mình.

Vũ ma đau đầu nhìn hai đứa bé, suy nghĩ một chút, Vũ Vũ đi học trễ một năm cũng không có gì, cùng Vương Thanh học chung cũng xem như là có bạn, có người chiều cổ lẫn nhau. Nghĩ tới đây, Vũ ma liền bắt đầu lắc đầu một cái.

Nhìn hai cái mặt đầy mong đợi nhìn mình, giống như nếu mình nói ra lời cự tuyệt, một giây kế tiếp hai đứa liền khóc lên vậy, Vũ ma buồn cười quyết định: “Vậy thì Vũ Vũ đi học trễ một năm vậy”

Nhìn hai đứa con nín nín khóc mỉm cười vui vẻ, Vũ ma cười chuẩn bị vào phòng bếp lấy nước trái cây cho hai đứa, lại thấy Vương Thanh mặt đầy hưng phấn kéo Phùng Kiến Vũ đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Vũ Vũ, ba tớ mới mua cho tớ xe lửa nhỏ chơi rất vui, đi qua nhà tớ chơi, tớ đều đưa cho cậu.”

“Ma ma, con qua nhà Thanh Thanh chơi.”

“Đi đi, buổi tối nhớ về sớm.”

“Dì, Vũ Vũ hôm nay ở lại nhà con có được hay không?” Nhìn Vương Thanh đang mong đợi, Vũ ma gật đầu. Ngay khi Vũ ma gật đầu, Vương Thanh liền kéo Phùng Kiến Vũ mới vừa mang giày xong mở cửa xông ra ngoài, giống như sợ chậm một giây Vũ ma sẽ đổi ý vậy.

“Thanh Thanh, không chạy.” Vương Thanh quay đầu nhìn một chút, như đã chạy trốn ra khỏi phạm vi của Vũ ma, lúc này mới chậm chân lại, lẳng lặng kéo tay nhỏ của Phùng Kiến Vũ, đi đến nhà mình.

“Vũ Vũ, sang năm, chúng ta cùng học chung.”

” Ừ.”

“Vũ Vũ, sao cậu không hỏi tớ lý do?”

“Lý do gì cơ?” Phùng Kiến Vũ rất không hiểu.

“Tại sao nhất định phải cùng cậu học chung a.”

Phùng Kiến Vũ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, còn vì cái gì sao? Vốn là cùng học chung a. Nhưng khi nhìn dáng vẻ của Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ đành phối hợp hỏi một câu.

“Tại sao a?”

“Bởi vì, nếu như không cùng Vũ Vũ học chung, thì không thể cùng nhau ngủ trưa, không ngủ chung, tớ liền không ngủ được!” Một bộ dáng vẻ đương nhiên

Phùng Kiến Vũ lại ngoẹo đầu lên lên nghĩ: Không cùng học chung, thức ăn mình không thích sẽ không có người giúp mình ăn a!

6. Chương 6: sáu Tuổi Ta Muốn Cùng Vũ Vũ Có Cặp Sách Giống Nhau

“Con muốn cái cặp này!” Vương Thanh đã đến tuổi đi học tiểu học, giờ phút này đang kéo Thanh ma đứng ở trong cửa hàng văn phòng phẩm, chỉ một cái cặp nhỏ kêu la.

“Cái cặp này có hơi lớn, con chưa dùng được...” Thanh ma bắt đầu lắc đầu kéo tay Vương Thanh

“Không mà, con muốn cái này, cái này đẹp!” Vương Thanh ủy ủy khuất khuất nhìn mẹ nhà mình, chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng vẻ nếu mẹ không mua cho con, con liền khóc cho mẹ xem

Thanh ma bắt đắc dĩ thỏa hiệp, cùng lắm thì mua về để dành, hiem khi nào Vương Thanh lại thích một cái cặp như vậy, vì cái cặp này mà Vương Thanh đã phải dẫn nạng đi bộ rất lâu đó a

“Vậy thì mua cái này đi, nếu quá lớn, thì cất lại năm sau dùng!”

“Không muốn, về nhà liền dùng!” Thanh ma lắc đầu nhìn con trai nhà mình, xoay người nói với ông chủ: “Cái này, lấy cho tôi một cái mới đi”

“Muốn hai cái!” Thanh ma vừa dứt lời, Vương Thanh liền kêu gào lên, Thanh ma gật đầu, nói: “Vậy thì lấy hai cái mới.”

“Thanh nhi, là định đưa một cái cho Vũ Vũ phải không?” Vương Thanh gật đầu, lại chạy đi nhìn những thứ khác trong cửa hàng văn phòng phẩm. Trong lòng rất vui vẻ nghĩ: Rốt cuộc có thể cùng Vũ Vũ có cặp sách giống nhau!! Lúc trước khi còn học mẫu giáo, bởi vì Vũ Vũ mua trước, sau đó bị Vương Thanh giành lấy dùng, lúc đi mua lại thì không còn cái giống vậy nữa, Vũ Vũ đành mua một cái khác, vì thế Vương Thanh đã cùng mẹ mình sinh khí vài lần!

Nhưng là cuối cùng cũng chấm dứt trong thất bại... Cho nên khi đổi cặp mới để vào tiểu học, nhất định phải đổi cùng Vũ Vũ vậy!!

Vương Thanh vừa mới tới nhà, còn chưa kịp uống miếng nước, liền ôm cặp cùng văn phòng phẩm mới liền chạy sang nhà Phùng Kiến Vũ.

“Vũ Vũ, Vũ Vũ.” Vừa la hét, vừa dùng sức vỗ cửa.

Cửa từ bên trong mở ra, Vương Thanh cười nhìn Vũ Vũ mà mở cửa... sau lưng là Phùng Kiến Vũ cười đến sáng lạng!

“Thanh nhi, đến đúng lúc lắm. Vũ Vũ mua cho con một cái cặp mới này.” Vũ Vũ vừa dứt lời đã nhìn thấy Vương Thanh ôm trong ngực cặp mới cùng văn phòng phẩm. Xem ra không chỉ Phùng Kiến Vũ mua hai phần, cái này... Vương Thanh cũng là mua hai phần.

“Vũ Vũ mua cho tớ cặp mới? Hình dạng thế nào? Tớ muốn xem tớ muốn xem!!” Nói xong liền quăng giấy, cùng Phùng Kiến Vũ tay trong tay đi vào nhà

“Thanh Thanh, đây là của cậu, cái này là của tớ. Chúng ta đều giống nhau!” Phùng Kiến Vũ đem cái thuộc về Vương Thanh giao cho hắn. Sau đó có chút khổ não nhìn cái cặp Vương Thanh đang ôm trong ngực

“Cái kia mua cho tớ phải làm thế nào?” Chu cái miệng nhỏ nhắn, trong đôi mắt to của Phùng Kiến Vũ tràn đầy nghi vấn.

“Không sao, mẹ tớ nói cái này cặp này có chút lớn, chúng ta sang năm hãy dùng cái này!” Nói xong cũng tự mình kéo tử quần áo nhỏ của Phùng Kiến Vũ đem cái cặp mình mua nhét vào, sau đó mắt cũng không chớp cái nào bắt đầu nghiên cứu cái cặp cùng văn phòng phẩm Phùng Kiến Vũ mua cho hắn

“Thanh Thanh, ngày mai là ngày tựu trường, mẹ cậu đưa cậu đi học sao?” Phùng Kiến Vũ nhớ buổi sáng mẹ nói với cậu, ngày mai tựu trường nạng sẽ đưa cậu đến lớp học

“A? mẹ tớ chưa nói, tớ không thể cùng Vũ Vũ đi học chung sao?”

“Có thể a, cậu sáng sớm ngày mai tới, để cho mẹ tớ đưa chúng ta cùng đi học là được rồi!” Vương Thanh nghe xong đồng ý gật đầu

Vốn là muốn ở nhà Phùng Kiến Vũ ăn xong cơm tối, bị mẹ nhà mình tìm tới cửa dẫn về nhà, lúc gần đi còn kéo tay Phùng Kiến Vũ không buông, tựa hồ người mang hắn trở về nhà không phải mẹ nhà mình, mà là tên lường gạt vậy.

“Được rồi, ngày mai còn gặp nhau mà! Con không phải là phải về nhà chuẩn bị văn phòng phẩm của con sao!” Vương Thanh vừa nghe xong mới quyền luyện buông tay Phùng Kiến Vũ. Mà Phùng Kiến Vũ nhu

thuận đứng ở trước cửa cùng Thanh ma chào tạm biệt, sau đó hướng Vương Thanh dùng sức lắc lắc tay nói: “Thanh Thanh, ngày mai đến sớm một chút.”

“Ân ân, thức dậy liền đến đây!!” Vương Thanh nhìn thấy Phùng Kiến Vũ gật đầu, lúc này mới bị Thanh ma xách về nhà, trong tay còn gắt gao ôm cặp nhỏ mà Phùng Kiến Vũ đưa hẳn

“Cái gì mà qua sớm một chút?” Trên đường về nhà Thanh ma không hiểu câu nói vừa nãy của Phùng Kiến Vũ, liền không nhịn được hỏi con trai nhà mình.

“Di bảo ngày mai muốn đưa Vũ Vũ đi học, con qua tìm cậu ấy, cùng cậu ấy đi học...”

“A? Ngày mai mẹ sẽ đưa con đi, không cần dì Vũ đưa con đi!”

“Nhưng mà con muốn cùng Vũ Vũ đi học! Mẹ cứ ngốc ngốc ở nhà đi!” Vương Thanh câu nói đầu tiên đã đem ý muốn đưa con đi học của Thanh ma lưu đầy ở nhà rồi...

“Đúng rồi Thanh nhi, con không phải đi đưa cặp sách sao? Tại sao lại ôm trở về cái khác?” Thanh ma chớp mắt, nhìn cặp sách con trai nhà mình ôm trong ngực, đây không phải là cái mình nhìn trúng, muốn mua, lại bị Vương Thanh từ chối sao?

“Đây là Vũ Vũ đưa, ngày mai muốn mang cái này đi học!”

“Vậy cặp mới của con thì sao?”

” Không phải mẹ nói cái đó quá lớn sao, vậy thì sang năm lại dùng!” một bộ dáng lời của mẹ nói mà mẹ còn không nhớ sao! Sau đó Vương Thanh ôm cặp sách nhỏ, rên rỉ hát một ca khúc không đúng giai điệu, sai bước về nhà.

Thanh ma bắt đắc dĩ đi theo sau lưng Vương Thanh, con trai... lúc mua cặp sách, không phải con đã nói cái cặp đó không có chút đáng về đàn ông sao? Sao mà bây giờ lại ôm không buông tay chứ??

7. Chương 7: Bảy Tuổi Ở Cùng Nhau, Có Phải Cũng Có Hôn Chào Buổi Sáng Và Hôn Chúc Ngủ Ngon Hay Không

Vũ ba điều động công tác, không thể không mang cả nhà dời đi, ngay cả trường học của Phùng Kiến Vũ cũng phải đổi... Nhưng mà sau khi nghe tin tức này, Phùng Kiến Vũ đầu tiên là rất sững sốt, sau đó lại bình tĩnh chạy qua nhà Vương Thanh.

“Thanh Thanh, nhà chúng tớ phải dời đi, tớ sau này không thể học chung với cậu nữa.” Nói xong, còn không quên hướng Vương Thanh đang ngẩn người nháy nháy mắt, sau đó Vương Thanh ngẫm hiểu liền lớn tiếng khóc lên, lại còn đặt mông ngồi dưới đất không thèm đứng dậy

Thanh ma nghe tiếng khóc liền chạy sang, theo sau lưng là Vũ ma và Vũ ba cũng sững sờ, sau đó nhìn thấy Phùng Kiến Vũ ngồi xồm xuống, ai cũng cho là Phùng Kiến Vũ sẽ khuyên nhủ Vương Thanh, thế nhưng Phùng Kiến Vũ lại đặt mông ngồi ở bên cạnh Vương Thanh, kéo tay Vương Thanh bắt đầu khóc tỉ tê.

So với Vương Thanh là gào khóc nhưng không rơi một giọt nước mắt nào, Phùng Kiến Vũ chính là không gào lên nhưng nước mắt rơi lã chã, nước mắt nổi thành hàng cứ như vậy từ khuôn mặt trắng nõn của Phùng Kiến Vũ chảy xuống, Thanh ma đứng một bên nhìn thấy không ngừng đau lòng.

“Hai đứa trẻ này làm sao vậy?”

Vũ ma thở dài đem chuyện nói lại một lần, bất quá là Vũ ba điều động công tác phải đi vùng khác một năm mà thôi, một năm sau liền trở lại, hai đứa bé này sao lại khóc thành như vậy...

Thanh ma nhìn hai đứa nhỏ ngồi dưới đất không chịu đứng lên, hỏi thăm một câu: “Cậu xem, nếu không các cậu đi công tác, cứ để Vũ ở nhà chúng tôi đi. Đứa trẻ nhỏ mà phải đổi hoàn cảnh sống đối với nó cũng không tốt.”

Vũ ba nhìn con trai nhà mình khóc không thành tiếng, thở dài bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Cứ như vậy, vào năm Phùng Kiến Vũ bảy tuổi, lần nữa giống như khi còn bé vậy, được đưa đến nhà Vương Thanh...ở trong phòng Vương Thanh...ngủ trên giường Vương Thanh!!

Buổi tối Phùng Kiến Vũ được đưa đến, Vương Thanh liền vây quanh Phùng Kiến Vũ vòng tới vòng lui, lúc thì bưng nước, lúc thì cho quà vặt.

“Vũ Vũ.”

” Thế nào?” Phùng Kiến Vũ đang uống sữa bò Vương Thanh mang tới, không hiểu ngược mắt nhìn Vương Thanh gọi cậu, một đôi mắt to tròn vo, nháy mắt cũng không nháy nhìn Vương Thanh. Mối đồ mọng răng trắng, nơi khoe miệng còn dính một ít sữa bò.

Vương Thanh tiến tới, bẹp một cái hôn lên môi Phùng Kiến Vũ, thuận tiện dùng đầu lưỡi liếm đi chút sữa bò còn sót lại bên khoe miệng Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ sưng sốt, nhìn Vương Thanh.

“Thanh Thanh...” Vô thức kêu tên Vương Thanh. Vương Thanh cười hì hì đem ly sữa của mình một hơi uống sạch, lại thuận tay cầm lấy ly sữa còn dư hơn phân nửa trong tay Phùng Kiến Vũ ừng ực uống cạn. Sau đó không để ý Phùng Kiến Vũ sau lưng đang ngoẹo đầu nhìn hắn, rầm rầm chạy ra ngoài đem hai ly sữa đưa cho mẹ nhà mình.

Lúc trở về, Phùng Kiến Vũ đầu óc đang bay ở nơi nào không biết đang nghĩ gì

“Vũ Vũ, đi ngủ...” Bởi vì Phùng Kiến Vũ lúc trước thỉnh thoảng sẽ ngủ lại nhà Vương Thanh, giường ngủ của Vương Thanh so với lứa tuổi này lớn hơn rất nhiều, mặc dù Thanh ba đã muốn mua cho hai đứa một cái giường tầng. Nhưng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Vương Thanh vẫn là bất đắc dĩ mua một cái giường đôi.

Liếc mắt nhìn Phùng Kiến Vũ đang ngây người, Vương Thanh đã sớm quăng dép bỏ lên giường, làm ổ trong chăn, chỉ lưu lại một cá đầu nhỏ ở bên ngoài lúc ẩn lúc hiện.

“Vũ Vũ?”

“A?”

” Ngây ngô gì thế? Mau ngủ!”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền tắt đèn sau đó trở lại mép giường cởi dép, cúi người xuống đem dép lê sắp xếp ngay ngắn, lúc này mới kéo chăn nằm vào. Chẳng qua là mới vừa nằm xuống thì cả người Vương Thanh liền bu lại, ôm Phùng Kiến Vũ, không chút khách khí đem chân mình khoác lên trên người Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ cũng không để ý, hơi động mấy cái, thay đổi tư thế nằm một chút.

“Thanh Thanh, sau này chúng ta không được hôn hôn...”

“Tại sao?” Nghe vậy, Vương Thanh lập tức từ trên giường bò dậy, trong bóng tối, ánh mắt Vương Thanh sáng rực nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ.

“Bởi vì... ma ma nói chỉ có thể cùng người mình thích nhất hôn hôn.” Phùng Kiến Vũ gãi gãi đầu, nhớ tới lần trước mình cùng Thanh Thanh hôn hôn bị ma ma nhìn thấy, ma ma đã nói với cậu như vậy

“Tớ biết, Vũ Vũ đã nói chỉ có thể hôn hôn người mình thích. Vũ Vũ chính là người tớ thích nhất.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Thanh viết đầy nghiêm túc.

“Nhưng mà... ma ma nói chúng ta không nên hôn môi, chỉ hai người yêu nhau mới có thể hôn môi, chúng ta chỉ có thể hôn mặt.” Phùng Kiến Vũ gãi gãi đầu, lập lại lời ma ma nói lúc đó

“Vũ Vũ là người tớ thích nhất, chẳng lẽ tớ không phải người Vũ Vũ thích nhất sao?”

” Đúng vậy, Thanh Thanh là người Vũ Vũ thích nhất!” Nghe Vương Thanh mang chút nước nở hời, Phùng Kiến Vũ cũng gấp, ôm lấy Thanh Thanh giải thích.

“Vậy tớ yêu Vũ Vũ, Vũ Vũ cũng yêu tớ, chúng ta chính là người yêu a.” Phùng Kiến Vũ suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, nhưng mà lại có chỗ nào có chút không đúng...

“Nga. Vậy tớ cùng Thanh Thanh có thể hôn hôn?”

“Đúng vậy! Hơn nữa, đây là hôn chúc ngủ ngon, sau này buổi sáng còn có hôn chào buổi sáng! còn nữa, còn có hôn chào buổi trưa, còn có...”

“Còn có cái gì hôn?”

“Tớ không nghĩ ra, nhớ ra rồi tớ lại nói cho cậu.” Nói xong, vui vẻ tiến tới trước mặt Phùng Kiến Vũ, lại bẹp một cái hôn lên. Sau đó đặc ý như một tên trộm nhỏ: “Tớ tặng cho Vũ Vũ một cái hôn chúc ngủ ngon.”

Nói xong còn chỉ chỉ ngón tay lên môi của mình, làm bộ nhắm mắt lại nhưng len lén hí mắt nhìn Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ cũng tiến tới hôn một cái lên môi Vương Thanh, cũng nhu thuận nói một câu chúc ngủ ngon, sau đó đỏ mặt nằm lại trong chăn. Len lén nghĩ: Thì ra mình và Thanh Thanh là hai người yêu nhau.

Nhưng không nghĩ lại bị tiểu lưu manh dẫn đi sai đường mà ngây ngốc bị người ta chiếm tiện nghi nhiều năm... Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này hãy nói!!

8. Chương 8: Tám Tuổi: Không Ở Cùng Nhau, Tớ Liền Đón Cậu Đi Học

“Thanh nhi, chiếc xe này có được hay không?” Vương Thanh nhìn trái nhìn phải, vẫn lắc đầu.

“Vậy Thanh nhi, muốn kiểu xe như thế nào?” Thanh ma nhìn ánh mắt siêu cao của con trai nhà mình, không biết phải làm sao, đây là cửa hàng thứ mấy rồi, vẫn không thấy thích chiếc xe nào.

“Mẹ, ngày mai trở lại mua được không?”

“Ngày mai? Tại sao? Ngày mai thì vẫn cũng là mấy chiếc này...” Thanh ma nhìn Vương Thanh nhướng mày đứng ở đó, có chút không hiểu tại sao rõ ràng đã đến, ngày mai lại phải đến lần nữa.

“Ngày mai có thể mang Vũ Vũ tới, chọn một chiếc cậu ấy thích.” Vương Thanh nói chuyện đương nhiên.

“... Vũ Vũ sẽ không chạy xe đạp... con chọn một chiếc con thích...” Thanh ma kiên nhẫn giải thích... Vừa nghĩ tới ban đầu hai đứa bé cùng nhau học chạy xe đạp, Phùng Kiến Vũ mới vừa té một lần, đầu gối hơi có chút trầy da, con trai nhà mình lập tức từ trên xe của mình nhảy xuống, xông tới, còn không đợi Phùng Kiến Vũ kêu đau, Vương Thanh liền bắt đầu lớn tiếng la hét “Không học, không học. Vũ Vũ không phải học.”

Làm cho Thanh ma cùng Vũ ma đồng thời sững sờ, ngay cả Phùng Kiến Vũ cũng sững sờ.

“Không được, Thanh Thanh, tớ phải học.” Phùng Kiến Vũ vừa nói xong liền cầm chiếc xe vừa được Vương Thanh đỡ dậy

“Không được, té nữa thì làm thế nào?” Vương Thanh hết sức kiên định lắc đầu, nắm thật chắc xe không đưa cho Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ ghen đến gương mặt trắng nõn hồng lên, Vương Thanh nhìn thấy khó chịu nhưng không nhường nhịn chút nào, chỉ sợ Phùng Kiến Vũ lại té lần nữa.

“Thanh nhi, đưa xe cho Vũ Vũ, không học chạy xe sau này đi học chẳng lẽ muốn Vũ Vũ ma ma một mực đưa đi sao?” Thanh ma lắc đầu muốn từ trong tay Vương Thanh lấy xe đưa cho Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh lại giương cổ lên nói: “Vũ Vũ không cần học, sau này con chở Vũ Vũ đi học!”

Phùng Kiến Vũ nháy mắt to nhìn Vương Thanh, lại nhìn chiếc xe phía sau Vương Thanh, mím môi suy nghĩ một chút, Thanh ma mới vừa muốn nói cái gì liền thấy Phùng Kiến Vũ gật đầu nói một tiếng: “Được.”

Vương Thanh vừa nghe Phùng Kiến Vũ đồng ý, đầu thềm quần mẹ nhà mình muốn nói gì, lập tức chỉ bóng cây bên cạnh nói với Phùng Kiến Vũ: “Vũ Vũ, cậu qua chỗ đó ngồi xem tớ học là được, tớ không sợ té.” Nói xong cũng chạy đi đỡ xe mình lên.

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn mẹ nhà mình đứng ở đó không trả lời mình chỉ cười ngây ngô, kéo tay mẹ mình một cái, lại lập tức buông ra.

“Sao vậy?” Thanh ma lúc này mới phản ứng được, mình tại sao nghĩ đến chuyện trước kia liền ngây người chứ?

“Mẹ, chúng ta ngày mai lại tới.” Thanh ma cũng không phản bác liền gạt đầu một cái, muốn nắm tay Vương Thanh về nhà, lại bị Vương Thanh lập tức tránh ra.

“Làm sao? Mẹ nắm một chút cũng không cho?” đôi mắt đẹp của Thanh ma trừng một cái

Vương Thanh cũng không sợ, vỗ ngực một cái: “Con là nam tử hán, mới không cần cùng người khác nắm tay cùng đi...” Nói xong cũng vênh váo hống hách bước chân nhỏ thư thả đi về phía trước... Thanh ma nhìn bóng lưng Vương Thanh, khoe miệng một trận co giật... Là ai ngày hôm qua còn nắm tay Phùng Kiến Vũ không buông ra, khóc nước mắt nước mũi tèm lem... Bày đặt nam tử hán!!

Ta sao lại không nhìn ra? Vũ Vũ người ta bắt quá là được người nhà đón về, người ta còn không nói gì, Vương Thanh ngược lại lại cầm tay Phùng Kiến Vũ bắt đầu khóc, cũng không biết tiểu tử này lấy đâu ra nhiều nước mắt đến vậy! Thật mất mặt...

Cuối cùng vẫn là Phùng Kiến Vũ lần nữa bảo đảm, nhất định là mỗi ngày cùng Vương Thanh đi học mới đem cái người - vốn là muốn đi theo về nhà Phùng Kiến Vũ - chịu ngoan ngoãn ở lại nhà mình

Nhưng không nghĩ tới sáng nay mới vừa rời giường, liền chạy tới trước mặt mình, la hét đòi đi mua một chiếc xe đạp mới. Nói bắt đầu từ ngày mai, cũng không cần người nhà đưa hán đi, hán muốn đạp xe của mình chở Phùng Kiến Vũ đi học.

Thanh ma nghĩ, đứa trẻ cũng lớn, vốn là cũng không có ý định đưa đi học, nếu người ta đã tự mình đề nghị, ta cũng không từ chối, nghĩ như vậy, ăn xong điểm tâm, Thanh ma liền mang theo Vương Thanh đi tới cửa hàng xe...

Chẳng qua là không nghĩ tới hơn nửa ngày đi loanh quanh, Vương Thanh một chiếc cũng không thấy vừa mắt... Cuối cùng đành phải ngày mai lại tới để cho Phùng Kiến Vũ chọn...

Thanh ma hết sức hoài nghi tiểu tử con nhà mình này có phải được nhà lão Phùng nuôi lớn hay không a

Vương Thanh cũng chưa có ý định về nhà, Thanh ma nhìn phong cảnh dọc đường, cái này căn bản là hướng về nhà Phùng Kiến Vũ.

“Thanh nhi, không trở về nhà sao?”

Vương Thanh dừng lại, quay đầu nhìn mẹ nhà mình, đỏ mặt, như đang hoài nghi vấn đề mà mẹ mình hỏi, rõ ràng đây đâu phải là đường về nhà a...

“Con sang nhà Vũ Vũ.”

Thanh ma như đã thành thói quen liền trực tiếp hỏi: “Buổi tối có trở về không?” Vương Thanh cũng không khách khí, liền trực tiếp lắc đầu bày tỏ ý không trở về, nhìn thấy Thanh ma gờ tay một cái cho phép đi. Vương Thanh đã vất chân lên cổ chạy mất rồi

Lúc Vương Thanh tới, Phùng Kiến Vũ đang ngoan ngoãn làm bài tập, nhìn thấy Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ đứng lên liền đi qua.

“Thanh Thanh, cậu đến rồi.”

“Vũ Vũ, ngày mai cùng tớ đi mua xe có được hay không?”

“Mua xe?”

“Đúng vậy, mua một cái xe mới, tớ chở cậu đi học.” Vương Thanh hất đầu vỗ ngực, một khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy nghiêm túc nhìn Phùng Kiến Vũ cao hơn hán một chút

” Được, Thanh Thanh tốt nhất.” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đang chờ mình khen ngợi, khẽ mỉm cười. Vừa nghĩ tới sau này mình không cần đi bộ đi học, Phùng Kiến Vũ liền không nhịn được trong lòng thầm vui.

“Vũ Vũ, muốn kiểu xe thế nào?”

“Tớ sao?” Phùng Kiến Vũ ngọe đầu nhỏ suy nghĩ một chút, sau đó cười nói: “Àn, cái loại xe có chuông nhỏ, đình đình đang vang lên. Tốt nhất là chỗ ngồi phía sau có thể thoải mái một chút! Còn có còn có...”

Phùng Kiến Vũ lời còn chưa nói hết, Vương Thanh liền nhón chân lên bẹp một cái hôn lên mặt Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ nửa câu sau liền ngừng ở trong miệng không thể nói ra nữa...

Vương Thanh mặt đầy đắc ý nói: “Tớ nhất định đem chỗ ngồi phía sau của Vũ Vũ làm cho thoải mái nhất!” Phùng Kiến Vũ vừa nghe Vương Thanh bảo đảm cũng không truy cứu việc hấn hôn mình nữa...

Chỉ chốc lát hai đứa con nít liền hi hi ha ha lẫn thành một đoàn. Về phần Vũ Vũ của chúng ta rốt cuộc có ngồi thoải mái ở phía sau hay không? Cái này còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên rồi ~

9. Chương 9: Chín Tuổi: Chức Vụ Của Cậu Là Trưởng Lớp, Chức Vụ Của Tớ Là Bảo Vệ Trưởng Lớp

“Thanh nhi, ăn sáng rồi hãy đi a!” Thanh ma kéo lại Vương Thanh đang đeo cặp muốn chạy ra ngoài.

“Không ăn, không ăn, sắp trễ rồi...” Vương Thanh phàn nàn quay đầu nhìn mẹ nhà mình. Đôi mắt đẹp của Thanh ma trũng một cái, Vương Thanh trở lại ngồi vào bàn cơm, nhanh chóng giải quyết điểm tâm của mình.

“Ăn từ từ, đến trường còn kịp mà!” Thanh ma nhìn đồng hồ, thời gian này từ nhà đi tới trường học cũng sẽ sớm hơn nửa canh giờ, làm sao lại trễ chứ? Thanh ma mang ánh mắt khó hiểu nhìn Vương Thanh đang vô cùng lo lắng hộp mấy hộp liền giải quyết xong điểm tâm, sau đó cầm lấy cặp sách phóng lên xe đạp nhỏ, liền chạy thẳng tới nhà Phùng Kiến Vũ.

Về phần bạn hỏi, tại sao Vương Thanh nói hấn trễ rồi, không phải đi học trễ mà là đến nhà Phùng Kiến Vũ trễ... Bởi vì đến trễ, Đại Vũ dậy rồi, Vương Thanh liền không chiếm được nệm hôn chào buổi sáng!!

Cho nên Vương Thanh đi đến dưới lầu nhà Phùng Kiến Vũ, vội vã đậu xe xong, liền chạy thẳng lên lầu...

Khi Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ mở cửa cho hấn, Vương Thanh ngoại trừ đỡ khung cửa thở dốc, không có hành động nào khác, cả khuôn mặt viết đầy ảo não... Làm sao hôm nay lại dậy trễ chứ?

“Thanh Thanh, cậu đến rồi?” Vương Thanh cười gật đầu một cái, trong lòng lại buồn bực không thôi!

“Ừ, ăn điểm tâm rồi sao?” Rốt cuộc cũng lấy lại sức Vương Thanh nhìn thấy Phùng Kiến Vũ gật đầu lúc này mới theo thói quen cầm cặp sách của Phùng Kiến Vũ để ở cửa lên, xoay người chuẩn bị dẫn người kia đi học.

Phùng Kiến Vũ chào mẹ rồi cùng Vương Thanh đi xuống lầu

Vương Thanh tiêu sái bước lên xe, một chân trụ dưới đất, vồ vồ chỗ ngồi sau lưng, tỏ ý kêu Phùng Kiến Vũ ngồi lên, Phùng Kiến Vũ sắp leo lên lại bị Vương Thanh giữ lại.

Phùng Kiến Vũ không hiểu nhìn Vương Thanh, lại thấy người này thấp giọng hỏi: “Vũ Vũ, mặc dù hôm nay tớ tới trễ, nhưng mà còn có thể hôn chào buổi sáng không?”

Phùng Kiến Vũ vốn là đang nhủu khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nghe xong xì một tiếng bật cười.

Dưới ánh nắng ban mai, tiểu thiếu niên gương mặt đáng yêu tuy vẫn ngây thơ, nhưng mà đã có thể hơi nhìn ra đường nét tinh xảo, khẽ mỉm cười, một đôi mắt to mà sáng ngời mang ý cười nhẹ cong lên, Vương Thanh không khỏi cảm thán một câu: Vũ Vũ nhà ta lớn lên thật là đẹp mắt, thật là muốn cắn một cái.

Nghĩ như vậy, cho nên không đợi Phùng Kiến Vũ gật đầu, Vương Thanh liền tiến tới bẹp một cái hôn lên, hôn xong còn chưa đã ghiền, lại trên gương mặt trắng nõn của Phùng Kiến Vũ cắn một cái.

Mặc dù không đau, nhưng mà trên gương mặt mịn màng như cũ lưu lại một dấu răng nhỏ nhàn nhạt, nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy dấu răng không hoàn chỉnh vì đứa nhỏ nào đó bị rớt cái răng cửa. Phùng Kiến Vũ lại hết sức bình tĩnh giơ tay lên lau khô vết nước miếng mà Vương Thanh để lại trên mặt mình... Sau đó lại hết sức bình tĩnh ngồi lên phía sau, hết sức tự giác ôm lấy hông của Vương Thanh, chờ đợi Vương Thanh vững vững vàng vàng chở cậu đi học.

Bạn muốn hỏi tại sao Vũ Vũ lại nhu thuận ôm lấy eo của Vương Thanh, rõ ràng Vương Thanh chạy xe vững vàng như vậy mà..

Đó là bởi vì nếu như Vũ Vũ không ôm eo hắn... Vương Thanh liền hấp tấp đạp xe, sau đó đặc biệt tìm những hòn đá nhỏ trên đường mà cán lên, Vũ Vũ của chúng ta bị dọa sợ không thể không ôm eo hắn như vậy...

Lên lớp mới, đổi chủ nhiệm lớp mới, mà người bạn nhỏ Phùng Kiến Vũ của chúng ta đảm nhiệm chức ủy viên học tập cũng vinh quang thăng chức thành lớp trưởng, trái lại bạn học Vương Thanh của chúng ta đảm nhiệm chức tiểu tổ trưởng lại thành người rảnh rỗi...

Nguyên nhân chính là... người bạn nhỏ Vương Thanh không có đúng hạn giúp thầy thu bài tập mà là chạy đi mua quà vật cho lớp trưởng đại nhân của chúng ta!!

Lúc Phùng Kiến Vũ từ trong tay thầy nhận lấy hai cái thẻ nhỏ tượng trưng cho lớp trưởng, người bạn nhỏ Vương Thanh lại phải đem 1 cái thẻ vốn là thuộc về hắn trả lại thầy, Phùng Kiến Vũ tiến lên kéo tay Vương Thanh, thấp giọng an ủi: “Không sao, Thanh Thanh, tớ có hai cái thẻ, lần này tớ chia cho cậu 1 cái, chúng ta mỗi người đều có 1 cái rồi!”

Vương Thanh lại là không thêm, nếu so với chức vụ phí công sức mà vẫn không được cảm ơn, thì Vương Thanh để ý việc Phùng Kiến Vũ cầm tay hắn lâu hơn một chút hơn

Vương Thanh cúi đầu nhìn tay mình được Phùng Kiến Vũ nắm chặt, khi ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Thanh viết đầy ủy khuất. Một năm nay Vương Thanh cao hơn rất nhanh, so với năm ngoái đã muốn cao bằng Phùng Kiến Vũ

Giờ phút này Phùng Kiến Vũ nhìn ánh mắt đáng thương của Vương Thanh, có chút luống cuống nhưng vẫn là không ngừng đổi lại phương pháp an ủi

“Thanh Thanh, tan học chúng ta đi ăn đá bào của dì Lưu góc đường?”

Vương Thanh lắc đầu một cái.

“Vậy tan học chúng ta đi cửa hàng mua đồ ăn vặt?”

Vương Thanh như cũ lắc đầu một cái.

”Ừ... Thanh Thanh... Nếu không chúng ta đi tiệm đồ chơi dưới nhà mua phi cơ nhỏ?” Vừa nói, Phùng Kiến Vũ trong lòng tính toán tiền trong túi mình có đủ mua phi cơ nhỏ cho Vương Thanh hay không.

Nhưng mà Vương Thanh như cũ vênh cái miệng nhỏ nhắn lắc đầu một cái.

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh, sau đó mắt to chớp a chớp, trong nháy mắt con ngươi sáng ngời trùm lên một tầng hơi nước, lập tức khóc lên, Vương Thanh kéo kéo vạt áo Phùng Kiến Vũ, hỏi: “Vũ Vũ, sau này tớ sẽ bảo vệ cậu có được không?”

Phùng Kiến Vũ mắt đỏ một vòng gật đầu.

“Vậy Vũ Vũ, chức vụ của cậu là lớp trưởng, chức vụ của tớ là bảo vệ lớp trưởng có được hay không?”

Phùng Kiến Vũ lần này dùng sức gật đầu một cái.

“Vũ Vũ, không khóc, tan học tớ mang cậu đi ăn đá bào?” Vừa nói xong tay nhỏ còn không đứng đắn cầm tay Phùng Kiến Vũ, một cái tay khác còn làm bộ giúp Phùng Kiến Vũ lau nước mắt, lại sờ soạng gương mặt non mềm nhỏ nhắn của Phùng Kiến Vũ mấy lần

Phùng Kiến Vũ nín khóc mỉm cười, lại không phát hiện giờ phút này bàn tay nhỏ bé của mình đang còn bị Vương Thanh cầm ở trong tay không buông...

10. Chương 10

Ta chỉ nghe lời Vũ Vũ!

Thanh ma hôm nay một lần nữa lại bị thầy giáo gọi điện thoại mời đến trường. Thanh ma bất đắc dĩ than thở... Đây là lần thứ mấy trong tháng này rồi? Nếu như nhớ không lầm, hôm nay là ngày 16, tháng này mình đã tới trường học sáu lần!

Trừ ngày cuối tuần, trung bình hai ngày mình sẽ đến trường học báo danh một lần, Thanh ma trong đầu nghĩ, cái này cũng sắp như chính mình đi học rồi!

Chờ Thanh ma trang điểm xinh đẹp xuất hiện ở phòng làm việc của thầy giáo, không nhìn thấy con trai nhà mình mà chỉ thấy một đứa bé trai khác mắt đỏ một vòng rụt rè núp sau lưng thầy giáo

“Lý lão sư...”

“Mẹ Vương Thanh, người rót cuộc đã tới...” Lý lão sư vừa nhìn thấy Thanh ma, lập tức đi đến, Thanh ma vừa nhìn thấy đứa bé sau lưng Lý lão sư, lập tức về mặt đầy xin lỗi.

“Thật xin lỗi, Lý lão sư, Vương Thanh lại gây họa gì vậy? Có phải lại khi dễ người khác hay không? Vương Thanh đâu? Xem tôi thu thập hấn thế nào!!”

“Ah, mẹ Vương Thanh, người đừng vội, lần này không phải Vương Thanh gây chuyện.” Thanh ma vừa nghe không phải Vương Thanh gây chuyện, len lén thở phào, cùng Lý lão sư lên tiếng chào, trước tiên đi đến phòng học tìm tiểu tử thú vị không ra hồn nhà mình

Vừa mới đến phòng học, đã nhìn thấy dáng vẻ Vương Thanh đang nhận sai... Thanh ma xoa xoa con mắt, xác nhận biểu tình trên mặt con trai nhà mình chính xác là đang nhận sai, mặc dù đối tượng Vương Thanh nhận sai cũng không phải là mình, mà là Phùng Kiến Vũ.

Thanh ma cảm giác rất kinh ngạc, hiếm khi con trai nhà mình nhận sai. Bất quá, nếu như Thanh ma nghe Vương Thanh nhận sai chuyện gì, phỏng chừng sẽ cười không nổi a

“Vũ Vũ, Vũ Vũ, cậu đừng giận.” Vương Thanh mang gương mặt khổ sở vây quanh Phùng Kiến Vũ vòng tới vòng lui không ngừng nói xin lỗi.

“Tớ không tức giận!” Phùng Kiến Vũ không ngẩng đầu, xoay người tiếp tục vẽ tranh, sau đó liền không để ý tới Vương Thanh đang ở một bên không ngừng nói xin lỗi

Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ thờ ơ, lập tức nhếch cái miệng nhỏ nhắn một cái, làm bộ muốn khóc, nức nở nói: “Vũ Vũ không giận, tại sao không để ý tới tớ.”

“Vũ Vũ, có phải không thích tớ nữa không?”

Lần này đối mặt với đôi mắt đỏ hoe của Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ không giống như ngày thường lập tức tha thứ, mà vẫn như cũ không nhúc nhích, cũng không thèm nhìn Vương Thanh một cái, từ bàn đọc sách lấy cái bình nước nhỏ uống hai ngụm nước

“Vũ Vũ... Tại sao không để ý tới tớ? Tớ đã làm sai điều gì, tớ sửa có được hay không?”

Phùng Kiến Vũ lúc này mới nâng đầu nhỏ nhìn Vương Thanh, ánh mắt chăm chú lại nghiêm túc.

“Thanh Thanh đã đáp ứng tớ cái gì?” Vương Thanh khẽ chớp mắt một cái, lập tức biết Phùng Kiến Vũ là nói tới chuyện gì

“Vũ Vũ, tớ sai rồi, tớ đáp ứng cậu sau này không đánh nhau nữa! Hôm nay tớ lại cùng người khác đánh nhau... Vũ Vũ, tớ sai rồi, sau này sẽ không như vậy nữa!” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ có chút mềm lòng, lập tức phát huy phẩm chất mặt dày mày dạn của mình xít tới, kéo tay Phùng Kiến Vũ, một bên khóc lóc kể lể nhận sai, một bên vang vang dùng sức bảo đảm.

Phùng Kiến Vũ không lên tiếng, chẳng qua là mắt hạnh lại trũng một cái. Một khắc trước Vương Thanh còn kéo tay Phùng Kiến Vũ định chiếm chút tiện nghi, bị trũng một cái, lập tức đáng thương khịt khịt mũi

“Vũ Vũ, còn sai chỗ nào sao?” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ thận trọng hỏi, sợ mình lại nói sai điều gì?

“Vốn là mọi người không đúng, cậu lại cùng những người khác đánh nhau!” Phùng Kiến Vũ nhỏ giọng lầm bầm, Vương Thanh lại một lần nữa nở nụ cười. Sau đó lập tức thay đổi dáng vẻ đáng thương vừa rồi, khoác lên bộ dáng tiểu lưu manh nói năng tùy tiện, một bên lưu lại dấu nước miếng trên mặt Phùng Kiến Vũ, một bên giải thích chuyện buổi trưa

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, Vương Thanh vẫn như mọi ngày ăn hết cà rốt trong hai hộp cơm nhỏ, tiếp theo là chạy đi rót nước cho Phùng Kiến Vũ, sau đó nhìn Phùng Kiến Vũ an tĩnh ngồi gặm táo, lại dặn dò đôi câu liền chạy đi mua sữa bò cho Phùng Kiến Vũ uống buổi chiều

Nhưng không nghĩ mua xong sữa bò trên đường trở về, hần gặp một màn ỷ đồng ăn hiếp yếu, vốn không muốn xen vào chuyện người khác, muốn nhanh một chút trở về nhìn xem Phùng Kiến Vũ có nghe lời hay không nghe lời chạy loạn, nhưng không nghĩ cậu bé bị ăn hiếp bị người ta xô ngã đụng phải Vương Thanh, sữa bò mua cho Phùng Kiến Vũ trong tay Vương Thanh cũng bị đụng trúng rơi xuống đất, còn chưa tính lại bị kẻ ăn hiếp người khác một chân đá bay, lúc này Vương Thanh liền nổi giận, một cái liền đem người nọ ấn xuống, hai người kia nhìn thấy đồng bọn bị khi dễ liền giúp một tay, mới vừa tiến lên liền bị Vương Thanh trấn áp bằng hai quả đấm, bỏ lại đồng bọn vội vàng chạy đi tìm lão sư.

Nhưng không nghĩ tới lúc thầy đến, Vương Thanh đã sớm lần nữa mua lại sữa bò chạy trở về phòng học tìm Phùng Kiến Vũ...

Nghe xong Vương Thanh giải thích Phùng Kiến Vũ cũng chỉ đô đô miệng, Vương Thanh liền lập tức bảo đảm nói: “Sau này bất kể nguyên nhân gì, tớ cũng chỉ đánh nhau vì Vũ Vũ”

Phùng Kiến Vũ vừa định gật đầu, nhưng lại thấy không đúng, nhướn mày một cái.

“Thanh Thanh mới vừa rồi còn nói sau này không đánh nhau nha!”

“Phải phải phải, không đánh nhau, nhưng mà tớ không thể để cho Vũ Vũ bị khi dễ, tớ phải bảo vệ Vũ Vũ! Đây là chức trách của tớ!” Phùng Kiến Vũ hài lòng gật đầu, còn không quên uy hiếp: “Thanh Thanh nếu lần sau còn phạm sai lầm thì không có hôn chào buổi sáng!”

Vương Thanh vừa nghe, lập tức nghiêm mặt nói: “Không có không có!” chỉ còn thiếu cầm quyển vở bài tập nhỏ viết giấy cam đoan nữa thôi...

Thanh ma nhìn đứa con trai không ra hồn nhà mình, bất đắc dĩ lắc đầu một cái... Xem ra cũng chỉ có Vũ Vũ mới trị được hắn...

11. Chương 11

Không có Vũ Vũ dắt tay, cũng không muốn đi học.

Vương Thanh mặt mày hết sức ủ dột về đến nhà. Một bộ dạng bị đả kích sâu sắc, rầu rĩ không vui. Thanh ma liếc mắt nhìn Vương Thanh hiềm khi không được vui, không cần đoán, khẳng định có liên quan đến Phùng Kiến Vũ. Thanh ma cũng lười hỏi lại, nói không chừng một hồi hai đứa con nít liền tốt trở lại.

Lúc ăn cơm, Vương Thanh vẫn như cũ một câu cũng không nói, vùi đầu an tĩnh ăn cơm. Thanh ba nghi ngờ nhìn Vương Thanh một hồi sau đó len lén dùng ánh mắt hỏi Thanh ma, Thanh ma cũng là ta cái gì cũng không biết lắc đầu một cái.

Thanh ba ho khan một tiếng, lặng lẽ tìm đề tài nói chuyện với Vương Thanh, nhưng lại không biết nên tìm đề tài gì.

Đột nhiên linh quang chợt lóe hỏi: “Thanh nhi, ba nhớ trước đây không lâu các con có cuộc thi tháng phải không? Thành tích như thế nào a?” Thanh ba không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới, Vương Thanh liền đặt đôi đũa trong tay xuống bàn, nhỏ giọng nói một câu: “Con ăn xong rồi.”

Đứng dậy trở về phòng. Thanh ma không nhịn được hung hãn trợn mắt nhìn Thanh ba một cái, đề tài của anh thà rằng không tìm thì hay hơn, anh nhìn đi! Thanh ba lúng túng sờ mũi tỏ ý Thanh ma đi xem một chút. Thanh ma trước khi đi còn không quên lại trợn mắt nhìn Thanh ba một cái, lúc này mới gõ gõ cửa phòng Vương Thanh, tiến vào.

“Thanh nhi, sao vậy?” Thanh ma vừa vào phòng đã nhìn thấy Vương Thanh cũng không mở đèn, Thanh ma vừa hỏi vừa mở đèn, đã nhìn thấy Vương Thanh rũ khuôn mặt nhỏ nhắn nằm ở trên giường.

“Có phải thi không tốt? Không sao, ba mẹ không trách con.” Thanh ma nhẹ giọng an ủi đôi câu, trong lòng không nhịn được nghĩ, làm sao mà lần này con trai mình lại bắt đầu vì thi không tốt mà rầu rĩ? Trước kia cũng có lần thi không tốt nhưng đâu có để tâm, lần này sao lại rầu rĩ không vui chứ?

” Mẹ.”

Vương Thanh nhìn mẹ mình đang ngăn người, bất đắc dĩ kêu gào một tiếng

“Sao con?”

“Mẹ, mẹ nói xem thành tích của con bây giờ, sang năm có thể lên thực nghiệm không?” Thanh ma sững sốt một chút, thật không nghĩ tới con trai nhà mình chí hướng lại cao như vậy, thực nghiệm bọn họ đều là hạng nhất hạng nhì sơ trung a.

“Thực nghiệm sao? Phỏng đoán có chút khó khăn, bắt quá 5 trung sơ trung cũng không tệ.”

Vương Thanh vừa nghe khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp.

“Mẹ, thành tích của Vũ Vũ có thể lên thực nghiệm sao?” Thanh ma mặc dù không muốn đả kích Vương Thanh,, nhưng vẫn là thành thật gật đầu một cái. Thanh ma mới vừa gật đầu xong, Vương Thanh liền lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Con quyết định, con phải học tập thật giỏi, con muốn cùng Vũ Vũ cùng lên thực nghiệm.” Thanh ma nhìn Vương Thanh trong nháy mắt giống như đánh máu gà vậy chạy nhanh tới trước bàn học bắt đầu học bài, nhún nhún vai đi ra ngoài.

Hiềm thấy con trai muốn hăng hái học hành, gia trưởng nào lại không ủng hộ

~Thanh ma vừa mới tới phòng khách đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ ôm cặp sách nhỏ, nhu thuận ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, đang cùng Thanh ba nói chuyện phiếm.

“Vũ Vũ tới rồi sao? Đi đi rửa trái cây cho con ăn.”

” Dạ con chào dì, không cần đâu con tới xem Thanh Thanh một chút, cậu ấy...” Nói một nửa liền ngừng, sau đó cắn môi ngồi đó.

“Đi đi, nó đang ở trong phòng học bài.”

“Học bài?” Phùng Kiến Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, ngay cả Thanh ba cũng liếc mắt nhìn Thanh ma. Thanh ma chớp mắt, bày tỏ: Các người không có nghe lắm.

“Đúng vậy, nó nói muốn cùng Vũ Vũ lên thực nghiệm. Đang hăng hái.” Phùng Kiến Vũ nghe xong lễ phép chào hỏi liền chạy đến phòng Vương Thanh. Thanh ma buồn cười nhìn hai đứa con nít, cũng biết Vương Thanh mất hứng tuyệt đối là bởi vì Vũ Vũ.

“Thanh Thanh...” Vương Thanh nghe tiếng cửa mở, còn tưởng rằng là mẹ nhà mình, cũng không để ý, nhưng không nghĩ lại nghe tiếng nhỏ nhẹ mềm mại của Phùng Kiến Vũ vang lên sau lưng

“Vũ Vũ? Sao cậu lại tới đây?” Vương Thanh đầu tiên là vui vẻ đứng dậy, mới vừa đứng lên chuẩn bị nghênh đón, đột nhiên nghĩ tới mình đang tức giận chuyện này, liền hừ lạnh một tiếng, sau đó ngồi trở lại.

“Thanh Thanh, còn đang tức giận sao?” Phùng Kiến Vũ tiến tới kéo kéo ống tay áo của Vương Thanh

“Đừng giận. Tổ cũng chỉ là muốn cùng học sơ trung với Thanh Thanh.” Phùng Kiến Vũ đô đô cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất vô cùng.

“Tổ không phải cố ý trách cậu, nhưng mà cậu nhìn thành tích của cậu xem, chúng ta làm sao học chung một trường sơ trung? Chẳng lẽ Thanh Thanh không muốn chúng ta học chung với nhau sao?”

“Ai nói! Không có Vũ Vũ dắt tay, tổ không thêm đi học!” Vương Thanh có chút kích động đứng lên.

” Vậy Thanh Thanh chúng ta cùng nhau cố gắng, sang năm chúng ta cùng học chung một trường sơ trung.” Vương Thanh nhìn đôi mắt to của Phùng Kiến Vũ, dùng sức gật đầu một cái.

“Vậy Vũ Vũ cậu dạy tổ học thêm có được hay không? Tổ có rất nhiều chỗ không hiểu.”

” Được.” Vừa nói Phùng Kiến Vũ liền lấy một bộ đồ ngủ trong cặp ra, nhét vào trong tay Vương Thanh

“Nga, tổ tối nay ngủ lại đây có được hay không?” Lôi quần áo ngủ ra, Phùng Kiến Vũ mới nhớ hôm nay nếu Thanh Thanh không tha thứ cho mình mình sẽ ngủ lại đây không về.

Vương Thanh vừa nghe vội vàng gật đầu, Vũ Vũ ở lại ngủ, có ý nghĩa thế nào? Ý nghĩa là buổi tối không tránh khỏi có hôn chúc ngủ ngon, còn có thể cùng Vũ Vũ tắm chung, còn có thể ôm Vũ Vũ mềm mềm thơm thơm ngủ, sáng mai còn có thể nằm ý trên giường hôn chào buổi sáng. Ngày mai cuối tuần, còn có thể thuận tiện đòi Vũ Vũ ở lại thêm một đêm nữa!

Nghĩ tới đây Vương Thanh liền ngu ngơ ngây ngốc cười cười.

“Thanh Thanh?” Phùng Kiến Vũ đưa tay ở trước mặt Vương Thanh quơ quơ. Vương Thanh đứng lên, đem quần áo ngủ của Phùng Kiến Vũ ném một cái trên giường, chạy ra ngoài la hét: “Mẹ, con nhớ mẹ mua không ít trái cây a, cho Vũ Vũ một ít!”

Thanh ma không ngừng đầu trả lời: “Ở trong bếp, tự mình đi lấy.”

Thanh ba liếc mắt nhìn Vương Thanh khấn cấp chạy vào bếp bưng một mâm trái cây thật lớn lại hấp tấp chạy về phòng, không nhận được quay đầu cùng Thanh ma than phiền: “Anh sao có cảm giác đứa nhỏ này là do nhà lão Phùng nuôi chứ?”

Thanh ma nhìn Thanh ba đang buồn lo vô cớ, hoàn toàn thất vọng: “Anh nghĩ nhiều rồi, chẳng lẽ Thanh nhi lại có thể gả đến nhà lão Phùng sao?”

12. Chương 12

Cuối cùng cũng tốt nghiệp, Vương Thanh vui mừng kéo Phùng Kiến Vũ từ lầu một chạy lên lầu bốn, lại từ lầu bốn hấp tấp chạy về lầu một. Sau đó đứng trước cửa trường học nói: “Vũ Vũ, chúng ta rốt cuộc cũng tốt nghiệp, tổ cũng không cần nhìn gương mặt thầy giáo chủ nhiệm đó nữa rồi.”

Phùng Kiến Vũ buồn cười nhìn Vương Thanh khoe khoang. Không đành lòng dả kích Vương Thanh, nói không chừng khi lên sơ trung thầy giáo còn khó hơn nữa nha. Đến lúc đó Vương Thanh khẳng định sẽ còn nhú gương mặt ủy khuất vừa oán hận vừa tìm mình khóc lóc kể lể.

Phùng Kiến Vũ vừa nghĩ tới gương mặt ủy khuất của Vương Thanh, liền nhin không được bật cười.

Vương Thanh nhìn trường tiểu học của mình lần cuối cùng, lúc xoay người, đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đứng ở cách đó không xa, nhìn mình mỉm cười, nụ cười thẳng tới đáy mắt, ánh mắt mang theo tình cảm ấm áp. Tim Vương Thanh đông đông đông nhảy rất nhanh.

“Sao vậy? Thanh nhi.” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đứng ở đó nhìn mình ngốc lảng, không nhin được kêu một tiếng. Vương Thanh lắc đầu một cái, đáy lòng mang một tia tiếc nuối tiến lên hai bước kéo tay Phùng Kiến Vũ đi ra ngoài cổng trường

Vương Thanh không biết từ lúc nào Phùng Kiến Vũ bắt đầu cùng người nhà kêu hấn là Thanh nhi, cũng không biết từ lúc nào nhất cử nhất động của Phùng Kiến Vũ không chỉ có ảnh hưởng tới hành động mà còn ảnh hưởng tới trái tim của Vương Thanh

Nhưng mà những thứ này cũng không quan trọng, Vương Thanh nắm tay Phùng Kiến Vũ siết chặt, bất kể chuyện gì xảy ra, người này đều vẫn sẽ ở bên cạnh mình.

“Vũ Vũ, có thể đây là lần cuối cùng chúng ta từ nơi này tan học về nhà.”

Phùng Kiến Vũ ngoẹo đầu cười cười trả lời: “Nhưng mà tuyệt đối không phải lần cuối cùng chúng ta cùng nhau tan học.”

Dường như câu trả lời của Phùng Kiến Vũ làm Vương Thanh rất hài lòng, Vương Thanh nắm tay Phùng Kiến Vũ có chút lăm lăm mồ hôi, nhưng vẫn không muốn buông ra. Tay của Phùng Kiến Vũ những năm qua Vương Thanh không biết đã cầm qua bao nhiêu lần rồi, theo lời Vương Thanh nói, cho dù nhắm hai mắt lại, hấn cũng biết tay nào là tay của Phùng Kiến Vũ

“Thanh nhi, tớ muốn học chạy xe đạp.”

Phùng Kiến Vũ muốn đưa tay gỡ gỡ đầu, nhưng phát hiện tay mình còn bị Vương Thanh cầm ở trong tay, Phùng Kiến Vũ không nhin được nghiêng mặt qua nhìn Vương Thanh.

Gương mặt thiếu niên đã mất đi vẻ non nớt cùng nụ bím lúc bé, mặc dù vẫn còn nét trẻ con, nhưng mà gương mặt đã có góc cạnh nhàn nhạt. Thanh nhi chẳng biết lúc nào đã cao như vậy không còn là tiểu tử lúc trước thấp hơn mình nửa cái đầu hay chạy theo phía sau mình. Đúng vậy, đã trưởng thành rồi. Chưa tới hai tháng nữa mình đã là học sinh trung học rồi

“Tại sao?” Vương Thanh nghe Phùng Kiến Vũ nói, dừng bước lại quay đầu chăm chú nhìn Phùng Kiến Vũ.

“Cái gì tại sao?” Phùng Kiến Vũ còn đang nhìn Vương Thanh ngẩn người, người này đột nhiên dừng bước, Phùng Kiến Vũ hơi sững sờ, không hiểu nhìn Vương Thanh khẽ chớp mắt to có chút mê mang.

“Tại sao phải học chạy xe?”

“Học được thì có thể cùng nhau đạp xe đi học.”

“Tớ đạp xe chở cậu không tốt sao?” Vương Thanh cau mày.

“Không phải a, chẳng qua là đã lớn rồi...”

“Không được, tớ muốn chở Vũ Vũ cả đời!” Phùng Kiến Vũ lời còn chưa nói hết liền bị Vương Thanh cắt đứt, Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh bộ dáng nghiêm túc, nhếch miệng khẽ gật đầu một cái.

”Được.” Nhận được câu trả lời hài lòng, Vương Thanh cao hứng tiến tới trước mặt bẹp một cái hôn lên trán Phùng Kiến Vũ, mới lại hết sức phấn khởi kéo người này đi về nhà.

“Vũ Vũ, khát nước không?” Vương Thanh tâm tình cực tốt, trên đường về nhà kéo Phùng Kiến Vũ thuận đường quẹo vào chợ đêm.

Nhìn rất nhiều quán hàng rong đang bắt đầu mở tiệm, nghiêng mặt sang bên không ngừng hỏi Phùng Kiến Vũ muốn ăn cái gì, có khát hay không.

“Không khát nha.” Phùng Kiến Vũ ngoài miệng mặc dù trả lời Vương Thanh nhưng ánh mắt nhưng không nhìn được bay đến quán trà sữa. Vương Thanh buồn cười nhìn Phùng Kiến Vũ, cứng chịu sờ Phùng Kiến Vũ.

“Cậu ở nơi này chờ tớ, tớ đi mua ly nước.” Vương Thanh đem người này kéo đến dưới bóng cây sau đó mới xoay người đi tới quán trà sữa bên cạnh

Lúc trở về, trong tay cầm hương trà sữa Phùng Kiến Vũ thích nhất, bên trong là trân châu mà Phùng Kiến Vũ thích nhất rõ ràng nhiều hơn một phần.

Vương Thanh cầm xong ống hút lúc này mới đưa cho Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ cũng không có đưa tay nhận lấy, mà ngay trên tay Vương Thanh hưng hân uống một hớp lớn, sau đó mắt to híp lại đầy thỏa mãn nhai trân châu trong miệng

“Ăn ít trân châu một chút, đối với thân thể không tốt.” Vừa nhìn Phùng Kiến Vũ thỏa mãn ăn, cũng không quên nhắc nhở, tựa như người mới vừa rồi yêu cầu nhân viên tiệm cho thêm một phần trân châu không phải là hắn vậy.

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đang sốt ruột, không nhìn được đem trân châu trong miệng nhai càng vui vẻ hơn.

Vương Thanh bắt đắc dĩ lắc đầu một cái hỏi: “Ăn ngon không?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía quán nhỏ mới vừa mở, Vương Thanh quay đầu nhìn một cái, đem trà sữa đưa cho Phùng Kiến Vũ, một mình đi tới mua một cây kẹo bông gòn vừa trắng vừa mềm trở về

Phùng Kiến Vũ cầm ly trà sữa không còn nhiều lăm nhét vào tay Vương Thanh, cầm lấy kẹo bông gòn vui vẻ ăn. Vương Thanh cũng không ngại uống lấy trà sữa trong tay, một tay khác cũng theo thói quen dặt tay Phùng Kiến Vũ, lúc này mới chậm rãi đi về nhà

Dưới ánh nắng chiều bóng của hai người trải dài thật dài.....

13. Chương 13

Chẳng biết tại sao Vương Thanh có chút tức giận, tan học cũng không có đứng ở cửa chờ Phùng Kiến Vũ, mà là một mình bước dài lắc lư đến bãi đậu xe. Chờ đến khi Phùng Kiến Vũ không hiểu đi theo sau lưng Vương Thanh sau lưng tới bãi đậu xe, mặt Vương Thanh vẫn lạnh lùng như cũ, bước ngồi trên xe đạp, một chân dài vững vàng trụ trên đất, cặp sách đeo trước ngực.

Phùng Kiến Vũ đi tới, không nói gì, chỉ an tĩnh ngồi phía sau. Chờ Phùng Kiến Vũ ngồi vững, Vương Thanh chân dài đạp một cái liền chạy đi.

Tốc độ xe tuy nhanh, nhưng mà rất vững. Phùng Kiến Vũ không có đưa tay ôm lấy eo, mà chỉ bầu chặt tay suy nghĩ không hiểu người này rốt cuộc tại sao tức giận.

Vương Thanh không giống như ngày thường đạp xe đến nhà mình, mà là chở Phùng Kiến Vũ về nhà.

“Thanh nhi?” Vương Thanh duỗi chân dài một cái, ngừng xe, cũng không có xuống xe, dường như chỉ là đem Phùng Kiến Vũ đưa về nhà mà thôi.

“Thanh nhi, tại sao không qua nhà cậu?” Phùng Kiến Vũ đưa tay kéo kéo vạt áo Vương Thanh. Vương Thanh không lên tiếng, lại trực tiếp chở Phùng Kiến Vũ qua nhà mình

Phùng Kiến Vũ đến nhà Vương Thanh vẫn giống như thường ngày vui vẻ vây quanh Thanh ma vòng tới vòng lui, Vương Thanh lên thẳng trên phòng đóng cửa.

“Thanh nhi sao vậy?” Thanh ma nhìn cửa đóng lại, làm sao vậy? Hôm nay có chút khác thường a.

“Con cũng không biết...” Phùng Kiến Vũ cũng là mặt đầy mê mang. Thanh ma chuẩn bị xong cơm, liền có chuyện tạm thời đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại hai đứa nhỏ. Phùng Kiến Vũ một mình ngồi ở trước bàn lặng lẽ ăn cơm, mà Vương Thanh vẫn tự giam mình ở trong phòng không đi ra.

Cá, có xương... Không ăn.

Cà tím xào nước tương, có tỏi... Không ăn.

Tôm lớn, có vỏ... Không ăn.

Cuối cùng Phùng Kiến Vũ ăn xong bữa tối chỉ với một đĩa cà chua chiên trứng

Ăn cơm xong Phùng Kiến Vũ cầm chén gấp mấy món ăn liền bưng vào phòng, đem thức ăn để xuống trước mặt Vương Thanh, tự mình đến kệ sách lấy ra quyển manga hôm qua chưa xem xong sau đó vùi trên giường Vương Thanh đọc manga

Phùng Kiến Vũ đọc rất chăm chú, thấy chỗ khôi hài cũng không kèm chế mà bật cười

Vương Thanh chỉ lặng lẽ nhìn Phùng Kiến Vũ một hồi sau đó liền yên lặng ăn cơm. Vương Thanh nhìn trong chén có tôm, theo thói quen lột vỏ xong đưa đến miệng Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ không có rời mắt khỏi manga, chỉ há miệng ăn tôm lớn Vương Thanh dứt tỏi.

Nhai nhai rồi nuốt xuống, sau đó mặt đầy thỏa mãn lại há miệng. Chỉ chốc lát mấy con tôm đem cho Vương Thanh đều vào bụng Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ lại há miệng, bất đắc dĩ đứng dậy đi xuống bếp lấy thêm tôm

Nhìn còn hơn nữa đĩa tôm, Vương Thanh cũng biết không có mình, người này khẳng định một chút cá tôm cũng không ăn. Nhìn thức ăn hôm nay, đại khái Phùng Kiến Vũ chỉ ăn cà chua chiên trứng chiên a...

Chờ Phùng Kiến Vũ mặt đầy thỏa mãn không muốn ăn nữa, một đĩa tôm chỉ còn lại một con lẻ loi nằm đó.

Vương Thanh lột vỏ xong nhét vào miệng mình, sau đó nhanh chóng ăn xong chén cơm của mình. Cơm nước xong, Vương Thanh đi rửa chén, lúc trở lại, Phùng Kiến Vũ cầm manga tựa vào mép giường ngủ mất rồi.

Vương Thanh an tĩnh nhìn Phùng Kiến Vũ, nhìn một chút liền cười. Vương Thanh đột nhiên cảm thấy cũng không hiểu hôm nay mình bị làm sao nữa

“Vũ Vũ, tỉnh lại đi, tắm xong lại ngủ tiếp.” Vương Thanh ghé trước mặt Phùng Kiến Vũ, nhẹ nhàng khẽ đẩy đẩy người này, Phùng Kiến Vũ thấp giọng lầm bầm nói gì đó Vương Thanh không nghe rõ, sau đó lại nhìn Phùng Kiến Vũ bất mãn đỏ đờc miệng trở mình ngủ tiếp.

Vương khẽ cười lắc đầu một cái, nửa kéo nửa ôm đem Phùng Kiến Vũ mang vào phòng tắm, vừa cẩn trọng lại đầy thương yêu đem quần áo Phùng Kiến Vũ cởi xuống, mang người thận trọng bỏ vào trong bồn tắm. Nhìn dáng vẻ Phùng Kiến Vũ không rành thể sự, Vương Thanh toét miệng cười một tiếng. Nhanh chóng bắt đầu tắm cho người này, sợ động tác chậm một chút, Phùng Kiến Vũ liền sẽ cảm mạo vậy.

Thân thể Phùng Kiến Vũ chưa có trở mã, không giống Vương Thanh hai năm nay bắt đầu cao lên, hơn nữa có rèn luyện, nên không giống như Phùng Kiến Vũ nhẵn nhụi trắng nõn, Vương Thanh đã dần dần bắt đầu có bắp thịt nhỏ.

Bởi vì nước ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Kiến Vũ nhàn nhạt đỏ ửng, Vương Thanh lau người cho Phùng Kiến Vũ, xoa a xoa liền đỏ mặt, không dám tiếp tục lau xuống, liền vội vàng vàng đem người từ trong bồn tắm vớt ra, lau khô. Mặc quần áo tử tế mang về phòng.

Phùng Kiến Vũ toàn bộ quá trình đều là nửa mơ hồ nửa thanh tỉnh, mặc cho Vương Thanh dày vò. Cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngồi ở mép giường để cho Vương Thanh sấy tóc. Chờ Vương Thanh đem người cũng phục vụ tốt rồi, đỡ lên giường ngủ, mới lại trở lại phòng tắm rửa mặt, thuận tiện thu dọn lại phòng tắm.

Chờ Vương Thanh ở phòng tắm sấy khô tóc đi ra, Phùng Kiến Vũ đã co thành viên tròn nho nhỏ ngủ say Vương Thanh buồn cười leo lên giường, đem người kéo vào trong ngực mình, ôm lấy. Phùng Kiến Vũ bất mãn đẩy đẩy người, nhưng sau đó chính mình lại nhích lại gần, tìm một tư thế thoải mái, sau đó vùi ở trong

ngực Vương Thanh tiếp tục ngủ. Vương Thanh nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Phùng Kiến Vũ, khẽ nói ngủ ngon, sau đó đưa tay định tắt đèn, nhưng nghĩ một chút lại tiến tới trên môi Phùng Kiến Vũ hôn một cái.

Nói: “Ngủ ngon, Vũ Vũ.” Lúc này mới tắt đèn, ôm lấy người đã ngủ say.

14. Chương 14

Khi Phùng Kiến Vũ mơ mơ màng màng thức dậy, Vương Thanh đã ngồi ở trước bàn bắt đầu làm bài tập cuối tuần, nhân tiện làm luôn cho Phùng Kiến Vũ

Phùng Kiến Vũ nhìn người hiếm khi học bài, có chút kinh ngạc, mang dép đi qua, tò mò đưa đầu nhìn một cái, không nhìn còn đỡ, nhìn một cái Phùng Kiến Vũ thiếu chút nữa khóc lên...

“Thanh nhi, chỗ này viết sai...”

“Còn có chỗ này, chỗ này đều không đúng a...” Vương Thanh gãi gãi đầu.

“Không đúng sao? Tổ làm theo...” Phùng Kiến Vũ mặt đầy hắc tuyến, thuận tay lật quyển bài tập của mình... cũng bị Vương Thanh cần mẫn phác họa vài nét bút...

“Quên đi quên đi, một hồi ăn cơm xong lại làm tiếp, cái này toàn bộ đều phải làm lại.” Vương Thanh rõ ràng không có nghe Phùng Kiến Vũ đang nói cái gì, tầm mắt cùng tâm trí đều đặt trên cổ áo đang hở ra của Phùng Kiến Vũ thấp thoáng xương quai xanh cùng da thịt trắng nõn.

Vương Thanh tăng hắng một cái, giúp Phùng Kiến Vũ kéo cổ áo sau đó đứng lên chuẩn bị điểm tâm cho Phùng Kiến Vũ

“Thanh nhi, ngày hôm qua cậu tại sao sinh khí a?” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đi ra cửa, định xoay người đi rửa mặt, mới vừa bước ra một bước đột nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm qua Vương Thanh tức giận, sau đó liền xoay người đi theo sau lưng Vương Thanh ra ngoài

Vương Thanh ngừng tay đang múc cháo một lát, sau đó lắc đầu không nói gì.

Phùng Kiến Vũ chưa từ bỏ ý định vây quanh Vương Thanh lớn vồn.

“Thanh nhi, rốt cuộc tại sao a?”

“Tại sao a?”

Vương Thanh như cũ không trả lời, mà đem cháo trong tay đưa cho Phùng Kiến Vũ, sự chú ý của Phùng Kiến Vũ lập tức bị cháo thịt trứng muối ấm nhưng không phồng tay hấp hân

Cũng sẽ không quần quít hỏi Vương Thanh vì sao tức giận nữa mà bưng chén cháo trong tay nhanh chóng chạy đến trước bàn ăn cháo

Vương Thanh thả lỏng một cái, một bên chậm rãi múc cháo cho mình một bên không ngừng âm thầm oán giận: “Tổ sao có thể nói bởi vì ngày hôm qua lúc nghỉ trưa khi tổ đi mua quà vật cho cậu trở về phát hiện cậu đem quà vật tổ mua đem cho cô gái khác ăn chứ?”

Nghĩ đến đây, Vương Thanh lại tức giận nghĩ: Không được, tật xấu này không thể dưỡng thành, nếu còn cho người khác ăn, tổ liền không mua cho cậu nữa!!

“Thanh nhi? Làm gì vậy? Hôm nay dì làm cá mặn nhỏ ăn thật ngon ~” Vương Thanh một giây trước trong lòng còn hận không thể đánh mông Phùng Kiến Vũ, sau khi nghe Phùng Kiến Vũ kêu gào, liền bưng chén cháo chạy đến bên người trước mặt bắt đầu phục vụ Phùng đại gia dùng cơm.

“Thanh nhi, lát nữa tổ muốn đi thư viện.”

Vương Thanh gạt đầu, thuận tay đem rau cần trong thức ăn lựa ra, đem đậu phộng nhường cho Phùng Kiến Vũ.

“Thanh nhi, tớ còn muốn đi chơi máy điện tử.”

Lần này Vương Thanh không đồng ý.

“Tại sao a? Tớ muốn đi! Tớ chưa có đi bao giờ a...”

“Cũng bởi vì chưa đi nên mới không được đi! Quá loạn, muốn chơi tớ ở nhà chơi với cậu.” Phùng Kiến Vũ vừa nghe liền không vui, đẩy chén cơm nhỏ mang dế bỏ đi.

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ ăn sạch sế chén nhỏ, cũng không gấp kêu người, mỗi lần Phùng Kiến Vũ ăn chưa no thì ngay lúc trong chén còn cơm liền kêu gào đòi ăn thêm cơm, nếu như trong chén ăn sạch sế thì người này khẳng định đã ăn no rồi

Cho nên Vương Thanh cũng không gấp kêu Phùng Kiến Vũ, mà một mình chậm rãi khiêm tốn bắt đầu ăn cơm.

Chờ Vương Thanh đã thu dọn xong chén đĩa, Phùng Kiến Vũ đã thay quần áo xong, đeo cặp nhỏ đứng ở cửa phòng chờ mình.

“Vũ Vũ, không cần gấp như vậy, cuối tuần thư viện sẽ có chỗ mà.” Nhưng Phùng Kiến Vũ lại đầy sốt ruột thúc giục Vương Thanh.

“Không được không được, nếu đi trễ thì quyển manga tớ muốn xem sẽ bị người khác cầm đi a!!!” Vương Thanh mặt đầy hắc tuyến nhìn Phùng Kiến Vũ nửa ngày, rõ ràng so với mình còn không thích học hơn, làm sao cho tới bây giờ thành tích lại vẫn tốt hơn mình chứ?

Phùng Kiến Vũ ngồi ở trong thư viện say sưa xem manga, thỉnh thoảng sẽ còn không tự chủ được cười ra tiếng, đem đến không ít tầm mắt của người xung quanh. Nhưng mà tầm mắt mới vừa chạm đến Vương Thanh liền bị bắn ngược trở về, Phùng Kiến Vũ nơi đó không chịu chút ảnh hưởng nào.

Vương Thanh mặc dù không thích đọc sách, nhưng lại rất thích xem loại sách loạn thất bát tao. Thật ra thì cũng không phải là loại sách lộn xộn gì, mà là cái gì tâm lý học, tài chính kinh tế gì gì đó... Những thứ này đều bị Phùng Kiến Vũ xếp vào loại sách loạn thất bát tao... bởi vì hắn không thích đọc!

Khi kim đồng hồ chỉ mười một giờ, Vương Thanh mới tiến tới trước mặt Phùng Kiến Vũ, nhỏ giọng hỏi.

“Vũ Vũ, có đói không?” Phùng Kiến Vũ nghiêng mặt sang bên nhìn Vương Thanh, tựa như đang đem chính mình thoát khỏi thế giới manga, lúc này mới nhu thuận gạt đầu một cái.

“Cho nè.” Vương Thanh từ trong túi đeo sau lưng lấy ra một trái táo đưa cho Phùng Kiến Vũ

Phùng Kiến Vũ cầm trái táo đỏ, lại ngẩng đầu nhìn bốn phía, cuối cùng tầm mắt trở lại trên cuốn manga. Nhú nhú chân mày nhỏ nghiêm túc suy nghĩ.

Suy tư hồi lâu, lại đem trái táo nhét trở về trong tay Vương Thanh.

“Về nhà rồi ăn, trong thư viện không cho ăn cái gì đâu...” Nói xong liền trở về trong thế giới manga. Vương Thanh bất đắc dĩ đem trái táo nhét vào trong túi

Thư viện không cho lớn tiếng ồn ào náo động,, sao không thấy người cười nhỏ giọng a..... Dĩ nhiên lời này Vương Thanh cũng không dám nói, chỉ có thể lấy sữa chua trong túi ra bực bội uống một mình

Người hỏi tại sao không cho Phùng Kiến Vũ uống? Bởi vì Đại Vũ của chúng ta nói, chỉ có con nít mới uống sữa chua nha!!

15. Chương 15

Đầu tháng ba, Phùng Kiến Vũ càng có lý do ở lại nhà Vương Thanh không về, bởi vì hắn phải dạy cho Vương Thanh học thêm, nói thì nói vậy, thật ra thì thành tích của Vương Thanh bây giờ ở trong lớp cũng là đứng trong top 5, nhưng mà so với Phùng Kiến Vũ luôn luôn nhất lớp, liên tục 5 năm liền thì không cách nào so sánh được.

Cho nên khi Phùng Kiến Vũ thu thập tài sản dời đến nhà với lý do dạy thêm cho Vương Thanh thì không chỉ có Vương Thanh gơ hai tay đồng ý mà Thanh ma cũng làm một bàn thức ăn lớn toàn món Phùng Kiến Vũ thích để chào đón sau tám năm Phùng Kiến Vũ lại lần nữa ở trên giường lớn của Vương Thanh cảm ể

Thật ra thì Phùng Kiến Vũ tuy mang danh nghĩa dạy học cho Vương Thanh mà dọn tới, bắt quá là tìm cho mình một chỗ thoải mái không ai nhắc tới còn có người cưng chiều đến vô pháp vô thiên mà thôi. Nhưng mà Phùng Kiến Vũ dọn tới ở có ý nghĩa như thế nào? Ý nghĩa là mỗi sáng sớm vừa mở mắt là có thể nhìn thấy Vũ Vũ, mỗi ngày có thể cùng nhau đi học, có thể cùng nhau tan học, còn có thể tắm chung, còn có thể ôm Vũ Vũ ngủ! Còn có thể... hôn Vũ Vũ.

Từ lúc lên trung học, bên cạnh có không ít cô gái bắt đầu trở mã, thỉnh thoảng cũng có cô gái nhét vào tay Vương Thanh - thân cao đã từ từ giương cao, góc cạnh bắt đầu rõ ràng, đẹp trai ở sân bóng rổ chạy qua chạy lại - thư tình, thậm chí vào năm ngoài, học trưởng đội bóng rổ mới vừa tốt nghiệp còn len lén đem theo Vương Thanh bọn họ trốn ở nhà xem phim người lớn

Cả người Vương Thanh như được đả thông huyết mạch toàn thân vậy, rất nhiều thứ vô sự tự thông, bởi vì hắn phát hiện hắn đối với người trong phim không có bất kỳ phản ứng gì... Ngược lại khi đối mặt Phùng Kiến Vũ, luôn là...

Vương Thanh len lén lên internet tra rất lâu, hắn biết hai đứa con trai cũng không phải là không thể, chẳng qua là mình còn nhỏ. Điều đó làm cho hắn minh bạch được tình cảm của chính mình nhưng còn Vũ Vũ thì sao? Người nhà thì thế nào? Cho nên Vương Thanh cự tuyệt đề nghị đưa hắn ra nước ngoài du học của Thanh ba, bắt đầu cố gắng nỗ lực, hắn biết chỉ có cố gắng cùng Vũ Vũ thi đậu cao trung, mới có thể làm cho Phùng Kiến Vũ vĩnh viễn ở bên cạnh mình mà trưởng thành, mình mới có thể đem Phùng Kiến Vũ vững vàng cầm ở trong tay.

“Ai nha, bài này làm không đúng! Phải như vậy, như vậy.” Phùng Kiến Vũ đọc manga đồng thời cũng không quên nhìn Vương Thanh đang chiến đấu hăng hái với bài tập. Thỉnh thoảng đưa ra ngón tay út chỉ ra mấy chỗ sai, sau đó lại dời tầm mắt trở về cuốn manga

“Vũ vũ, cậu không làm bài tập sao?” Phùng Kiến Vũ cầm cuốn manga vừa mới xem xong ném qua một bên, uể oải nói: “Ai nói... tinh thần thoải mái mới có thể làm bài tập.”

Vương Thanh cương chịu lắc đầu một cái, kéo cái tay đang len lén thò vào trong ngăn kéo của Phùng Kiến Vũ

“Vũ Vũ.”

Phùng Kiến Vũ nhăn mặt đáng thương nhìn Vương Thanh, một đôi mắt to nháy a nháy, làm cho Vương Thanh bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Chỉ có thể ăn một viên, bắt quá ăn xong phải đi đánh răng lại lần nữa!

Phùng Kiến Vũ vừa nghe có thể ăn, lập tức đưa tay đào một viên sô cô la nhét vào trong miệng, một bên hít mắt to thỏa mãn gật đầu với Vương Thanh

Vương Thanh vẫn nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ, cho đến khi Phùng Kiến Vũ ăn xong socola, Vương Thanh liền thúc giục Phùng Kiến Vũ đi đánh răng. Phùng Kiến Vũ không động đậy cứ nhìn socola trong ngăn kéo.

Phùng Kiến Vũ rất ủy khuất hỏi: “Thanh nhi...”

” Sao?” Vương Thanh rất ôn nhu nhìn Phùng Kiến Vũ.

“Tớ không thể ăn thêm một viên nữa sao?” Vừa dứt lời, Vương Thanh lập tức sa sầm mặt, thanh âm nghiêm túc nói: “Không được!” Nói xong liền đem socola trong ngăn kéo ném vào ngăn kéo duy nhất có khóa, khóa

kỹ, hơn nữa còn rút chìa khóa ra nhét vào trong túi quần của mình

“Thanh nhi...”

“Đã phá lệ cho cậu ăn một viên rồi!” Vương Thanh một chút mềm lòng cũng không có

“Không phải cái này...”

Vương Thanh sắc mặt có chút hòa hoãn, hắc cầm tỏ ý muốn Phùng Kiến Vũ nói.

Phùng Kiến Vũ cười sáng lạng nói: “Thanh nhi, tớ có thể không đánh răng không?” Vương Thanh sắc mặt lần nữa lạnh lẽo, không nói hai lời kéo Phùng Kiến Vũ đi tới phòng tắm

Phùng Kiến Vũ ủy ủy khuất khuất đi theo sau lưng Vương Thanh nói: “Nhất định phải đánh răng sao? Vậy đợi lát nữa, tớ trở về phòng một chút...” Lời còn chưa nói hết Vương Thanh đã nặn xong kem đánh răng vào bàn chải nhét vào miệng Phùng Kiến Vũ

Chờ Phùng Kiến Vũ bủ môi bắt đầu đánh răng, Vương Thanh mới rời khỏi phòng tắm đi trải giường

Vương Thanh trải giường xong thì Phùng Kiến Vũ từ phòng tắm trở lại, giống như khi còn bé vậy đá dép đồ nhào lên giường, sau đó không quá một giây liền lại bò dậy, quỳ xuống mép giường cong cái mông nhỏ đem dép lúc nãy mới đá loạn sắp xếp ngay ngắn lúc này mới nằm lại trên giường

Kéo chăn không thèm nhìn Vương Thanh, một mình ở nơi đó hờn dỗi. Vương Thanh buồn cười tiến tới bên tai Phùng Kiến Vũ nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Còn tức giận hả?”

Phùng Kiến Vũ có chút nhột, lỗ tai nhỏ hồng hồng ừ một tiếng

Vương Thanh bắt đắc dĩ sờ lỗ tai Phùng Kiến Vũ, nói: “Không phải là không cho cậu ăn, là sợ cậu đau răng, khi còn bé cậu đã bị một lần rồi!”

Phùng Kiến Vũ nhẹ giọng cãi lại: “Đó là khi còn bé, khi đó có con sâu răng.”

Vương Thanh nhẹ nhàng hôn lỗ tai hồng hồng của Phùng Kiến Vũ, thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, lúc trở lại trong tay bưng một ly sữa bò. Vương Thanh cười đem sữa bò tiến tới trước mặt Phùng Kiến Vũ

Phùng Kiến Vũ hừ hừ hai tiếng cũng không khách khí nhận lấy liền mỹ mãn uống. Sữa bò uống xong, tâm tình cũng tốt lên, Phùng Kiến Vũ ly để xuống một cái, trở mình lại đôi mắt to nhìn Vương Thanh.

” Lại làm sao vậy?” Vương Thanh tắt đèn bò lên giường thấp giọng hỏi Phùng Kiến Vũ đang nhìn mình không rời mắt

“Không có gì, có Thanh nhi ở đây thật tốt.” Nói xong liền kéo tay Vương Thanh chuẩn bị ngủ. Vương Thanh giống như thường ngày đem cả người Phùng Kiến Vũ ôm vào trong ngực, hơn nữa lại ở trên môi Phùng Kiến Vũ hôn một cái, nói một câu ngủ ngon.

Mùi sữa thơm nhàn nhạt vương vấn ở môi hai người. Vương Thanh trong lòng căng thẳng, tay ôm Phùng Kiến Vũ cũng không khỏi xiết chặt. Mà Phùng Kiến Vũ đã sớm nhu thuận vùi ở trong ngực Vương Thanh hên hò với Chu công

16. Chương 16

“Thanh nhi, sau này chúng ta chính là học sinh cao trung nha.” Vương Thanh không có trả lời, mà chỉ đưa tay sờ sờ đầu Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh chẳng qua là rất vui mừng vì có thể tiếp tục cùng Phùng Kiến Vũ học chung trường cao trung.

“Thanh nhi, chúng ta đi du lịch đi.” Phùng Kiến Vũ cầm ly trà sữa trân châu Vương Thanh mới mua về cho hần uống một hộp lớn, thỏa mãn híp mắt to quay đầu nhìn Vương Thanh thương lượng

“Muốn đi nơi nào?” Vương Thanh gạt đầu một cái.

Phùng Kiến Vũ nhú nhú chân mày, bấu môi hung hăng nhai trân châu trong miệng. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ miệng phồng phồng, nhẹ giọng tăng hăng một cái nhìn chỗ khác

”Được rồi, về nhà xem thật kỹ muốn đi nơi nào rồi mới quyết định đi.” Phùng Kiến Vũ nghe vậy gật đầu một cái, chỉ tiệm bánh ngọt tiệm bên cạnh, không lên tiếng, chỉ nháy nháy đôi mắt to biết nói không tiếng động nhìn Vương Thanh.

Vương Thanh bắt đầu đi lắc đầu một cái, sau đó kéo Phùng Kiến Vũ băng qua đường đến tiệm bánh ngọt đối diện

“Đại Vũ, nhìn đường.” Phùng Kiến Vũ hết sức yên tâm mặc cho Vương Thanh kéo hất, chính mình lại cúi đầu tiếp tục uống trà sữa.

“A? Không có sao, không phải còn có cậu đó sao?” Phùng Kiến Vũ không ngẩng đầu liền trả lời một câu. Vương Thanh bởi vì Phùng Kiến Vũ vô cùng tín nhiệm mình mà tâm tình cực tốt cong cong môi, vừa nghĩ tới một hồi sẽ mua thêm cho người này một cái bánh ngọt, lại nghĩ nếu người này rời xa mình đến đường cũng không thể qua thì phải làm thế nào?

Đứng trước cửa tiệm bánh ngọt, Vương Thanh cảm thấy mình cần phải dạy bảo Phùng Kiến Vũ một chút.

“Đại Vũ, vậy nếu tớ không có ở đây cậu phải làm thế nào?”

Lúc này Phùng Kiến Vũ đang dựa cả người lên tủ kiếng của tiệm bánh ngọt cách tám thủy tinh nhìn chăm chăm miếng bánh socola. Nghe Vương Thanh nói xong, Phùng Kiến Vũ đầu tiên là sững sốt một chút, cũng không để ý tới bánh ngọt trong tiệm nữa, có chút khẩn trương nắm tay Vương Thanh không buông

Vương Thanh có thể cảm nhận được Phùng Kiến Vũ đang khẩn trương, bởi vì tay Phùng Kiến Vũ khê run rẩy, ngay cả trong giọng nói cũng hơi gấp gáp

“Thanh nhi, cậu muốn đi đâu sao?”

“Tớ không đi đâu hết.” Vương Thanh sờ đầu Phùng Kiến Vũ

Phùng Kiến Vũ hơi ngẩn đầu nhìn Vương Thanh chăm chăm không nháy mắt, sợ mình chớp mắt một cái, thì Vương Thanh trước mắt mình liền biến mất

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ khẩn trương, hất biết chuyện lần trước cha mẹ mình đưa mình ra nước ngoài du học đã để lại trong lòng Phùng Kiến Vũ bóng ma rất lớn

Khi đó thành tích của Vương Thanh không tốt, cho nên Thanh ba và Thanh ma thương lượng giúp Vương Thanh liên lạc với một trường ở nước ngoài, thủ tục đã làm xong, ngay cả vé máy bay cũng đã mua xong, khi Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ hết sức phấn khởi từ trường trở về nhà, nghe được tin tức này, người sững sốt không phải Vương Thanh, mà là Phùng Kiến Vũ. Khi đó Phùng Kiến Vũ chỉ là kéo tay Vương Thanh không buông, sau đó đứng ở nơi đó lặng lẽ rơi nước mắt.

Vương Thanh ở bên cạnh nhìn hết sức đau lòng, sau đó Vương Thanh liên tục ba ngày không đi học, Phùng Kiến Vũ cho là Vương Thanh sẽ không trở lại trường học nữa, mấy ngày đó sáng nào Phùng Kiến Vũ thức dậy liền chạy sang nhà Vương Thanh, tới khi sắp trễ học mới chạy đến trường, sau khi tan học cũng không chút do dự liền chạy đến nhà Vương Thanh, thẳng đến trời tối sau nhiều xác nhận sáng sớm ngày mai thức dậy vẫn còn gặp được Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ mới quay về nhà.

Buổi sáng ngày thứ tư khi Phùng Kiến Vũ lần nữa xuất hiện ở trước nhà Vương Thanh, Vương Thanh liền đứng trước cửa nhà cười cười, mặc đồng phục học sinh đeo cặp sách nhìn Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ phản ứng đầu tiên không phải xông tới ôm Vương Thanh, mà là đứng cách hai bước, nhìn Vương Thanh lặng lẽ rơi nước mắt.

Từ đó về sau, chỉ cần nhắc tới chuyện Vương Thanh rời đi, Phùng Kiến Vũ sẽ khẩn trương cao độ, bởi vì Phùng Kiến Vũ thật sự rất sợ sẽ không được nhìn thấy Vương Thanh nữa, Vương Thanh có hỏi qua Phùng Kiến Vũ tại sao lại như vậy, Phùng Kiến Vũ chẳng qua chỉ cười: “Bởi vì chúng ta từ lúc nhỏ chưa từng xa nhau a.”

Mỗi lần như vậy, Vương Thanh lại vô cùng thất bại tiếp tục yên lặng phục vụ cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cho Phùng Kiến Vũ.

“Thanh nhi, cậu có thật sẽ không đi đâu chứ?” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đang ngẩn ra, rất bất an hỏi lại lần nữa, cho đến khi nhận câu trả lời khẳng định của Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ mới cười.

“Đi thôi, mua cho cậu bánh ngọt.” Phùng Kiến Vũ ngao ô một tiếng liền kéo Vương Thanh đi vào tiệm bánh ngọt. Vừa đi vừa nói: “Thanh nhi, tối nay tớ sang nhà cậu ở có được hay không?”

” Được.”

“Thanh nhi, buổi tối tớ có thể ăn sô cô la không?” Phùng Kiến Vũ lại lấy lòng hỏi, không đợi Vương Thanh trả lời Phùng Kiến Vũ lại nói: “Thanh nhi, tớ mua cho cậu sữa chua!”

“Chỉ là mua sữa chua thôi sao?” Vương Thanh thiêu thiêu mi, hỏi ngược lại.

Phùng Kiến Vũ ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, tiến tới bên tai Vương Thanh nhỏ giọng nói một câu: “Buổi tối tắm chung có được hay không?”

” Được, vậy thì ăn một viên.”

“Một viên a? Hai viên không được sao?”

” Hử?”

“Vậy, buổi tối tặng cậu nhiều nhiều hôn chúc ngủ ngon.” Vương Thanh không lên tiếng, Phùng Kiến Vũ bủ môi nhìn Vương Thanh, nháy mắt to. Cho đến Vương Thanh thỏa hiệp gật đầu, Phùng Kiến Vũ mới xoay người đi tới quầy chọn bánh ngọt mình thích.

Vừa chọn vừa nói: “Àn, Thanh nhi, một hồi tớ mua cho cậu nhiều sữa chua một chút, cậu mua cho tớ thêm một miếng bánh ngọt đi, tớ muốn cái socola này!”

Sao? Hai miếng bánh ngọt? Hai viên sô cô la? Đó không phải chỉ tắm chung cộng thêm hôn nhiều hơn một cái là có thể giải quyết

17. Chương 17

.

Ngày tựu trường, Vương Thanh kéo Phùng Kiến Vũ, kiêng hành lý cá nhân của hai người đi báo danh.

Tại lúc đăng ký dự thi, Thanh ba Thanh ma liền bại dưới sự kiên quyết dứt khoát chọn trường trên tỉnh của Vương Thanh, mà Vũ ba Vũ ma nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng dưới sự kiên trì của Phùng Kiến Vũ cùng sự đảm bảo của Vương Thanh để cho hai người được như ý nguyện cùng nhau học chung trường nội trú.

Vương Thanh đem hành lý để xuống đất xong, nhiều lần dặn dò Phùng Kiến Vũ: “Vũ Vũ, cậu ở chỗ này không được đi đâu hết, tớ đi ghi danh, chờ một chút trở lại chúng ta cùng đến ký túc xá.”

Phùng Kiến Vũ dùng sức gạt đầu một cái, đứng bên cạnh một đồng hành lý ngoan ngoãn chờ Vương Thanh trở lại. Hắn dáng đẹp mắt, rất nhiều người qua lại đều quay đầu lại nhìn hắn, Phùng Kiến Vũ nhàm chán đánh giá chung quanh, căn bản không chú ý có người nhìn hắn.

Phùng Kiến Vũ đứng chờ quá nhàm chán liền khom lưng đưa tay từ trong rương hành lý lấy thanh sô cô la ra ăn.

Chờ Vương Thanh làm xong thủ tục trở lại đón, Phùng Kiến Vũ đang phồng má híp mắt to đứng đó thỏa mãn ăn sô cô la.

“Thanh nhi, chúng ta ở ban máy?” Vương Thanh đưa tay đem lau đi socola còn dính ở khóe miệng Phùng Kiến Vũ bất đắc dĩ hỏi: “Sao cậu không hỏi chúng ta có ở chung phòng kí túc xá không?”

Vương Thanh vừa nhắc tới, Phùng Kiến Vũ lập tức khẩn trương nhìn Vương Thanh, Vương Thanh cười gật đầu một cái trả lời hắn: “Ồ ban hai, chung một phòng kí túc a.”

Phùng Kiến Vũ vừa nghe cùng lớp cùng ngủ chung mới thở phào nhẹ nhõm, để mặc cho Vương Thanh kéo đến kí túc xá, vừa đi theo Vương Thanh vừa trả giá muốn đi siêu thị nhỏ mua cà rem ăn.

Hai người tới sớm, kí túc mới có một người đến, một cái phòng ngủ tám người, mỗi bên hai cái giường tầng, người bạn học tới trước đã chiếm giường dưới bên kia, Vương Thanh vội vàng nhanh tay chiếm hai cái giường dưới bên này

Vương Thanh chiếm giường xong liền không nói tiếng nào bắt đầu trải giường chiếu, một mình trải cho hai người. Phùng Kiến Vũ ngồi ở một bên nhìn Vương Thanh một hồi, nhỏ giọng hỏi: “Thanh nhi, có muốn tớ giúp hay không?”

Vương Thanh khoát tay chặn lại, từ trong cặp móc ra một hộp sữa bò đưa cho Phùng Kiến Vũ, tỏ ý người chỉ cần ngồi ở chỗ đó uống sữa bò là được rồi, Phùng Kiến Vũ nghe lời đâm mở sữa bò, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh vừa uống sữa vừa đọc manga

Vương Thanh vội vàng nói: “Vũ vũ, chỉ có thể uống một nửa, nếu không buổi trưa sẽ ăn không nổi cơm đâu.” Ánh mắt Phùng Kiến Vũ không rời manga gật đầu một cái coi như là đáp lại Vương Thanh, Vương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu một cái tiếp tục thu dọn hành lý của hai người

Vương Thanh thu dọn đồ đạc không xem chừng một cái, Phùng Kiến Vũ liền đem cả hộp sữa bò uống sạch. Lúc ăn cơm trưa, đúng như dự đoán không có khẩu vị, chỉ có thể ngồi đối diện Vương Thanh trơ mắt nhìn hắn ăn cơm, một mình ngẩn người.

“Thanh nhi, lát nữa cơm nước xong, chúng ta đi siêu thị nhỏ có được hay không?”

“Đến đó làm gì?” Thật ra thì Vương Thanh không hỏi cũng biết người này đi mua quà vặt ăn, nhưng vẫn ung dung hỏi Phùng Kiến Vũ đang ngẩn người nhìn mình

“À, đi mua văn phòng phẩm..”

“Không cần, tớ đã chuẩn bị xong cho cậu rồi.”

“Vậy, đồ dùng hàng ngày!”

“Cũng đã chuẩn bị xong.”

“Mua sữa bò!”

“Quên đi, cậu uống sữa bò cơm trưa cũng không ăn, đến lúc đó cơm tối lại không ăn!”

“...” Phùng Kiến Vũ đỏ mặt, nằm ở trên bàn ăn không nói gì.

Chờ Vương Thanh ăn xong rồi, mới đứng lên vỗ vỗ đầu Phùng Kiến Vũ thấp giọng nói: “Đi thôi, buổi chiều cậu sẽ đói bụng, chúng ta đi mua quà vặt nào.” Vương Thanh vừa dứt lời liền thấy Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu lên rất vui vẻ nhìn hắn.

“Thanh nhi, cậu nói chúng ta bây giờ học nội trú rồi, có phải có nghĩa là chúng ta đã trưởng thành hay không?”

“Có phải nghĩa là chúng ta phải tách ra ngủ ở hai giường khác nhau...”

“Thanh nhi, có phải chỉ có cuối tuần chúng ta mới được ngủ chung không?”

“Có phải là sau này đi tắm cũng không chỉ có hai người chúng ta, mà sẽ còn có người khác!”

“Thanh nhi.”

” Hử?”

“Tớ không muốn ở nội trú nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì trường học một chút cũng không tốt.” Phùng Kiến Vũ rất không vui, vừa nghĩ tới không thể tự tại giống như ở nhà, Phùng Kiến Vũ lại đột nhiên không muốn ở nội trú nữa. Vương Thanh sờ đầu Phùng Kiến Vũ, thấp giọng nói: “Tớ cũng không muốn ở nội trú, nhưng mà không có biện pháp.”

“Tại sao a?”

“Bởi vì ở nội trú lại không thể cùng Vũ Vũ hai người đơn độc ở cùng một chỗ.” Vương Thanh cười giải thích cho Phùng Kiến Vũ, ở đáy lòng yên lặng nghĩ: Ở nội trú lại không thể hôn hôn...

“Không phải, là tại sao không có biện pháp... ban đầu cậu không chọn cái trường này là tốt rồi.” Đều tại cậu, tại cậu chọn trường này, làm hại tớ chỉ có thể đi theo!!

“Bởi vì tớ muốn lớn lên nhanh một chút, muốn có năng lực bảo vệ thật tốt người tớ muốn bảo vệ.”

“Sao?”

“Không có gì, đi mua cho cậu đồ ăn cậu thích.” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ đang nghiêm túc đứng ở trước quầy chọn quà vặt, nhàn nhạt cười một tiếng. Đại Vũ, tớ chỉ muốn dùng thời gian ngắn nhất nhanh lớn lên một chút, như vậy mới có thể bảo vệ thật tốt nụ cười của cậu bây giờ

18. Chương 18

Lên lớp được một nửa, Phùng Kiến Vũ liền không muốn nghe giảng nữa, hí mắt to bộ dáng rất muốn ngủ nhìn chăm chăm Vương Thanh bên cạnh không rời mắt. Trùng trùng Vương Thanh có chút sợ hãi, cũng nghiêng mặt sang bên nhỏ giọng hỏi: “Đại Vũ, làm sao vậy?”

“Không có gì, tớ thấy mệt.” Nói xong còn phối hợp thở dài một cái

“Mệt sao? Vậy thì ngủ một chút, thầy tới tớ giúp cậu cản trở.” Nói xong cũng đưa tay giúp Phùng Kiến Vũ đem đồ trên bàn chỉnh sửa một chút, dành ra một chỗ cho người này ngủ.

Phùng Kiến Vũ lại thở dài một cái, dưới cái nhìn ôn nhu của Vương Thanh gục xuống bàn

Hắn đã nói nhất định phải cùng Vương Thanh ngồi chung bàn, nếu không ai che chở cho mình!!

Nghĩ tới lúc tự trường phải sắp xếp chỗ ngồi, Phùng Kiến Vũ sống chết kéo tay Vương Thanh không buông, một đôi mắt to lấp lánh nhìn thầy chăm chăm, giống như một giây kế tiếp nếu thầy đem hai người tách ra, cặp mắt biết nói kia sẽ lập tức đầy ắp nước mắt vậy.

Cuối cùng Phùng Kiến Vũ dựa vào một đôi mắt to tranh quyền ngồi cùng bàn với Vương Thanh. Mà cũng vì nguyên nhân Phùng Kiến Vũ sống chết kéo Vương Thanh không buông, thêm nữa Vương Thanh còn nhỏ tuổi lại có thái độ chính chắn trầm ổn liền bị thầy chọn trúng tạm thời làm lớp trưởng

Lại chọn tiếp Phùng Kiến Vũ với thành tích đứng đầu lớp cuộc thi đầu vào làm ủy viên học tập.

Khi nghe thầy tuyên bố xong, Phùng Kiến Vũ chỉ nháy nháy mắt to nhìn chung quanh, đánh giá bạn học mới cùng lớp học mới. Ngược lại Vương Thanh tay đang sửa sang lại sách mới liền dừng lại một chút, sau đó rất nhanh lại tiếp tục thu dọn, nhưng mà nội tâm vẫn không nhịn được kêu rên: Xong rồi, lần này không chỉ phải làm trưởng lớp, còn phải kiêm luôn ủy viên học tập..

“Đại Vũ.”

” Hử? Thế nào?” Phùng Kiến Vũ nháy nháy mắt.

“Không phải nói là mệt sao? Sao lại không ngủ, nhìn chăm chăm tớ làm gì?”

Phùng Kiến Vũ hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, không lên tiếng, vội vàng nhắm mắt. Vương Thanh cũng chịu muốn đưa tay sờ Phùng Kiến Vũ, ngẩng đầu đã nhìn thấy thầy đứng ở trên bục giảng trợn mắt nhìn cái ót Phùng Kiến Vũ, ánh mắt tỏ ý muốn Vương Thanh đem người kia kêu đứng lên.

Wương Thanh đứng lên báo cáo: “Thầy, Phùng Kiến Vũ nói cậu ấy không thoải mái.”

“Không thoải mái?” Thầy khẽ cau mày, có chút không tin, Vương Thanh mặt đầy nghiêm túc.

“Em còn có thể nghe giảng.” Ngay tại lúc thầy giáo hoài nghi còn Vương Thanh kiên trì, Phùng Kiến Vũ với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ngẩng đầu thấp giọng đáp. Thầy nhìn Phùng Kiến Vũ một cái, lập tức la hét: “Wương Thanh mau đưa em ấy đi phòng y tế kiểm tra một chút, khuôn mặt đã trắng bệch rồi.”

Wương Thanh nghe vậy lập tức đỡ Phùng Kiến Vũ sắc mặt trắng bệch ra khỏi lớp học. Chờ hai người đi xa rồi, Vương Thanh có chút tức giận gơ tay gõ đầu Phùng Kiến Vũ một cái.

“Thanh nhi, sao lại đánh tớ!” Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu than phiền.

Wương Thanh trợn mắt một cái, Phùng Kiến Vũ liền không nói thêm gì nữa, mà chỉ bủ môi tức giận bước về phía trước không để ý tới người phía sau.

“Tức giận? Tớ còn tức giận hơn đây nè!”

“Cậu tức cái gì?” Phùng Kiến Vũ bắt mồm lăm bầm.

“Cậu còn nói! Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi không được nín thở, nín thở một chút sắc mặt liền trắng bệch cậu không biết sao!”

“Tớ đây không phải là giúp cậu giải vây sao...” Vương Thanh giận dữ trợn mắt, Phùng Kiến Vũ nói chuyện càng ngày càng nhỏ...

“Người ta nín thở thì sắc mặt đỏ lên, cậu từ nhỏ đã có tật xấu này một khi nín thở sắc mặt liền trắng bệch, cậu muốn hù chết tớ sao!” Vương Thanh thật sự có chút tức giận.

“Thật xin lỗi mà, nhưng mà nếu không làm như vậy, thầy sao để cho chúng ta ra khỏi lớp chứ.” Phùng Kiến Vũ nhìn sân tập không bóng người, khẽ mỉm cười.

Wương Thanh nhìn thiếu niên dưới ánh mặt trời cười ôn nhu điềm tĩnh, lời đến khoe miệng chuyển liền thay đổi: “Cậu nha, lần sau không cho phép làm như vậy nữa.”

” Được.” Phùng Kiến Vũ mỉm cười gật đầu đáp lời.

Wương Thanh cong cong môi đưa tay sờ đầu Phùng Kiến Vũ.

“Không cho phép sờ!”

“Tại sao?” Vương Thanh không hiểu.

“Sờ thì sẽ không cao lên được!!” Phùng Kiến Vũ trợn to mắt.

“Làm sao biết?”

“Biết chứ, vì cậu từ nhỏ cứ sờ đầu tớ hoài nên bây giờ tớ đều không cao bằng cậu.” Phùng Kiến Vũ bắt mồm ngẩng đầu nhìn Vương Thanh đã cao hơn mình cả cái đầu, trước kia rõ ràng là mình cao hơn hẳn nha!

Wương Thanh chỉ nhìn Phùng Kiến Vũ hồi lâu, hỏi nhỏ: “Đại Vũ, có đói không? Chúng ta đi siêu thị nhỏ? Lúc này ruột nướng chắc đã nướng xong rồi.” Không đợi Vương Thanh nói xong, Phùng Kiến Vũ một giây trước còn đang tức giận, một giây sau liền kéo tay Vương Thanh chạy đến siêu thị nhỏ.

Một bên kéo một bên lăm bầm: “Tớ còn muốn ăn bánh dứa nướng mua ở siêu thị!”

” Được.” Vương Thanh nhìn người đang kéo mình nói.

“Còn muốn ăn...”

“Mua sữa bò uống.” Phùng Kiến Vũ lời còn chưa dứt liền bị Vương Thanh cắt đứt, mà Phùng kiến Vũ nghe thấy được uống sữa lập tức lắc đầu một cái.

“Không muốn!”

“Tại sao?”

“Bọn họ cười nhạo tớ, nói tớ đã lớn rồi mà vẫn còn thơm mùi sữa!”

“Tốt vô cùng.”

“Một chút cũng không tốt!! Tớ trước kia rất sớm đã không còn uống nữa, đều tại cậu ngày ngày bắt tớ uống sữa.”

“Tớ có ép cậu sao?” Vương Thanh thiêu mi.

“Cậu có! Mỗi lần cậu đều đem sữa bò bài ở trước mặt tớ!”

“Đó là do cậu không có tự chủ... Được rồi, không cần để ý người khác nói thế nào, thích uống liền uống, thơm mùi sữa thì thơm mùi sữa, tớ thích thế. Quần bọn họ có thích hay không làm gì!”

Phùng Kiến Vũ bủ môi không lên tiếng.

Vương Thanh bình tĩnh lại nói một câu: “Uống sữa có thể cao lên.”

Lúc này Phùng Kiến Vũ mới có phản ứng, cái tay không kéo Vương Thanh gờ lên số hai: “Mua hai hộp!”
” Được.” Cưng chịu đáp lại.

19. Chương 19

“Vương Thanh...” Vương Thanh tay đang cầm sữa bò còn ấm mua cho Phùng Kiến Vũ đang trên đường quay về liền bị một thanh âm phía sau lưng gọi lại, Vương Thanh có chút nghi hoặc quay đầu lại.

Một cô gái mím mím môi chấp tay sau lưng đứng ở phía sau Vương Thanh, mũi chân có chút khấn trương gõ gõ trên đất.

Không phải người ở ban mình, nói đúng hơn thì người này Vương Thanh chưa từng thấy qua... Bất quá Vương Thanh vẫn lễ phép hỏi.

“Có chuyện gì không?”

“Cái đó, tớ ở ban năm...”

” Ân.” Vương Thanh mờ mịt gật đầu một cái.

“Cái đó... Tớ...” Vương Thanh nhìn cô gái đang ấp a ấp úng, không tự chủ cau mày một cái, sợ một hồi sữa bò mua cho Vũ Vũ bị lạnh.

“Cái đó, nếu không có chuyện gì, tớ đi trước.” Nói xong xoay người muốn đi.

“Có việc!” Nữ sinh sau lưng thanh âm có chút lo lắng.

Vương Thanh nhìn người trước mắt gọi mình lại nhưng lại không nói lời nào, bất đắc dĩ thở dài nói: “Nếu không cậu chờ tôi một chút, tôi đem đồ đưa trở về xong sẽ quay lại tìm cậu?”

Sờ sữa bò đã có chút lạnh Vương Thanh ném lại một câu như vậy rồi mặc kệ người sau lưng trả lời thế nào liền vội vàng chạy về lớp

“Thanh nhi, cậu trở lại rồi?” Hiếm thấy Phùng Kiến Vũ đang đọc sách, vừa nhìn thấy Vương Thanh trở lại, mắt sáng lên, không chút khách khí nhận lấy sữa bò trong tay Vương Thanh ừng ực uống.

Vừa uống lại không quên dùng ánh mắt xem xét hai cái túi của Vương Thanh, đôi mắt to đảo tới đảo lui. Vương Thanh cứng chịu vỗ vỗ đầu Phùng Kiến Vũ.

“Tớ không có mua quà vặt cho cậu.”

Vừa dứt lời đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ bủi môi một cái, mắt to bất mãn ủy khuất nhìn Vương Thanh. Nhìn đến Vương Thanh cuối cùng không có biện pháp từ trong túi móc ra hai thanh sô cô la đưa cho Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ cao hứng nhận lấy sô cô la trong tay Vương Thanh, nhưng vẫn ý thức được là đang ở trong phòng học, Phùng Kiến Vũ chẳng qua chỉ ngao ô một tiếng biểu đạt một chút vui sướng. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ cười cong mắt to, bất đắc dĩ cười lắc đầu một cái.

“Thanh nhi, cậu tốt nhất ~” nói xong còn không quên dùng bàn tay nhỏ bé kéo kéo tay Vương Thanh. Hơn nữa len lén tặng một cái hôn gió. Vương Thanh rất hưởng thụ, cong khoe miệng nhìn Phùng Kiến Vũ phồng má ăn sô cô la

..

Tựa hồ quên lãng cái người bị hấn bỏ lại hành lang, nhưng mà cô gái không có quên, cũng sợ Vương Thanh đã quên, nên đã đuổi tới phòng học!!

Vương Thanh đang nhìn Phùng Kiến Vũ như đang thưởng thức cảnh đẹp thì ngoài cửa có tiếng hô to: “Lớp trưởng, có người tìm!”

“Ai vậy?” Vương Thanh bất mãn trả lời một câu.

“Hoa hậu ban năm!” Ngoài cửa truyền tới tiếng các nam sinh thay nhau trêu chọc.

Vương Thanh cũng không quá mức để ý, thấp giọng dặn dò Phùng Kiến Vũ thanh sô cô la còn lại đợi tới gần tối mới được ăn, nếu ăn bây giờ thì buổi tối không có để ăn nữa, sau đó mới đứng lên, mới vừa bước hai bước lại nghĩ tới cái gì liền xoay người lại dặn dò: “Một hồi ăn xong nhớ súc miệng!!” Nói xong lại nhưu mi cảnh cáo, lúc này mới từ Phùng Kiến Vũ luôn mãi gật đầu bảo đảm bước chân ra cửa

Vương Thanh thấy cô gái đứng ngoài cửa, mới nhớ tới mới vừa rồi mình hình như có nói một câu: Tôi một hồi trở lại...

Vương Thanh gãi gãi đầu, thấp giọng hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Cô gái nhìn Vương Thanh lại nhìn mấy nam sinh đang vây quanh bọn họ, mím môi không lên tiếng.

“Rốt cuộc chuyện gì?” Vương Thanh nghiêng mặt sang bên thấy trong phòng học Phùng Kiến Vũ đang len lén bóc thanh sô cô la thứ hai đang chuẩn bị ăn, giọng nói không khỏi nặng nề một ít.

Làm cho cô bé đối diện sưng sốt một chút, sau đó liền đột nhiên nổi lên dũng khí lớn tiếng nói: “Vương Thanh, tớ là Triệu Di Nhiên ban năm, tớ thích cậu.” Nói xong đem thư tình giấu sau lưng nhét vào tay Vương Thanh, sau đó cũng không quan tâm Vương Thanh đang ngốc lăng, hay nam sinh ồn ào, hay Phùng Kiến Vũ cùng bối một câu như vậy mà sưng sốt đến mức thanh sô cô la thứ hai rơi xuống đất cũng không phát hiện, ôm mặt chạy đi.

“Ui, lớp trưởng, tôi còn tưởng tìm cậu có chuyện gì? Thì ra là tỏ tình!” Mấy cái nam sinh trêu chọc nhìn Vương Thanh cầm thư tình trên tay, tiếng bàn tán thay nhau vang lên.

“Lớp trưởng? sao vậy, chóng váng?” Bên cạnh có người đẩy Vương Thanh, Vương Thanh lúc này mới chớp mắt mấy cái, sau đó phản ứng đầu tiên chính là quay đầu lại nhìn Phùng Kiến Vũ.

Lúc này Phùng Kiến Vũ rũ thấp mi, cắn môi thật chặt, nhìn cũng không nhìn Vương Thanh một cái, nhưng mà Vương Thanh lại biết giờ phút này Phùng Kiến Vũ đang rất khổ sở.

Vương Thanh không thèm nhìn thư tình trong tay, liền trực tiếp đẩy đám người ra, đem thư tình ném vào trong thùng rác, sau đó bước nhanh về phía Phùng Kiến Vũ.

Thấy Phùng Kiến Vũ cúi đầu không nhìn mình, Vương Thanh cau mày, nhưng không biết nên giải thích thế nào. Trong lớp mấy nam sinh cũng thấy không có gì hay để xem liền chào hỏi ôm bóng rỗi đi.

“Lớp trưởng đi cùng không?”

“Không được, các cậu đi đi.” Nhìn mấy người dần dần đi xa, trong phòng học chỉ còn lại Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ, yên lặng đến đáng sợ.

Qua hồi lâu, Vương Thanh mới nghe Phùng Kiến Vũ nức nở gọi: “Thanh nhi.”

“Tớ ở đây, Đại Vũ, thư tình đó tớ ném đi rồi, cậu đừng hiểu lầm...”

“Thanh nhi...” Vẫn là khóc nức nở gào lên.

“Đại Vũ, cậu nghe tớ nói... tớ...” Vương Thanh gãi gãi đầu, nhưng không biết nên nói cái gì...

“Thanh nhi...” Phùng Kiến Vũ rút cuộc ngẩng đầu lên, vành mắt ửng đỏ nhìn Vương Thanh đối diện không biết nên giải thích thế nào, bàn tay nhỏ bé duỗi một cái, chỉ so cô la rơi ở dưới đất nói: “Thanh nhi, rút...”

“...”

“Mua thêm cho tớ một thanh nữa đi...”

“... Đại Vũ, cậu khổ sở cũng là bởi vì nó rơi xuống đất?”

”Ừ...” Nhỏ giọng kêu, ánh mắt ủy ủy khuất khuất, Vương Thanh hít sâu một hơi, sau đó bất đắc dĩ nói: ”Được, mua một thanh nữa.”

“Thanh nhi, tốt nhất!” Nói xong thừa dịp phòng học không người đi qua ở trên mặt Vương Thanh hôn một cái, sau đó không đợi Phùng Kiến Vũ cao hứng kéo Vương Thanh đi ra ngoài, liền bị Vương Thanh kéo lại, trên môi Phùng Kiến Vũ hôn một cái. Phùng Kiến Vũ chưa kịp than phiền, liền nghe Vương Thanh nói: “Một hồi mua hai thanh.” Sau đó cứ mặc cho Phùng Kiến Vũ kéo đi siêu thị nhỏ.

20. Chương 20

Vương Thanh có chút bất đắc dĩ nhìn người đang đi ở bên cạnh, không kiềm được khe thở dài, Vũ Vũ, đến lúc nào cậu mới chịu hiểu đây?

“Thanh nhi, cậu lại ngây ngô gì vậy?” Phùng Kiến Vũ bất mãn nhìn Vương Thanh đang nhìn mình chăm chăm không biết đang suy nghĩ gì

“Không có gì.” Đi thôi, nếu không sẽ hết giờ nghỉ trưa

“Àn, Thanh nhi, một hồi có thể mua bánh bích quy không?” Ánh mắt sáng long lanh nhìn Vương Thanh, Vương Thanh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

“Được được.”

“Thanh nhi, tớ muốn ăn táo.”

“Được được.”

“Thanh nhi, tối hôm nay có thể xem một quyển manga trước khi ngủ không?”

“Được được.”

“Thanh nhi, sau này không cho phép nhận thư tình của con gái nữa ”

“Được được.”

...

Vương Thanh theo thói quen trả lời sau đó mới phản ứng được, có chút kinh ngạc nhìn Phùng Kiến Vũ đang đô đô miệng đứng ở trước quầy nghiêm túc chọn sô cô la.

Vương Thanh cười đi tới, đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ cau mày cầm ba loại sô cô la rầu rĩ

“Sao vậy?”

“Tớ không biết nên mua hai cái nào?” Mới vừa rồi Thanh nhi nói chỉ có thể mua hai thanh, nhưng mà cả ba cái đều muốn ăn...

“Vậy thì mua hết đi.” Nói xong cũng không để ý Phùng Kiến Vũ vui vẻ chỉ thuận tay vỗ mông Phùng Kiến Vũ liền xoay người đi mua quà vật cho người kia

Chờ Phùng Kiến Vũ ôm sô cô la còn có bánh bích quy tìm Vương Thanh tính tiền, Vương Thanh đã chọn một bọc lớn đồ ăn vặt mà Phùng Kiến Vũ thích.

“Thanh nhi, những thứ này đều là mua cho tớ sao?” Phùng Kiến Vũ có chút không xác định nhìn một đồng quà vật lớn trên quầy tính tiền

Vương Thanh tại ánh mắt mong đợi của Phùng Kiến Vũ gật đầu một cái.

“Có thật không?”

“Thật.”

“Thanh nhi, cậu tốt nhất ~” nói xong cả người vui vẻ treo trên cánh tay Vương Thanh thoát ần thoát hiện.

“Được rồi, ôm thật tốt quà vật của cậu, tớ đi trả tiền.” Đưa ra một cái tay khác đem đồng quà vật nhét vào trong ngực Phùng Kiến Vũ, nhìn người này mặt mày hớn hỏ, Vương Thanh xoay người tìm tiền lẻ rồi tại cái mông vĩnh của Phùng Kiến Vũ- đang cười vui vẻ - vỗ một cái, trong lòng cảm thán một câu: Cảm giác thật tốt. Lúc này mới xách Phùng Kiến Vũ tâm tình phấn khởi trở về phòng học

Thời gian tốt đẹp qua mau....

Phùng Kiến Vũ chống cằm, ánh mắt lười biếng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trong phòng học an tĩnh chỉ còn lại tiếng viết chữ thỉnh thoảng có tiếng lật sách vang lên. Trên bảng đen thời gian đếm ngược đến kì thi đại học chỉ còn vồn vẹn hai con số

“Đại Vũ, nghĩ gì vậy? Còn không tới hai tháng nữa là tới kì thi đại học rồi.” bạn học ngồi phía sau thấy Phùng Kiến Vũ đang ngẩn người không nhận được thấp giọng nhắc nhở

Phùng Kiến Vũ chẳng qua là nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó lắc đầu một cái, lúc này mới quay đầu tiếp tục đọc sách. Ánh mắt lại không tự chủ nhìn về phía bên cạnh, Vương Thanh bị thầy gọi tới phòng làm việc, trên bàn học là sách ôn luyện Vương Thanh làm được phân nửa trước khi rời đi.

Vương Thanh sắc mặt có chút không tốt trở lại, còn không chờ Phùng Kiến Vũ hỏi, Vương Thanh liền thấp giọng nói: “Đại Vũ, thầy tìm cậu đến văn phòng làm việc một chuyến.”

“Chuyện gì?” Bởi vì học giỏi, cộng thêm có lớp trưởng Vương Thanh ở bên cạnh, Phùng Kiến Vũ ba năm cao trung hình như chưa bao giờ bị thầy kêu lên phòng làm việc, cho nên giờ phút này có chút sững sờ, không hiểu hỏi.

Vương Thanh chỉ sờ sờ môi nói: “Cậu đi thì biết.”

Phùng Kiến Vũ nhìn chằm chằm Vương Thanh nhìn một hồi, sau đó có chút không hiểu đứng lên đi ra khỏi phòng. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ hai năm nay có biến hóa rất lớn, giờ phút này thật có cảm giác người này cách mình càng ngày càng xa...

Cuộc sống ba năm cao trung không chỉ khiến cho Phùng Kiến Vũ ngày càng lệ thuộc vào Vương Thanh, mà còn là cho Phùng Kiến Vũ trở mã ngày càng xinh xắn, Phùng Kiến Vũ cũng dần dần thoát khỏi những nét ngây thơ non nớt của những năm vừa qua, cộng thêm bị Vương Thanh cương quyết rèn luyện, nên người vừa đứng nơi đó đã trở thành một thiếu niên đẹp trai

Trước đây không lâu còn có học muội len lén chạy tới nhét thư tình vào tay Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, ôn nhu nói: “Tôi bây giờ chỉ muốn lấy việc học làm trọng.” Nói xong liền cùng Vương Thanh vừa đi mua sữa bò cho hân trở về cùng nhau sống vai vừa nói vừa cười

“Thế nào? Người mới vừa rồi là ai nha?” Vương Thanh đem sữa bò trong tay đưa tới, nhìn Phùng Kiến Vũ cầm mở uống một hộp lớn, sau đó giơ trong tay thư tình màu hồng vừa mới nhận lấy khoe khoang: “Nhìn đi, nhìn đi, tiểu gia ta cũng có người đưa thư tình nha~ ”

Vương Thanh mặt đầy hắc tuyến, chủ yếu không cách nào nghĩ tới mình bắt quả vào siêu thị xếp hàng mua sữa bò, người này lại nhận được một lá thư tình chứ!!

“Ai đưa?”

“Không biết a.” Híp mắt to uống sữa tươi Phùng Kiến Vũ mập mờ không rõ trả lời.

“Không biết?”

” Ừ.” Vô tội gật đầu.

“Vậy cậu giữ lại thư tình của người ta làm gì? Định viết thư hồi âm a.”

“À không, chính là giữ lại cho cậu nhìn một chút.”

“Cho tớ nhìn làm gì?” Vương Thanh bất mãn trừng Phùng Kiến Vũ.

Lại thấy người này hi hi ha ha cười nói: “Để cho cậu ghen a ~ ”

” Được a, tớ ghen, bánh ngọt buổi tối hủy bỏ...” Nói xong không để ý Phùng Kiến Vũ sau lưng kêu rên vô cùng đáng thương, Vương Thanh vẫn bình chân như vại đi bộ trở về phòng học.

Sau lưng không ngừng truyền tới tiếng nhận sai của Phùng Kiến Vũ: “Thanh nhi, tớ sai rồi không được sao.” Đường như cùng mới vừa người vừa rồi trước mặt học muội ôn hòa nhưng lạnh đậm không thân là hai người khác nhau.

Vương Thanh thở dài ngồi ở trên ghế nhìn bóng lưng Phùng Kiến Vũ rời phòng học đi đến phòng làm việc của thầy giáo

Đại Vũ, có phải sau này tớ không thể giống như trước trông nom cậu? Không được, Vương Thanh nhớ tới lời thầy giáo lúc nãy nói với hắn trong phòng làm việc, có chút phiền não gãi gãi đầu, Vương Thanh không thể không thừa nhận giây phút này hắn sợ, không phải sợ Phùng Kiến Vũ lớn lên, mà là sợ người này không còn là của mình nữa

21. Chương 21

“Chào thầy, thầy tìm em?”

“A, Phùng Kiến Vũ a, lúc trước em có tham gia một cuộc thi đấu tranh giải toàn quốc bây giờ đã có kết quả.”

“A, là chuyện này.” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh lúc nãy thần sắc có chút ngưng trọng còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra chứ, thì ra người này ghen tị với mình nha ~ len lén thả lỏng một chút, sau đó tiến tới nhận lấy giấy khen trong tay thầy.

“ừ, chắc một hồi trường sẽ phát thông báo.” Thầy giáo nhìn thiếu niên trước mắt cười ôn hòa

“Cám ơn thầy”

“Cám ơn tôi cái gì, tôi còn phải chúc mừng em nha!”

“Sao a?” Phùng Kiến Vũ hơi sững sờ, cái này có gì để chúc mừng, cũng không phải là lần đầu tiên đoạt giải...

“Bởi vì lần này tranh giải có thành tích tốt, cho nên đã có trường đại học ở Bắc Kinh quyết định nhận em trước thời hạn ” Tiếng thầy giáo lộ ra sự vui mừng.

Phùng Kiến Vũ lại có chút ngốc lảng, thì ra là bởi vì cái này, Phùng Kiến Vũ giống như chỉ có thể nhìn thấy thầy miệng mở ra khép lại chứ không nghe được bất kỳ thanh âm nào. Trong đầu đều là dáng vẻ lúc mới vừa trở lại của Vương Thanh

Nguyên lai hấn lo lảng chính là không thể cùng mình lên cùng một trường đại học.

“Thầy.” Phùng Kiến Vũ có chút lo âu cắt đứt lời thầy đang nói chuyện.

“Thế nào?”

“Thầy, trường đại học nhận em, lấy thành tích của Vương Thanh có thể thi đậu không?”

Thầy tựa hồ cũng nghĩ tới Phùng Kiến Vũ sẽ hỏi như vậy, cũng giống như Vương Thanh mới vừa hỏi vậy, cho nên thầy cũng không kinh ngạc, chẳng qua là khẽ thở dài nói: “Nếu như phát huy vượt mức bình thường, nhưng mà bây giờ chỉ còn có hai tháng nữa là tới kì thi vào đại học rồi...”

Thầy nói phân nửa liền dừng lại, Phùng Kiến Vũ cũng biết, hai tháng nhìn thì còn dài, nhưng mà thời gian hai tháng bất quá là củng cố kiến thức thôi, nếu muốn đạt điểm số cao thật sự rất khó

“Thầy, trường tuyển đi học có thể không đi được không?”

“Cơ hội tốt như vậy, đây chính là trường đại học số một số hai của cả nước.”

“Nhưng mà nó không thích hợp với em.”

“Phùng Kiến Vũ, em cùng Vương Thanh không thể cứ một mực ở chung một chỗ, em nên vì tiền đồ của mình mà cân nhắc.” Phùng Kiến Vũ cười lắc đầu một cái.

“Em biết, em chỉ là muốn cùng tất cả thí sinh tham gia thi vào đại học thôi, nếu không thì sẽ rất tiếc. Thầy, thầy cũng yên tâm, em sẽ dùng thành tích chứng minh, không được cử đi học em vẫn có thể thi đậu.” Nói xong liền lưu lại thầy ngồi trong phòng làm việc sững sờ, một mình khoan thai trở về lớp

Mà giờ khắc này trong phòng học bởi vì có bạn học mới vừa rồi đi tìm thầy nộp bài tập mang về tin tức nên sớm nổ tung.

“Cái gì, có thật không? Đại Vũ được tuyển vào đại học sao?”

“Là trường đại học ở Bắc Kinh?”

“Thầy tìm hấn là vì chuyện này? Thật tốt... Không cần thi đại học...”

“Tớ nghe nói học sinh được tuyển chọn tuần tới liền có thể không cần đi học nữa...”

“Lớp trưởng lớp, cậu biết chuyện này sao?”

...

“Lớp trưởng?”

Vương Thanh chỉ lo cắm đầu ngồi ở đó ngoắc ngoắc vẽ vẽ cái đề vừa này làm còn một nửa nhưng trong đầu một chữ cũng không có... Trong đầu toàn là những tiếng nghị luận của các bạn học

Phùng Kiến Vũ mới vừa bước vào phòng học - phòng học mới vừa rồi còn nghị luận âm ỉ trong nháy mắt an tĩnh - có chút kinh ngạc đứng ở cửa nháy nháy mắt sau đó nhìn Vương Thanh đôi mắt lộ ra ý cười, lúc này mới đi về chỗ mình ngồi.

“Đại Vũ.”

“Sao?” Có chút không hiểu dừng chân lại quay đầu nhìn người mới gọi mình lại.

“Nghe nói cậu được tuyển vào đại học.” Cả lớp cũng rất an tĩnh nhìn Phùng Kiến Vũ, nhưng không bao gồm Vương Thanh giờ phút này nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

”Ừ.” Phùng Kiến Vũ trong nháy mắt bị mấy người bạn học vây lấy, nhìn xuyên qua đám người Phùng Kiến Vũ không nhìn thấy nét mặt Vương Thanh nhưng mà hấn rõ ràng cảm nhận được người này đang bất an.

“Thật? Vậy là cậu tuần tới không đến lớp nữa?”

“Tại sao không tới?”

“Không phải nói học sinh được tuyển thì tuần tới có thể không cần đến lớp nữa sao?”

“Còn có chuyện này?” Phùng Kiến Vũ đột nhiên kêu rên: “Sớm biết có thể như vậy tớ cũng không cự tuyệt rồi!”

“Cái gì, cậu cự tuyệt?”

“Đúng vậy...”

“Tại sao a?”

“Đúng vậy, tốt biết bao a, nếu mà tớ có thể được tuyển thẳng, đánh chết tớ tớ cũng sẽ không cự tuyệt!” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ đứng ở trong đám người cười ôn hòa, không nói gì, cứ cách đám người lẳng lặng nhìn Phùng Kiến Vũ.

“Còn có thể vì cái gì, đương nhiên là vì cùng các cậu cùng nhau phấn đấu thi vào trường đại học rồi! Được rồi, nhanh nhanh đi ôn tập đi.” Phùng Kiến Vũ chui ra khỏi đám người đi trở về chỗ của mình ngồi xuống.

Phùng Kiến Vũ sau khi ngồi xuống an tĩnh nhìn chằm chằm Vương Thanh nhàn nhạt nói: “Thanh nhi, lần này tớ cự tuyệt việc tuyển thẳng vào đại học, cho nên cậu phải cố gắng thật tốt a.”

“Thanh nhi, cậu nói chúng ta cùng nhau thi đi vào trường Bắc Kinh có được hay không?”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ được ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu rọi nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Thanh nhi, đến lúc đó cậu cũng không thể bởi vì vào được đại học cũng không cần tớ nữa nha.”

“Sẽ không.”

“Thanh nhi, chúng ta một mực ở chung một chỗ có được hay không?”

” Được.”

Rất nhiều năm sau đó, sau mỗi lần vận động kết thúc, hai người nằm sấp ở trên giường nói đến chuyện cũ.

“Đại Vũ, ban đầu tại sao buông tha cơ hội được tuyển thẳng vào đại học?”

“Không tham gia thi đại học đời người không hoàn chỉnh!”

“Sao? Nói thật!” Đầu ốc xấu xa sờ eo nhạy cảm của Phùng Kiến Vũ một cái, nói: “Có phải là quen được tiểu gia hôn chào buổi sáng và hôn chúc ngủ ngon không?”

“Mới không phải! Anh không ở bên cạnh không ai mua sữa bò cho em uống!” Nói xong bất mãn đẩy ra cái tay đang tác quái của Vương Thanh ra, xoay người chuẩn bị ngủ, lại không nghĩ bị Vương Thanh xoay người áp dưới thân. Vương Thanh cười đều nói: ” Thích uống sữa bò vậy sao? Vậy tối nay sẽ để cho em uống đủ ~ ”

22. Chương 22

Gió tháng sáu đã mang theo một chút khô nóng, Vương Thanh mới vừa bước ra khỏi trường thi đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đứng ở dưới bóng cây chờ hẩn.

“Đại Vũ ~” Phùng Kiến Vũ nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía người mới từ trong trường thi đi ra, hai người đối diện cười một tiếng.

“Cậu cũng nộp bài thi trước thời hạn?” Còn tưởng rằng mình cần đợi thêm hai mươi phút nữa nên Phùng Kiến Vũ mới vừa chọn xong bóng cây liền thấy người này cũng nộp bài thi trước thời hạn.

“Tớ cũng không dám để cho cậu chờ lâu.”

“Thanh nhi...”

” Sao?” Vương Thanh nghiêng mặt sang nhìn Phùng Kiến Vũ đang cùng hắn sánh vai bước ra khỏi trường thi

“Không có gì, chính là đột nhiên cảm khái một chút, hai người chúng ta một chút cũng không giống như người mới vừa kết thúc kì thi đại học.” Nói xong còn lên cười lên.

“Đúng vậy... Dù sao hai chúng ta cũng chỉ đăng kí một trường, nếu mà không tuyển chúng ta, đoán chừng chúng ta đều thi rớt a ~” Vương Thanh nhún nhún vai, giống như nếu thật sự thi rớt cũng không thêm để ý.

“Nga? Còn thi rớt? Tớ còn tính toán chúng ta phải là Trạng nguyên nha!” Vương Thanh buồn cười sờ đầu Phùng Kiến Vũ, khẽ thở dài hỏi: “Đại Vũ, cậu có hối hận khi bỏ qua danh sách tuyển thẳng không?”

“Tại sao hối hận a?” Phùng Kiến Vũ không hiểu nhìn Vương Thanh.

“Không có gì... Đại Vũ chúng ta đi du lịch đi.”

“Không muốn!”

“Tại sao? Lần trước có một trận cậu không phải ngày ngày la hét muốn đi ra ngoài chơi sao?”

“A, cậu nói lần đó a, khi đó tớ xem một cuốn sách, bên trong nhắc tới khảo cổ, tớ liền đặc biệt cảm thấy hứng thú, dự định chúng ta cũng đi thành cổ khảo cổ gì đó.”

“...” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ tinh thần phấn chấn không nói gì...

“Nếu không chúng ta đi tìm đội khảo cổ?”

“... cái đó..Đại Vũ chúng ta đi ăn đá bào đi...”

“A? Được a ~” nói xong cũng kéo Vương Thanh thoát ra khỏi nhóm phụ huynh vây lại hỏi đề thi, nắm tay chạy đi...

Ánh mặt trời thật đẹp, có người ở bên cạnh...

Một tuần lễ sau, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Phùng Kiến Vũ, hai người rốt cuộc đặt chân đến vùng đất Tây An

Lịch sử của Tây an nhiều hơn so với các thành phố khác, di tích lịch sử cũng đặc biệt nhiều. Phùng Kiến Vũ vừa bước chân tới Tây An, đọc theo đường đi không ngừng vỗ Vương Thanh chỉ cho hắn xem chỗ này xem chỗ khác

Phùng Kiến Vũ còn đang chỉnh lý lại một quyển sổ nhỏ, từng tờ từng tờ đều là một triều đại nào đó, một nhân vật đang nào đó, một câu chuyện nào đó. Mặc dù bây giờ cái triều đại nào đó, nhân vật nào đó đều đã không còn tồn tại, thế nhưng rất nhiều thứ vẫn còn được lưu lại

Buổi tối hai người ở khách sạn, Phùng Kiến Vũ liền kéo Vương Thanh bắt đầu nghiên cứu bản đồ đường đi, ban ngày liền theo bản đồ đơn giản cùng quyển sổ nhỏ đi khắp nơi thăm du ngoạn, hỏi thăm những di tích cổ.

Phùng Kiến Vũ rất vui vẻ, mỗi ngày đều kéo Vương Thanh đi khắp phố lớn hẻm nhỏ, thỉnh thoảng còn có thể tìm được trong hẻm nhỏ một cái quán ăn địa phương có những món ăn đặc biệt

Sau đó Vương Thanh còn cố ý tìm tới một người hướng dẫn du lịch địa phương giảng giải một phen cho Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ nghiêm túc trên quyển sổ của mình ngoắc ngoắc vẽ vẽ, tăng thêm kiến thức lịch sử cho mình.

Vương Thanh đối với di tích cổ tuy không ghét, nhưng cũng không ham thích, bởi vì rất nhiều di tích cùng nhân vật hắn không biết đến, bất quá thấy Phùng Kiến Vũ hứng thú bưng bưng, Vương Thanh cũng không nói gì, chẳng qua là toàn bộ hành trình như một tiểu bảo mẫu đi theo sau lưng Phùng Kiến Vũ chuẩn bị thức ăn, chỉ dẫn phương hướng, dẫn đường. Cuối cùng cuộc hành trình dưới sự bầu bạn của Vương Thanh đã kết thúc hữu kinh vô hiểm

“Thanh nhi, chúng ta sau này có cơ hội lại đến nữa được không?”

” Được.” Vương Thanh đang sửa sang hành lý, không ngẩng đầu, chẳng qua là cứng chịu đáp một tiếng.

Phùng Kiến Vũ ngao ô một tiếng nhào lên trên giường tiếp tục chỉnh lý lại quyển sổ nhỏ ngày càng dày của mình. Vương Thanh cũng tùy cho người này nằm ở trên giường lười biếng. Chờ Vương Thanh đã thu thập xong hành lý, Phùng Kiến Vũ đã ôm quyển sổ nhỏ ở trên giường ngủ mất.

Vương Thanh rón rén đem quyển sổ trong tay Phùng Kiến Vũ rút ra, kéo chăn đắp lên, thuận tay chỉnh lại nhiệt độ của máy điều hòa không khí, làm xong hết thấy các thứ này, Vương Thanh mới tắt đèn nằm ở bên cạnh Phùng Kiến Vũ

Trong bóng tối lằng lằng nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Phùng Kiến Vũ, lúc sáng nhận được điện thoại ở nhà gọi đến, hai người cũng biết đã trúng tuyển vào trường đại học Bắc Kinh, mà giờ khắc này cách ngày tựu trường không tới nửa tháng.

Đại Vũ, cậu lúc nào mới có thể hiểu?

Bất quá chúng ta còn có rất nhiều thời gian.

Tớ chờ cậu, cũng mong cậu có thể chờ tớ đến lúc tớ có đủ năng lực bảo vệ được cậu.

Bất quá cũng thật tốt, cậu vẫn còn ở bên cạnh tớTiến tới trước mặt nhẹ nhàng hôn lên môi Phùng Kiến Vũ, lúc này mới nhắm mắt chìm vào giấc ngủ...

23. Chương 23

Mấy năm trước gia đình của Vương Thanh đã mua một căn nhà ở cạnh trường đại học Bắc Kinh nhưng sau đó cả nhà cũng không có chuyển đến ở, cho nên đành nhờ anh họ của Vương Thanh trông giúp.

Anh họ của Vương Thanh họ Hứa tên độc một chữ Triết, so với Vương Thanh lớn hơn sáu tuổi. Cũng xem như là khi còn bé nhìn Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ mong trần lớn lên, sau đó thi đỗ trường đại học Bắc Kinh. Bất quá bây giờ vì công việc cũng không ở tại căn nhà của gia đình Vương Thanh nữa.

Vốn là Vương Thanh đã bàn bạc sau khi lên đại học sẽ cùng Phùng Kiến Vũ hai người có thể dọn ra ngoài ở, rất cuộc có thể dùng danh nghĩa muốn tự lập sau đó trải qua cuộc sống của hai người, nhưng không ngờ trường đại học lại có quy định tân sinh viên đại học năm nhất phải ở trong kí túc của nhà trường chỉ chờ đến năm hai đại học mới có thể dọn ra ngoài

Khi biết quy định này, Vương Thanh với dáng vẻ sống không bằng chết nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm. Phùng Kiến Vũ không kiềm được có chút lo âu.

“Thanh nhi, cậu làm sao vậy?” Phùng Kiến Vũ hai tay đút túi quần ngoe đầu nhìn Vương Thanh đang ở nơi đó ngẩn ra, có chút không hiểu.

“Không có gì, Đại Vũ, chính là cảm giác đời người thật u ám...”

“Sao?” Phùng Kiến Vũ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cũng lười nữa phản ứng với Vương Thanh đang ở nơi đó phát bệnh, đưa chân đá đá chồng sách dưới chân nói: “Mau chuyển đến phòng kí túc đi, một hồi còn phải đi về dọn đồ.”

Vương Thanh phẫn hận khom người ôm lấy chồng sách dưới chân, vừa đi vào phòng kí túc vừa cần nhẫn.

“Được rồi, cũng không phải là không trở về bên đó ở, cuối tuần thì có thể qua bên đó, chỉ có một năm thôi mà, rất nhanh. Chúng ta đem những đồ dùng cần thiết mang đi, còn dư lại thì khi nào cần trở về lấy là được.” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh hiem khi giống như đứa bé đang tức giận vậy, đưa tay vuốt vuốt lông cho người này.

“Nhưng tớ vẫn muốn ở chung với Vũ Vũ.”

“Yên tâm, chúng ta cũng vẫn ở chung một phòng kí túc...”

“Không giống nhau!!”

“Sao lại không giống nhau?”

Vương Thanh nghiêng mặt sang nhìn Phùng Kiến Vũ, trong lòng lặng lẽ thở dài, sau đó chỉ có thể trong lòng rơi lệ ngoài mặt thì cười cười lắc đầu một cái bày tỏ không có gì.

“Tốt lắm ~ chúng ta cuối tuần trở về ở ~ ”

“Cuối tuần phải về nhà...”

“Một tháng trở về một lần là được rồi ~” Phùng Kiến Vũ đứng ở trước cửa phòng kí túc quay đầu lại nói với Vương Thanh một câu, sau đó còn không quên nháy mắt mấy cái, lúc này mới đẩy cửa phòng kí túc đi vào.

Vương Thanh đi theo sau lưng Phùng Kiến Vũ cong cong môi cười một tiếng, liền theo người này vào phòng.

Trong phòng kí túc đã có hai người đến, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ coi như là tới tương đối trễ. Phùng Kiến Vũ chẳng qua là rất lãnh đạm nhìn hai người bạn cùng phòng gật đầu một cái coi như là chào hỏi.

Khiến cho hai người đó có chút sợ hãi, không biết nên mở miệng sao cho phải. Vương Thanh nhìn một cái cũng biết người này bất quá là muốn ở trước mặt bạn học mới giả bộ một chút, tránh bị người mới quen liếc mắt một liếc nhìn thấu bản tính mà thôi.

Cho nên công việc giới thiệu lần này rơi trên người Vương Thanh, Vương Thanh đặt sách của hai người xuống đất, cùng hai người bạn cùng phòng chào hỏi, vừa nhiệt tình lại không để cho người cảm giác làm bộ.

“Xin chào, tôi tên Vương Thanh, cậu ấy tên Phùng Kiến Vũ, hai chúng tôi là trúc mã trúc mã ~ con người cậu ấy sau này khi quen thuộc rồi thì rất tốt a. Chúng tôi là người bản xứ”. Nói xong hai người kia liền nhìn Phùng Kiến Vũ, chỉ thấy người này rất an tĩnh ngồi ở chỗ đó, một đôi mắt to nhìn bọn họ, phát hiện bọn họ nhìn sang có chút mất tự nhiên quay mặt đi, xuyên qua những sợi tóc có thể nhìn thấy hai lỗ tai đang ửng đỏ.

Nguyên lai là người tương đối hướng nội.

“Không có sao không có sao, mọi người quen rồi sẽ tốt thôi, tôi tên Trương Nhạc, là người Đông Bắc.” Một người trong đó thân cao thước chín võ vai Vương Thanh giới thiệu mình.

“Đông Bắc?” Phùng Kiến Vũ đột nhiên hú lên quái dị, làm cho Lâm Thư vừa muốn giới thiệu mình bị dọa giật mình.

“Sao vậy?” Trương Nhạc không khỏi nghĩ chẳng lẽ người bạn cùng phòng này không muốn gặp người Đông Bắc? Lâm Thư cũng sợ hãi, không phải thật sự không muốn gặp người ngoại địa chứ?”

Lúc hai người đang lo lắng, chỉ thấy Vương Thanh mặt đầy bất đắc dĩ đỡ trán, sau đó Phùng Kiến Vũ thay đổi bộ dáng lãnh đạm lúc này vọt tới trước mặt Trương Nhạc văng ra một câu: “Đại huynh đệ, tôi rất thích người Đông Bắc các cậu nha.”

“ ... ”

“ ... ”

Trương Nhạc cùng Lâm Thư đều là sưng sốt, sau đó Trương Nhạc đưa tay vỗ Phùng Kiến Vũ cười lớn nói: “Tôi cũng thích cậu!”

Lâm Thư nhẹ giọng tăng hăng một cái nói: “Cái đó, tôi tên Lâm Thư, Thư trong thư thả thoải mái. Bất quá xem như phòng kí túc của chúng ta có một người miền nam. Tôi là người Tô Châu.”

“Tô Châu? Tô Châu rất tốt a! Nơi đó sinh ra người đẹp!” Nói xong Phùng Kiến Vũ liền nháy mắt to không ngừng đánh giá Lâm Thư, qua hồi lâu mới ung dung nói: “Xem ra phong thủy của Tô Châu thật không tệ, nam sinh mà cũng thanh tú như vậy!”

“Khụ khụ, Đại Vũ, cao lãnh đâu...” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ trong nháy mắt bại lộ, có chút bất đắc dĩ ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

Phùng Kiến Vũ đầu tiên là giật mình, sau đó một giây thu hồi mặt mày vui vẻ của mình, giả bộ lãnh đạm trở về vị trí cũ, làm cho hai vị đối diện có chút sợ hãi...

Phùng đại bảo, là tên bạn cùng phòng gọi Đại Vũ.

Bởi vì người này nhất định chính là một bảo vật. Mỗi lần nhắc tới thời điểm mới khai giảng, Phùng Kiến Vũ hết lần này tới lần khác ở trước mặt bọn họ giả bộ cao lãnh, Trương Nhạc cùng Lâm Thư liền muốn cười, sau đó thấy mỗi ngày đều có không ít tiểu nữ sinh không rõ chân tướng đổ rạp trước bề ngoài lãnh đạm của Phùng Kiến Vũ, hai người liền không nhịn được vỗ ngực đập chân!! Người cứ giả bộ đi!! Nhưng mỗi lần thấy Vương Thanh, ngay người Đông Bắc như Trương Nhạc cũng không nhịn được hướng Phùng Kiến Vũ kêu thêm một câu: “Phùng đại bảo kim an.”

Dĩ nhiên, đây đều là về sau hăng nói

24. Chương 24

Khó có được cuối tuần hai người trở về căn nhà cách trường học không xa làm ỗ, không người quản không người ràng buộc, cuộc sống tự do tự tại. Sáng sớm Phùng Kiến Vũ liền kéo Vương Thanh chạy đến quán nhỏ cách ba con phố uống sữa đậu nành, sau đó lại lôi kéo Vương Thanh chơi đùa cả ngày, giờ phút này Phùng Kiến Vũ đi ngủ thật sớm, Vương Thanh thì rất có tinh thần, không ngủ được.

Bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Phùng Kiến Vũ thở dài, đi đến phòng khách ngồi trên ghế sa lon xem ti vi. Hứa Triết cũng không lưu lại nhiều đồ ở nơi này, nhưng ít nhất trong tủ ti vi để lại không ít DVD, Vương Thanh trong lúc rảnh rỗi liền chọn một bộ phim của Châu Tinh Trì để xem, nhưng không nghĩ vừa xem vừa cười đến khi hết phim đã rạng sáng, nhưng mà Vương Thanh lại càng thêm tinh thần.

Khẽ nguyên rửa một chút, bất đắc dĩ đứng dậy chạy đến trước tủ ti vi tiếp tục lục soát. Trong tủ ti vi có mấy cái đĩa được bọc lại, Vương Thanh tò mò móc ra một cái, một cái DVD rất sạch sẽ phía trên không có gì cả, Vương Thanh trong đầu nghĩ: Có lẽ là DVD nhà mình quay lại khi còn bé đi. Bởi vì Thanh ma rất thích cầm một cái máy quay phim hướng về phía hắn cùng Đại Vũ quay lại, sau đó làm thành DVD, những thứ này có thể là video hắn cùng Đại Vũ khi còn bé đi.

Nghĩ tới đây Vương Thanh vạn phần muốn nhớ lại Vũ Vũ khi còn bé ngoan ngoãn khả ái mạnh mẽ, liền không nhịn được đem DVD bỏ vào đầu đĩa.

Kim đồng hồ đã chỉ một giờ sáng, Vương Thanh nhìn phòng ngủ một chút, rất an tĩnh, vẫn là đem âm lượng điều chỉnh nhỏ, sợ đánh thức người nào đó đang ngủ say bên trong. Chuẩn bị xong hết thảy, Vương Thanh trở về ghế sa lon mỉm cười nhấn nút bắt đầu.

Hình ảnh tối om, ngay sau đó dần dần bắt đầu mờ nhạt, đến khi hình ảnh xuất hiện rõ ràng thì là hai người đàn ông đang hôn nhau. Vương Thanh liền sững sờ nhìn, cả người ngồi ngay ngắn lại trên ghế salon, tim như muốn nhảy ra khỏi cuống họng. Hô hấp của Vương Thanh có chút gấp rút, cổ họng phát khô. Lần đầu tiên trong đời xem loại DVD này cũng đã vượt qua khỏi phạm vi tiếp nhận của Vương Thanh.

Trong phim hai người đàn ông dây dưa càng ngày càng kịch liệt, dần dần hai người cũng bắt đầu từ hôn môi đến vuốt ve lẫn nhau, Vương Thanh nhìn chăm chăm màn ảnh, không nhúc nhích. Khi trên màn ảnh hai người đàn ông di chuyển tới trên giường bắt đầu cởi quần áo lẫn nhau, Vương Thanh đã từ khiếp sợ chuyển tới khô miệng khô lưỡi, trong đầu hồ hê loạn cào cào.

Vương Thanh khản trương cao độ, không nhịn được nuốt nước miếng một cái. Không nghe được từ phòng ngủ sau lưng truyền tới tiếng cửa mở

“Thanh nhi?” Phùng Kiến Vũ ngủ mơ mơ màng màng đưa tay tìm kiếm người bên cạnh nhưng phát hiện một mảnh lạnh như băng, sau đó liền tỉnh lại. Loáng thoáng nghe từ phòng khách truyền tới thanh âm rất nhỏ, Phùng Kiến Vũ liền đạp dép, hí mắt to mơ mơ màng màng chạy đến tìm người.

“Đại Vũ!” Vương Thanh sợ hết hồn, luống cuống tay chân dùng hộp điều khiển từ xa tắt ti vi, đứng lên đi xem Phùng Kiến Vũ, giống như đứa con nít đang làm chuyện bày vậy, đứng ở nơi đó thấp thỏm bất an nhìn Phùng Kiến Vũ.

Cả phòng chỉ còn ánh sáng mờ mờ từ đèn ngủ trong phòng ngủ hắt ra nên Phùng Kiến Vũ cũng không phát hiện Vương Thanh đang xem cái gì, chẳng qua là hơi đỏ mặt miệng bất mãn than phiền: “Cậu sao còn chưa ngủ?”

“Không, chính là tớ... không ngủ được, ra xem ti vi một lát.”

“Nga, xem cái gì a?” Nói xong cũng tò mò chạy đến đầu đĩa trước mặt xem DVD Vương Thanh ném đầy đất.

“Không, không có gì.” Vương Thanh xoa trán toát ra mồ hôi lạnh, có chút phát hoảng. Chạy tới muốn kéo Phùng Kiến Vũ.

Nhưng không nghĩ Phùng Kiến Vũ lại nhanh hơn hẳn một bước, lấy ra cái đĩa trong đầu đĩa để ở trong tay lật tới lật lui nhìn một chút, cuối cùng không vui ném cho Vương Thanh, than phiền: “Cậu lại len lén xem video chúng ta khi còn bé! Hừ!” Nói xong cũng không vui đá chân đập đập dế đi về phòng ngủ.

Phùng Kiến Vũ luôn cảm giác khi còn bé là lịch sử đen tối nhất đời mình, cho nên mỗi lần Vương Thanh muốn xem video hai người lúc nhỏ, Phùng Kiến Vũ đều nhẹ nhàng trợn mắt uy hiếp Vương Thanh. Vì thế cho rằng Vương Thanh lại đang len lén xem video khi còn bé của mình nên cũng không có để ý Vương Thanh có chút khác thường

“Còn chưa ngủ!” Trong phòng ngủ truyền ra thanh âm của Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh vội vàng đem mấy DVD này bọc lại nhét vào tận cùng bên trong tủ tivi, làm xong hết thấy các thứ này, Vương Thanh mới trở về phòng ngủ.

Nhẹ nhàng hôn trán Phùng Kiến Vũ trán nói một câu: “Vũ Vũ, ngủ ngon.” Sau đó Vương Thanh lẳng lặng ngồi trong bóng tối, cho đến khi nghe hô hấp của Phùng Kiến Vũ dần dần bình ổn, người này lại ngủ say, lúc này mới hít sâu một hơi, đứng lên đi tới phòng tắm.

25. Chương 25

Tiếng nước chảy ào ào, Vương Thanh vội rửa thân thể, nhưng lại không làm giảm đi cảm giác khô nóng trong người. Vật nóng rực phía dưới dần dần ngẩng đầu. Đã sớm trở mã Vương Thanh không phải là không có len lén tự mình làm qua, nhưng mà lần này cùng những lần khác không giống nhau.

Vương Thanh hít sâu một hơi, đưa tay nắm vật nóng rực của mình, vừa nhớ đến hình ảnh lúc này vừa chậm rãi động.

Không được, vẫn là không được... Vương Thanh có chút quẫn bách đứng dưới vòi sen. Bàn tay cần vật nóng bỏng chậm rãi buông xuống, cả người ngã về sau tựa vào vách tường lạnh như băng. Trong nháy mắt một trận mát rượi tập kích thân thể.

Vương Thanh mím môi tưởng tượng gương mặt đang say ngủ của Phùng Kiến Vũ, bàn tay mới buông xuống lần nữa nâng lên cầm vật nóng bỏng đã sớm đứng thẳng, lần này bắt đầu từ từ động. Vương Thanh tựa vào vách tường, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, cuối cùng sau một tiếng thở dốc nặng nề, bắn ra ngoài.

Dựa vào vách tường một hồi, Vương Thanh mới đứng thẳng thân thể, đơn giản vội rửa một phen. Vương Thanh cau mày, lau khô thân thể, chỉ quần một cái khăn tắm bên hông liền rời phòng tắm. Vương Thanh rõ ràng cảm nhận được cảm giác khô nóng bên trong thân thể vẫn chưa có hoàn toàn biến mất, bắt đầu đi đến tủ lạnh tìm bia lạnh, xuy một tiếng mở lon, ngẩng đầu lên từng ngụm từng ngụm uống hết. Muốn cho mình hạ nhiệt một chút.

Vương Thanh tiện tay đem lon bia ném vào thùng rác, lại đứng trước tủ lạnh suy nghĩ một chút, sau đó hít thở sâu hai cái, lúc này mới đi về phòng ngủ.

Vương Thanh đưa tay điều chỉnh độ sáng của đèn ngủ đầu giường, sau đó lẳng lặng ngồi ở mép giường, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Phùng Kiến Vũ, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt cậu

Phùng Kiến Vũ khó chịu vùng tay lên, trong miệng còn lẩm bẩm: Con muỗi hự, đừng cắn ta gì gì đó, sau đó trở mình tiếp tục ngủ say.

Phùng Kiến Vũ xoay mình làm cái chăn mỏng một nửa rút xuống giường một nửa để ở dưới người, xương quai xanh tinh xảo cùng hai chân thon dài cũng vừa vặn không bỏ sót bại lộ ở trước mặt Vương Thanh. Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thật ra thì thân thể của Phùng Kiến Vũ thì Vương Thanh nhắm mắt lại cũng có thể mô tả đi, nhưng là giờ phút này trong lòng Vương Thanh có chút rung động

Tầm mắt từ mặt Phùng Kiến Vũ dần dần dời xuống, dừng lại ở khuôn ngực phập phồng, lướt qua cái mông vĩnh tới hai chân thon dài, Vương Thanh lần nữa nuốt nước miếng một cái. Cảm giác khô nóng mới vừa nhìn xuống lại lần nữa xông lên, Vương Thanh lại chỉ có thể liều mạng ép rung động kia xuống, đáy lòng ảo não, đưa tay đem chăn phủ kín Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh đứng lên, vừa mới chuẩn bị lên giường ngủ, lại không nhìn được lần nữa nhớ tới hình ảnh trong DVD lúc này, không tự chủ đem mình cùng Phùng Kiến Vũ đối thành hai người trong DVD

Không, hẳn đang suy nghĩ cái gì vậy! Đại Vũ còn nhỏ, hẳn còn chưa có chuẩn bị xong tất cả, hiện tại sao có thể muốn những thứ này!!

Vương Thanh quay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn khuôn mặt say ngủ của Phùng Kiến Vũ nữa, có chút chật vật chạy tới phòng khách. Vương Thanh thở hổn hển ngã ở trên ghế sa lon. Kéo chăn vừa rồi ném trên ghế sa lon tùy ý đắp lên người. Nhắm mắt, ở trong lòng không ngừng ra lệnh chính mình: Không suy nghĩ gì cả, không cần nhớ gì cả...

Nhưng mà không như mong muốn, càng không muốn thì lại càng chui vào trong đầu. Vương Thanh ở trên ghế sa lon lăn qua lộn lại không ngủ được. Vật nóng rực phía dưới lại bắt đầu rực rạch, hẳn trở mình, không nhìn được kẹp chặt hai chân, ở trong lòng yên lặng đếm cừu, Vương Thanh không nhớ đêm đó mình đếm tới bao nhiêu mới ngủ được

Nhưng mà, một đêm này, trong giấc mộng của hắn chỉ có một người, cười đùa, vui chơi, nghịch ngợm, mơ hồ, nũng nịu, tức giận, đáng yêu, còn có mang một tia căm tức... Trần đầy, toàn bộ trong mộng đều là Phùng Kiến Vũ.

Từ sau ngày đó, biểu hiện của Vương Thanh có cái gì đó rất không đúng. Trước kia hai người ngủ chung một chỗ, Vương Thanh hận không thể đem Phùng Kiến Vũ ấn vào trong ngực không buông tay, bây giờ luôn là chờ sau khi Phùng Kiến Vũ ngủ say, một mình len lén chạy đến ngủ trên ghế sa lon, thậm chí có cuối tuần, Vương Thanh còn chạy về nhà, hoặc là ở lại trường.

Lúc trước Vương Thanh mặc dù luôn nghĩ Phùng Kiến Vũ là của một mình hắn, nhưng mà không có ý nghĩ gì. Từ sau khi xem DVD, một ít hình ảnh liền bắt đầu không ngừng xoay quanh trong đầu. Vương Thanh mỗi lần nhìn Phùng Kiến Vũ cười cũng sẽ không nhìn được có chút kích động muốn nói với cậu, nhưng mà hắn lại sợ.

Có thể là ở trường học, hai người vẫn là giường trên giường dưới, cho nên Phùng Kiến Vũ vẫn như cũ không buồn không lo, thảnh thơi cùng Lâm Thư cười đùa nháo một phen, thảnh thơi khi dễ Trương Nhạc một chút, học người ta văng ra đôi câu Đông Bắc. Cũng không phát hiện Vương Thanh có chút không đúng. Chẳng qua là Phùng Kiến Vũ rõ ràng cảm giác được khoảng thời gian sống chung đơn lẻ của hai người ít đi rất nhiều.

Phùng Kiến Vũ vẫn không nhìn được than phiền, đã lâu rồi không nằm ngủ trong ngực Vương Thanh.

Cho nên đến một cái cuối tuần, Phùng Kiến Vũ cũng không để ý lý do của Vương Thanh là hết phải về nhà nhỏ. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ hứng thú bưng bưng ở đó lẩm bẩm buổi tối muốn đi siêu thị mua cái gì quà vật, sau đó mình ở nhà làm thức ăn. Vương Thanh nhìn bóng lưng của Phùng Kiến Vũ hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn hắn cứng chui cười cười, liền đưa tay sờ đầu Phùng Kiến Vũ nói: "Được."

26. Chương 26

“Thanh nhi, tớ muốn uống rượu.”

“Không được!”

“Tại sao?” Phùng Kiến Vũ có chút bất mãn trợn mắt nhìn Vương Thanh một cái, rất là không vui.

“Cậu quên lần trước lúc tốt nghiệp cậu uống nhiều rượu thế nào! Ai là người sau khi trở về lại nhức đầu lại ói lại khó chịu! Không phải là cậu sao” Vương Thanh vừa chọn rau cải vừa không chút lưu tình phản bác lại.

Phùng Kiến Vũ bất mãn đỏ đỏ miệng, sau đó ném xuống một câu: “Tớ đi chọn quà vật.” liền chạy xa. Vương Thanh nhìn bóng lưng Phùng Kiến Vũ, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài đi đến quầy chuyên bán rượu, chọn mấy chai rượu trái cây nồng độ thấp bỏ vào trong xe đẩy. Đang chuẩn bị đi tìm Phùng Kiến Vũ thì ánh mắt Vương Thanh dừng lại trên một chai rượu tây nồng độ cao, đưa tay cầm lên, sau đó lại lắc đầu thả trở về. Thuận tay cầm chai rượu nho bên cạnh bỏ vào xe đẩy, lúc này mới đi tìm Phùng Kiến Vũ.

Không phải chưa từng nghĩ sẽ chuốc say Phùng Kiến Vũ, nhưng mà sau đó thì sao? Nhìn người này khó khăn tiếp nhận hay là dùng sức mạnh cưỡng ép. Vô luận cái nào, Vương Thanh cũng không chịu được. Nghĩ tới nghĩ lui, Vương Thanh chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua

“Thanh nhi ~ mua rượu rồi ~” Vương Thanh mới từ quầy bán rượu đi ra đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đứng ở cách đó không xa đang tìm hần, sau khi nhìn thấy hần thì hai mắt sáng lên, sau đó chạy đến nháy nháy mắt nhìn Vương Thanh có chút cao hứng hỏi, nhưng mà giọng thì là khăng định!

“Ừ, mua một chai rượu nho cùng rượu trái cây.”

“Nhưng mà tớ muốn uống bia.”

” Hử?” Vương Thanh bất mãn thiêu mi, sau đó đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ lập tức từ thái độ bất mãn biến thành lấy lòng, cười hi hi tiến tới trước mặt Vương Thanh nói: “Rượu gì cũng được! Cùng Thanh nhi uống là được ~” rõ ràng những lời này đã lấy được lòng Vương Thanh.

Ngay cả khi Phùng Kiến Vũ ôm tới rất nhiều quà vật mà ngày thường Vương Thanh tuyệt đối sẽ không cho mua, nhưng mà lần này Vương Thanh cũng không có ngăn cản, chẳng qua là ánh mắt quét một vòng, sau đó dưới tâm tình thấp thỏm của Phùng Kiến Vũ dời ánh mắt sang chỗ khác, rồi mang Phùng Kiến Vũ mặt mày vui vẻ đi mua trái cây.

“Thanh nhi, cậu nói buổi tối uống rượu ăn thức ăn gì thì thích hợp đây?”

“Địa tam tiên.”

“A? Cùng rượu nho thì không hợp đi...” Phùng Kiến Vũ trong đầu nghĩ mặc dù mình cũng thích địa tam tiên. Nhưng là như vậy thật rất không xứng!!

“Cậu thích ăn.”

“Vậy rượu nho làm thế nào?” Phùng Kiến Vũ có chút suốt ruột, không phải mua về để bày ra ngắm đi!

“Trước khi ngủ uống.”

“Hai ly?”

“Một ly!”

“Một ly rưỡi?”

“Sô cô la...” Vương Thanh liếc mắt nhìn Phùng Kiến Vũ đang cùng hần trả giá, ánh mắt quét qua hai hộp sô cô la lớn vốn dĩ không nên xuất hiện trong xe đẩy, bình tĩnh nhắc một câu, lời còn chưa dứt, liền nghe Phùng Kiến Vũ thần sắc nghiêm túc nói: “Thiệt là, một ly là đủ rồi, không nên uống nhiều như vậy! Thanh nhi, tớ thay cậu dạy hần.”

Nói xong còn không quên đem hai hộp sô cô la ôm vào trong ngực như đang che chở con nhỏ, rất sợ Vương Thanh mất hứng liền không để cho cậu mua.

Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh không có phản ứng gì, sau đó len lén kéo kéo vạt áo Vương Thanh nói: “Thanh nhi, người lúc này không phải tớ...”

“Nga? Vậy là ai?”

“Không biết, có thể là người qua đường giả mạo!!”

“Phải không? Vậy tớ đi giáo huấn hần một chút!”

“...” Phùng Kiến Vũ ngậm miệng, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Vương Thanh không nói thêm gì nữa, chẳng qua là vẫn ôm hai hộp sô cô la trong lòng không buông tay, ngay cả khi tính tiền, Phùng Kiến Vũ cũng ôm khư khư, nhân viên thu ngân phải cầm máy quét hướng vào trong lòng Phùng Kiến Vũ để quét giá tiền.

Bữa ăn tối rất là phong phú, Vương Thanh nấu chính, Phùng Kiến Vũ trợ giúp. Ba món một canh đều là món Phùng Kiến Vũ thích ăn. Vương Thanh toàn bộ một đêm đảm nhiệm vai trò cu li. Về đến nhà đầu tiên là sửa sang lại đồ mua ở siêu thị, sau đó nấu cơm, ngay cả lúc ăn cơm cũng đều là nhìn Phùng Kiến Vũ ăn miệng đầy mỡ, mà hần thì vẫn làm chuyện từ nhỏ đã làm, lột vỏ tôm...

“Thanh nhi, cậu cũng ăn a ~” hiếm thấy Phùng Kiến Vũ đem tôm lớn mà Vương Thanh mới vừa lột cho cậu chấm nước tương dứt tới bên miệng Vương Thanh. Vương Thanh cũng không khách khí há miệng ăn, còn không quên thuận tiện liếm ngón tay Phùng Kiến Vũ một chút.

Mà Phùng Kiến Vũ cũng không để ý, rất tự nhiên thu tay về, sau đó dùng đầu lưỡi liếm ngón tay mà Vương Thanh mới vừa liếm qua, lúc này mới lại tiếp tục tấn công tôm lớn còn lại. Tay Vương Thanh đang lột vỏ tôm liền dừng lại, nhìn một loạt động tác tự nhiên của Phùng Kiến Vũ, có chút sững sờ.

“Thanh nhi?” Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh, có chút không hiểu, không phải là bởi vì mình chỉ cho hần một con nên không vui?

“Sao?”

“Cậu làm sao vậy?”

“Không có sao, tớ đang suy nghĩ sáng sớm ngày mai ăn cái gì.”

“Thiệt là, bữa này còn chưa ăn xong lại nghĩ đến ngày mai.” Nói xong cũng không để ý tới Vương Thanh, tiếp tục chiến đấu. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, ở đáy lòng yên lặng hỏi mình: Có phải Đại Vũ cũng thích mình hay không? Nếu không tại sao những động tác kia sao có thể tự nhiên như vậy? Hay là đã là thói quen...

27. Chương 27

“Đại Vũ.” Khi Vương Thanh từ phòng tắm đi ra, Phùng Kiến Vũ đang tựa vào cửa sổ lẳng lặng thưởng thức rượu nho. Gió dịu dàng lướt qua gò má Phùng Kiến Vũ, vài sợi tóc lòa xòa trên vầng trán cao, Vương Thanh nhìn người này nửa hí mắt to, hưởng thụ gió đầu thu mang chút lạnh lẽo, nghe Vương Thanh gọi, Phùng Kiến Vũ quay đầu lại.

Hơi cong khoe miệng, mang nụ cười nhìn Vương Thanh đột nhiên gọi cậu, lẳng lặng không nói gì. Phùng Kiến Vũ cầm nửa ly rượu nho trong tay hướng Vương Thanh giơ lên, sau đó đưa tới miệng nhấp một ngụm.

Khoe miệng Phùng Kiến Vũ vương lại một một ít rượu nho đỏ thắm, cậu không cho Vương Thanh một chút thời gian phản ứng, liền nhượng mày lên vươn lưỡi ra đem giọt rượu nho ở khoe miệng thu vào trong miệng. Vương Thanh mới vừa tắm xong đi ra ngoài thấy hành động vô thức của Phùng Kiến Vũ, ánh mắt sâu dằm, sau đó không tự chủ nuốt nước miếng một cái. Rõ ràng đã đầu thu rồi nhưng Vương Thanh vẫn cảm thấy bên trong thân thể có chút nóng bức.

“Đại Vũ, đi tắm đi.”

”Ừ.” Phùng Kiến Vũ chỉ ừ một tiếng, sau đó đặt ly rượu xuống, bắt mắt trợn mắt nhìn Vương Thanh một cái. Làm cho Vương Thanh đang định trải giường chiếu cũng sững sờ, sau đó hần nhìn Phùng Kiến Vũ đột nhiên tức giận, bắt đầu lắc đầu một cái.

“Đại Vũ, cậu nha!”

Phùng Kiến Vũ vẫn là trợn mắt nhìn Vương Thanh không nói lời nào.

“Được rồi, cậu mới vừa rồi đặc biệt đẹp trai!” Đạt được câu trả lời hài lòng từ Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ lúc này mới vui vẻ cười cười, sau đó còn bắt mắt nhướn mày lên cùng Vương Thanh than phiền: “Thanh nhi, cái rượu nho này uống không ngon nha!”

“Nga? Uống không ngon? Người nào đó không phải mới vừa còn uống rất say sưa sao?”

“Tớ là học theo diễn viên trong phim truyền hình...”

“Nga, nguyên lai là làm bộ làm tịch...”

“Mới không phải làm bộ làm tịch!! Mà bản thân tớ chính là đẹp trai như vậy!!”

“Hảo hảo hảo, đẹp trai!” Vương Thanh bắt đầu dĩ phụ họa Phùng Kiến Vũ, sau đó nhìn người này bắt mắt chân đạp đạp đi tới phòng tắm, trước khi đi còn không quên trừng mình một cái.

Vương Thanh nhìn ở người trước mắt khép lại cửa, thở dài lắc đầu một cái, Đại Vũ, lúc nào cậu mới có thể hiểu. Một bên bắt đầu dĩ than thở một bên đến mép giường, chuẩn bị trải giường chiếu, liền nghe thấy cửa phòng tắm lại bị mở ra, Phùng Kiến Vũ từ bên trong lộ ra một đầu nhỏ, sung sướng nói: “Thanh nhi, một hồi giúp tớ chà lưng nga ~”

Nói xong không cho Vương Thanh cơ hội phản ứng, lạch cạch một tiếng đóng cửa lại. Chỉ lưu lại một mình Vương Thanh ở mép giường không biết làm sao...

Cho nên khi Phùng Kiến Vũ một lần nữa kêu Vương Thanh chà lưng, Vương Thanh vẫn đứng ở mép giường, nhìn chăm chăm cửa phòng tắm ngăn người.

“Thanh nhi, Thanh nhi ~”

“Đến ngay.” Sau khi Vương Thanh trả lời xong Phùng Kiến Vũ phản ứng đầu tiên chính là vọt tới phòng bếp, mở một lon bia lạnh uống hết, khi cảm nhận trong nháy mắt từ đầu đến chân lạnh như băng mới một bên trong lòng cảnh cáo mình tỉnh táo hơn, một bên mặt không thay đổi đi tới phòng tắm.

Khi Vương Thanh đẩy cửa phòng tắm ra, Phùng Kiến Vũ đang nằm bò trong bồn tắm, đưa lưng về mình. Trong phòng tắm bởi vì hơi nóng hiện lên một mù hơi nước, Vương Thanh thậm chí cảm giác Phùng Kiến Vũ trước mắt mình đều có chút không chân thật.

“Thanh nhi?” Phùng Kiến Vũ nghe tiếng Vương Thanh tiến vào, sau đó liền không có một chút thanh âm, có chút không hiểu quay đầu lại thì nhìn thấy Vương Thanh đang nhìn chăm chăm mình ngẩn người. Vương Thanh mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, sau đó cầm khăn lông bị Phùng

Kiến Vũ tiện tay ném ở một bên lên, nhẹ nhàng chà lưng cho người này

“Đại Vũ?” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ ngoan ngoãn nằm úp sấp trong bồn tắm một mực không lên tiếng, lo lắng kêu gào một tiếng, nhưng Phùng Kiến Vũ không trả lời. Vương Thanh vội vàng kéo Phùng Kiến Vũ lên một cái

Chỉ thấy sắc mặt người này đỏ ửng, mắt to đã híp lại, mơ hồ lộ ra thủy quang. Không biết là vì uống rượu hay là phòng tắm ngột ngạt mà thời khắc này Phùng Kiến Vũ đang bắt mắt cọ loạn trong ngực Vương Thanh, môi mỏng khẽ nhếch, thỉnh thoảng truyền tới tiếng hừ nhẹ.

“Đại Vũ. Đại Vũ.”

” Hử? Thanh nhi?”

Phùng Kiến Vũ hơi mở mắt ra, nhìn Vương Thanh trước mắt mơ hồ, theo thói quen đưa tay ôm lấy người trước mắt. Vương Thanh cũng không dám chần chừ, vội vàng đem người này tắm rửa sạch sẽ, quần xong khăn tắm liền ôm đi ra ngoài.

Vương Thanh đem người nhẹ nhàng đặt lên giường, chuẩn bị đứng dậy đi thu dọn phòng tắm, nhưng lại phát hiện Phùng Kiến Vũ còn gắt gao ôm lấy Vương Thanh không buông tay.

“Đại Vũ, ngoan, buông tay, tớ đi thu dọn phòng tắm.” Vương Thanh không có biện pháp cúi người xuống nhẹ giọng dụ dỗ Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu, chỉ thiếu chút xíu nữa là Vương Thanh có thể hôn đến môi Phùng Kiến Vũ

Nhưng mà Vương Thanh biết nếu bây giờ mình hôn lên nhất định sẽ xảy ra chuyện không thể cứu vãn được. Đang lúc Vương Thanh ngẩn ra, tay Phùng Kiến Vũ đang ôm Vương Thanh vô thức siết chặt lại, đôi môi đụng nhau.

Trong đầu Vương Thanh trong nháy mắt trống rỗng, sau đó cảm nhận Phùng Kiến Vũ không hề ôn nhu lại trức trặc hôn, dây thần kinh trong đầu Vương Thanh vẫn đang căng thẳng kia vỡ tan. Vương Thanh đè sau gáy Phùng Kiến Vũ, đảo khách thành chủ, tiến quân thần tốc thẳng vào công thành chiếm đất.

Môi Phùng Kiến Vũ hơi tách ra, cảm nhận Vương Thanh ngấu nghiến mà ôn nhu hôn mình. Dưới ánh đèn mờ ảo, hai người giống như là cá gặp nước, tham lam cảm thụ sự tồn tại của đối phương

28. Chương 28

Gió thổi vào cửa sổ, rèm lụa trắng theo gió thu nhẹ nhàng bay lượn. Ngoài cửa sổ, trăng sáng cong cong treo trên không trung, trên bầu trời còn treo mấy ngôi sao nhỏ nhàn nhạt phát ra ánh sáng yếu ớt. Vương Thanh thở dài, buông người trong ngực ra, đem người bị lạnh đắp kín chăn, sau đó đứng dậy đóng cửa sổ lại.

Tiện tay tắt đèn phòng ngủ, chỉ lưu lại ngọn đèn nhỏ lơ mờ, đem Phùng Kiến Vũ trên giường chiếu mơ hồ nhưng lại vạn phần mê người.

Nếu như giờ phút này Vương Thanh cẩn thận nhìn Phùng Kiến Vũ, có thể rõ ràng phát hiện người này đang bất an, bởi vì ngón tay Phùng Kiến Vũ đang siết chặt gra trải giường, khớp xương có chút trắng bệch, thậm chí hơi phát run.

Cùng người mình thích làm chút chuyện thân mật, Phùng Kiến Vũ đã sớm chuẩn bị tâm lý, chẳng qua là cậu chưa từng nghĩ lần đầu tiên của bọn họ lại diễn ra dưới tình huống chưa có bày tỏ tâm ý. Phùng Kiến Vũ nhắm hai mắt lên lên thở dài, thẳng góc Vương Thanh này, nếu mình không giả bộ uống say, thì hẳn khi nào mới chịu bày tỏ tâm ý đây

Cái chăn bởi vì Phùng Kiến Vũ bất an nên chậm rãi tuột xuống đến thắt lưng, Phùng Kiến Vũ cảm giác được ngực một trận lạnh lẽo, nửa hí mắt to trộm nhìn một chút, phát hiện Vương Thanh đưa lưng về phía cậu không biết đang làm gì, Phùng Kiến Vũ vội vàng đem chăn kéo lên đầy kín, đem mình rúc ở trong chăn, chỉ lưu lại một cái đầu nhỏ ở bên ngoài lẳng lặng nghe tiếng bước chân của Vương Thanh càng ngày càng gần

Vương Thanh tựa hồ đưa ra một quyết định rất lớn, sau đó đưa tay từ một đồng chai chai lọ lọ cầm lấy một lọ kem dưỡng da tay của Phùng Kiến Vũ. Bởi vì mới vừa chà lưng cho Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh đã sớm đem áo choàng tắm cởi xuống, chỉ quần một cái khăn tắm bên hông. Lúc này theo bóng người càng lúc càng gần, Phùng Kiến Vũ nhìn lên thân hình cao lớn của Vương Thanh, bước chân vững vàng, cơ bắp cũng theo bước chân mà thoáng hiện, Phùng Kiến Vũ khản trương lên lên nuốt nước miếng một cái.

Vương Thanh vén góc chăn lên, sau đó cả người chui vào, đem Phùng Kiến Vũ rúc trong chăn ôm vào trong lòng. Phùng Kiến Vũ tựa hồ cảm nhận được nguồn nhiệt, cũng dần dần dựa vào, Vương Thanh cúi đầu

xuống nhìn môi đỏ tươi của Phùng Kiến Vũ, ánh mắt trở nên u ám. Hắn chăm chú nhìn Phùng Kiến Vũ, sau đó thân thể chậm rãi nằm đè lên

Vương Thanh cúi đầu chính xác hôn lên môi Phùng Kiến Vũ, nụ hôn càng lúc càng sâu, tay Vương Thanh cũng không thả lỏng ở trên hông cậu mà sát, tháo khăn tắm bên hông mình xuống, hai người xích lỏng kề sát nhau. Phùng Kiến Vũ hừ nhẹ một tiếng, tay cũng không tự chủ đặt lên bả vai Vương Thanh

“ân, buông... buông tay...” thanh âm Phùng Kiến Vũ không tự chủ mang theo giọng run rẩy, Vương Thanh khẽ ngẩng đầu đối diện với ánh mắt trong sáng của cậu, cả người ngẩn ra, sau đó Phùng Kiến Vũ không cho Vương Thanh cơ hội ngốc lăng liên tục tiếp đưa tay ôm lấy hắn

Vương Thanh nhẹ khẽ hôn một lên mắt, lên trán, mí mắt, môi Phùng Kiến Vũ

“Vũ Vũ, tớ yêu cậu.” Vương Thanh có chút thấp thỏm bất an nhìn Phùng Kiến Vũ, nhưng chỉ thấy cậu khẽ mỉm cười, trong mắt ngậm nụ cười nhìn Vương Thanh. Vương Thanh dừng một chút, sau đó tựa như được khích lệ vậy, thấp giọng nói: “Vũ Vũ, cho tớ được không?”

Phùng Kiến Vũ không có trả lời, chẳng qua là nhìn chăm chăm Vương Thanh một hồi, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, chủ động hôn lên môi người yêu đang thấp thỏm bất an, đúng, đã là người yêu rồi nha.

Tại khoảnh khắc đôi môi chạm nhau, Vương Thanh nghe Phùng Kiến Vũ vô cùng nhỏ giọng trả lời: “Tớ cũng yêu cậu.”

Đáy mắt Vương Thanh lóe lên vui sướng không thể nói rõ, chỉ có thể ôn nhu cùng một chút xiu xam lược chiếm lĩnh Phùng Kiến Vũ.

Ánh đèn căn phòng mờ tối.

Thân ảnh quấn quít, đây là lần đầu tiên của hai người, đồng thời cũng là thời khắc hai người bày tỏ tâm ý với nhau. Vương Thanh muốn cho Phùng Kiến Vũ yêu thương ôn nhu nhất, cũng muốn cho cậu một kí ức khó quên

Không chỉ Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh cũng đã chờ đợi ngày này nhiều năm, người mà mình từ nhỏ bảo vệ, che chở yêu thương lớn lên rồi cuộc vào giờ khắc này đã trở thành người của mình rồi, từ trong ra ngoài đều là của mình. Vương Thanh vuốt ve bàn tay khẽ run của Phùng Kiến Vũ, cậu có thể cảm nhận được Vương Thanh khẩn trương và đáy lòng phát ra vui sướng.

Cậu chỉ có thể tiêu trừ khẩn trương của mình, thả lỏng thân thể đáp lại Vương Thanh. Bọn họ đều biết lần này thăng thấn cùng dự vọng tới đột ngột, ai cũng không có chuẩn bị tốt, nhưng mà yêu nhau tha thiết có phải cũng chính là như vậy.

Vương Thanh cảm nhận Phùng Kiến Vũ dần dần thả lỏng thân thể thấp giọng nói: “Vũ Vũ, tin tưởng tớ.”

Phùng Kiến Vũ ngược mắt nhìn Vương Thanh khẽ mỉm cười nói: “Tớ tin tưởng.”

29. Chương 29

Miệng lưỡi linh hoạt chậm rãi ở dạo chơi trên người Phùng Kiến Vũ, từ vành tai đến bụng dưới, đến bên đùi, không có một nơi nào không bị Vương Thanh nhẹ nhàng hôn qua. Môi Vương Thanh lưu luyến bên đùi Phùng Kiến Vũ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng cắn thit non nơi đó, nhẹ nhàng quấn quít nhau.

“Ân, nơi đó...” Phùng Kiến Vũ cảm nhận được Vương Thanh càng ngày càng hướng vào bên trong, có chút kinh ngạc bỗng nhiên mở mắt ra. Chỉ thấy Vương Thanh hướng về phía Phùng Kiến Vũ xấu xa cười một tiếng, tiếp theo sau đó vùi đầu vào giữa hai chân cậu. Cánh mũi Vương Thanh lơ đãng chạm vào vùng nhạy cảm của Phùng Kiến Vũ, cậu không tự chủ hơi run rẩy, có chút khó nhịn đang đưa người. Cảm giác xa lạ khiến cho Phùng Kiến Vũ không biết phải xoay sở như thế nào.

Vương Thanh tựa hồ cảm nhận được Phùng Kiến Vũ run rẩy, nhòe dậy cười cười. Nhìn trong mắt Phùng Kiến Vũ ngậm hơi nước, ngón tay nắm gra trải giường, cảm thụ khoái cảm như có như không đang dày vò cậu

Vương Thanh đưa tay nâng một chân Phùng Kiến Vũ khoác lên vai mình, lần này cậu chỉ là có chút xấu hổ nhìn Vương Thanh một cái, mà Vương Thanh liền bị một cái ánh mắt như vậy làm cho dục vọng càng lúc càng sâu

Vương Thanh trấn an hôn hôn Phùng Kiến Vũ, sau đó sẽ lần đem miệng lưỡi chuyển tới đùi trong non mịn của cậu

” Ân...” Theo một cái gặm cắn của Vương Thanh là một tiếng hừ nhẹ của Phùng Kiến Vũ. Đùi trong trắng nõn của Phùng Kiến Vũ bị Vương Thanh mút ra một đóa hoa nhỏ đỏ tươi. Phùng Kiến Vũ cảm thấy một trận tê dại từ đùi non thẳng tới đầu, cậu không tự chủ muốn khép lại hai chân, lại bị Vương Thanh đầu óc xấu đè lại.

Vương Thanh cười nhẹ một tiếng, lực độ liếm hôn cũng tăng thêm, lần này đổi thành ở bộ vị trọng điểm của Phùng Kiến Vũ đảo quanh. Phùng Kiến Vũ ngược mắt nhìn Vương Thanh đầu óc xấu xa, bất mãn đưa chân đá Vương Thanh một cái, uy hiếp nói: “Bại hoại, còn không giúp tớ!” Chẳng qua là thanh âm uy hiếp mang dục vọng vào thời khắc này liền tỏ ra giống như nũng nịu vậy.

Vương Thanh hôn lên mặt Phùng Kiến Vũ, sau đó kéo một cái gối đặt dưới thắt lưng Phùng Kiến Vũ, lúc này mới mang về khăn trương tìm kiếm phía sau Phùng Kiến Vũ. Bộ phận chưa bao giờ bị người khác thăm dò lại bị ngón tay hơi lạnh của Vương Thanh xâm chiếm, Phùng Kiến Vũ theo bản năng khép lại hai chân.

“Ngoan, Vũ Vũ, thả lỏng.” Vương Thanh một bên trấn an hôn Phùng Kiến Vũ, một bên dùng kem dưỡng da tay ở huyệt khẩu Phùng Kiến Vũ đảo quanh. Phùng Kiến Vũ hít sâu một hơi, sau đó hai tay đặt lên bả vai Vương Thanh, từ từ thả lỏng thân thể của mình. Phùng Kiến Vũ biết nếu như lúc này trên người mình không phải Vương Thanh thì cậu nhất định sẽ quơ dao chém người. Nhưng mà người này là Vương Thanh. Cho nên mới phải cam tâm tình nguyện như vậy, thậm chí còn dùng chiêu thức làm bộ uống say sau đó cùng hấn say rượu loạn tính để bức hấn đối mặt với tình cảm này.

Cảm thấy Phùng Kiến Vũ ngậm cho phép, Vương Thanh cúi đầu xuống ngậm vật nóng bỏng của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh một bên nhẹ nhàng liếm mút phân thân nhằm phân tán sự chú ý của cậu, vừa đem ngón tay đưa vào thăm dò. Phùng Kiến Vũ phản ứng có chút kịch liệt, khoái cảm trước sau đánh úp, khiến cho eo Phùng Kiến Vũ dần dần mềm nhũn

Vương Thanh cũng từ một ngón tay biến thành hai ngón tay đang không ngừng ra vào. Phùng Kiến Vũ có chút khó nhịn, khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào Phùng Kiến Vũ, cuối cùng cậu run rẩy bắn vào trong miệng Vương Thanh

Vương Thanh cúi người hôn lên trán Phùng Kiến Vũ, nhìn cậu ửng đỏ hai gò má ở nơi đó không tự chủ liếm môi, Vương Thanh cảm giác được hạ thân mình cứng thêm mấy phần. Ngay tại lúc Phùng Kiến Vũ hưởng thụ khoái cảm đi qua hơi ẩm còn dư lại, Vương Thanh đã dò vào ba ngón tay.

“Vũ vũ, tớ thật là khó chịu.” Nói xong còn không quên dùng phân thân của mình nhẹ nhàng ma sát bụng dưới Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ lấy lại tinh thần, đưa tay ôm lấy Vương Thanh đang nằm ở trên người mình, chủ động hôn môi Vương Thanh, một bên hôn nóng bỏng, một bên dùng thân thể mình nhẹ nhàng cọ sát

Vương Thanh khẽ nguyên rủa một tiếng, sau đó rút ngón tay ra, hơi híp mắt nhìn Phùng Kiến Vũ, cự vật của Vương Thanh đặt ở huyệt khẩu, Phùng Kiến Vũ run một cái, có chút khẩn trương nhìn Vương Thanh.

Vương Thanh trấn an hôn môi Phùng Kiến Vũ, thanh âm mang dục vọng khàn khàn ở bên tai Phùng Kiến Vũ vang lên: “Vũ vũ, ngoan, thả lỏng.” Phùng Kiến Vũ theo bản năng thả lỏng thân thể, sau đó cùng Vương Thanh miệng lưỡi giao nhau, ở lúc Phùng Kiến Vũ hôn triển miên mà say mê không cản trở, cự vật của Vương Thanh lặng lẽ đỉnh vào huyệt khẩu.

“Ân, đau...” Đau đớn bất chợt làm cho Phùng Kiến Vũ lên tiếng rên rỉ, nội bích cũng co rút siết chặt cự vật của Vương Thanh. Lần này đổi thành Vương Thanh rên rỉ nói: “Vũ vũ, thả lỏng...” Phùng Kiến Vũ mở

mắt ra, nhìn Vương Thanh ẩn nhẫn, mồ hôi từ trên mặt Vương Thanh lăn xuống rơi bên khóe môi Phùng Kiến Vũ, cậu biết nếu như bây giờ cậu hô ngừng lại, Vương Thanh nhất định sẽ không miễn cưỡng mình nữa. Nhưng mà người này là Vương Thanh a.

Phùng Kiến Vũ cũng thở hổn hển, cố gắng thả lỏng thân thể mình, sau đó hướng Vương Thanh hơi cong cong môi

Vương Thanh hôn hôn gò má Phùng Kiến Vũ, sau đó đỡ cự vật của mình, chậm rãi đỉnh vào.

Rất đau, rất trưởng, cũng rất thỏa mãn.

“Thật xin lỗi, vũ vũ, tớ yêu cậu.” Trước khi chìm đắm vào dục vọng, Phùng Kiến Vũ rõ ràng nghe Vương Thanh nói câu kia, tớ yêu cậu.

30. Chương 30

Từ khi hai người thổ lộ tâm ý đến bây giờ đã qua gần nửa năm, mà bọn họ cũng đã thương lượng, chờ sau khi kết thúc năm nhất đại học liền cùng nhau dọn qua bên này ở. Phùng Kiến Vũ nhìn quanh căn nhà mà cậu cùng Vương Thanh tự tay trang trí. Đúng, chính là nhà.

Là nhà của cậu và Vương Thanh.

Trước đó không lâu vào kì nghỉ đông, Vương Thanh mang Phùng Kiến Vũ bay thẳng đi Tam Á, thậm chí không thông báo cho người nhà, đến khi gia trưởng hai nhà phát hiện đã đến kì nghỉ đông nhưng không thấy hai người trở về nhà, liền gọi một cú điện thoại mới biết, hai người đang ở Tam Á uống nước dừa lướt sóng nha.

Cho đến trước ngày 30 tết 2 ngày, hai người mới bọc áo khoác dài từ trên phi cơ bước xuống rồi mỗi người trở về nhà riêng của mình.

Sáng ba mươi tết, Phùng Kiến Vũ còn chưa có từ trong chăn bỏ dậy, liền nghe được trong phòng khách Vương Thanh đang lớn giọng oang oang ở nơi đó không biết đang nói cái gì. Phùng Kiến Vũ nhìn đồng hồ một chút, sau đó hết sức bình tĩnh xoay người định làm bộ như mình đang ngủ không có nghe Vương Thanh đến

Vương Thanh mang cả người hàn khí, liền trực tiếp đẩy cửa phòng của Phùng Kiến Vũ ra, lúc cậu còn chưa kịp phản ứng thì người này liền cởi áo khoác vén chăn vén sau đó híp mắt chui vào.

Phùng Kiến Vũ bị hàn khí trên người Vương Thanh làm cho lập tức tỉnh ngủ, có chút bất mãn quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Vương Thanh đang cười đùa hí hửng. Còn không chờ cậu mở miệng, liền thấy Vương Thanh lại gần bẹp một cái hôn lên gáy Phùng Kiến Vũ, sau đó hai bàn tay đem cậu kéo vào trong ngực, nhỏ giọng ở bên tai cậu nói: “Đại Vũ, anh thật rất là nhớ em.”

“Mới hai ngày không gặp...” Phùng Kiến Vũ xoay người, tìm một tư thế thoải mái vùi ở trong ngực Vương Thanh sau đó liền bắt động. Vương Thanh buồn cười nhìn cái đầu xù của Phùng Kiến Vũ ở trong ngực mình cọt cọt lui, sau khi tìm được một tư thế thoải mái liền híp mắt to thỏa mãn bất động.

“Nhưng mà một ngày không gặp như cách ba thu, Đại Vũ, anh đã không gặp em sáu năm rồi nha.”

“Đi đi đi, đừng có mới sáng sớm liền buồn nôn như vậy, ba mươi tết anh đến đây làm chi?” Phùng Kiến Vũ bất mãn ở trong chăn đưa chân đạp Vương Thanh một cước, sau đó cảm nhận được lòng bàn chân của Vương Thanh lạnh như băng, lại không nhịn được đưa chân mình phủ lên chân Vương Thanh

“Sao chân lại lạnh như vậy?”

“Vội vàng ra cửa, quên đổi giày.” Vương Thanh ngốc ngốc cười.

“Chuyện gì mà gấp như vậy?” Phùng Kiến Vũ không còn gì để nói, vậy là người này chỉ mang dép mà chạy ra ngoài?

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn đến ăn tết chung với em nha.”

” Hử? Chú và đi đâu?”

“Ồ nhà a...”

“Vậy sao anh lại đến nhà em ăn tết?”

“Thừa dịp bọn họ không phát hiện anh liền chạy, hắc hắc...” Vương Thanh vừa dứt lời liền nghe thấy chuông điện thoại di động ở trong áo khóa vang lên. Vương Thanh không nhìn cũng biết nhất định là lão mẹ không đáng tin nhà mình, cho nên làm như không có nghe thấy, chỉ đem người trong ngực ôm càng chặt hơn.

Phùng Kiến Vũ bất đắc dĩ đẩy đẩy Vương Thanh: “Đi nghe điện thoại.”

“Không nghe, nhất định là mẹ anh... mới... được rồi.” Vương Thanh dưới cái nhìn chăm chú của Phùng Kiến Vũ chấp nhận buông người trong ngực ra, từ trên giường ngồi dậy đi lấy áo khoác bị hất ném ở trên ghế, vô cùng không tình nguyện nhận điện thoại

Chẳng qua là điện thoại mới vừa thông, liền nghe thấy mẹ nhà mình nói: “Vương Thanh, mẹ bảo con đi mua nước tương, con đi mua ở đâu rồi?”

Vương Thanh đáng thương hướng Phùng Kiến Vũ bủi môi một cái, Phùng Kiến Vũ thì vui ở trong chăn chỉ lưu lại một cái đầu nhỏ bên ngoài lúc ẩn lúc hiện cười trộm.

“Sáng sớm ba mươi tết, con đi đâu để mua cho mẹ a, con tới nhà Đại Vũ mượn.”

“Nhà Vũ Vũ? Mượn nước tương?” Thanh ma không xác định hỏi.

” Dạ.” Vương Thanh rất nghiêm túc trả lời.

Điện thoại bên kia Thanh ma dừng lại một chút, hỏi: “Vậy con tối nay có trở về nhà ăn cơm giao thừa không?”

“...” Vương Thanh hai mắt sáng lên, vừa định trả lời không về, còn đang không ngừng xúc động hiểu con không ai bằng mẹ, liền nghe Thanh ma lại nói: “Nếu nửa giờ nữa mà mẹ không thấy con cầm nước tương đứng trước mặt mẹ, con tự mình cầu phúc đi ” Nói xong cách một tiếng liền cúp điện thoại.

Một hồi trầm mặc...

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...” Phùng Kiến Vũ một cước đem Vương Thanh đang ngốc lẳng đạp xuống giường, sau đó một mình ở trên giường bọc chăn cười lăn lộn.

Vương Thanh mặt đầy hắc tuyến từ dưới đất bò dậy, sau đó liền nhào tới đem Phùng Kiến Vũ đang lăn lộn đè ở dưới thân, giọng bất thiện nói: ” Chờ một hồi xem anh làm sao thu thập em.” Nói xong liền một ngụm hôn lên môi Phùng Kiến Vũ

Hồi lâu sau, mới buông người trong ngực ra, nhẹ nhàng hôn a hôn mặt Phùng Kiến Vũ, than phiền: “Lúc nào hai gia đình mới có thể cùng nhau ăn tết a.”

“Bây giờ cũng có thể a.” Vương Thanh ngẩn người một chút, sau đó kịp phản ứng Phùng Kiến Vũ nói là giống như khi còn bé hai gia đình cùng quây quần ăn tết vậy. Vương Thanh lắc đầu một cái, thấp giọng nói: “Danh chánh ngôn thuận.”

Bốn chữ đơn giản lại khiến cho hai người đều trầm mặc, Phùng Kiến Vũ bất an vênh môi, mà Vương Thanh thì thở dài vô vô Phùng Kiến Vũ nói: “Đại Vũ, em cho anh một chút thời gian.”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy nhìn Vương Thanh kiên định gật đầu một cái, sau đó trêu nói: “Thế nào, cho anh thêm một chút thời gian đến phòng bếp nhà em mượn chút nước tương?”

“ ... ”

31. Chương 31

Tiểu kịch trường

“Bảo bối ~ ”

” Ân.” Phùng Kiến Vũ rất hưởng thụ gặt đầu.

” Bảo bối, chờ một chút ăn cơm xong chúng ta đi tản bộ a.”

” Ân.” Phùng Kiến Vũ như cũ hưởng thụ gặt đầu một cái.

” Bảo bối, có thức ăn gì ngon cũng cho người.”

” Ân.” Phùng Kiến Vũ không ngẩng đầu lên tiếp tục gặt đầu một cái.

” Bảo bối, xem ra người thật sự không thích thức ăn cho chó, vẫn là gan gà trộn cơm ăn ngon hơn có phải hay không?”

“...” Phùng Kiến Vũ rõ ràng cảm giác được lời nói của Vương Thanh có gì đó không đúng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Vương Thanh, chỉ thấy người này mặt cực ngốc ngời xồm trước mặt cậu mới vừa ôm về, ở nơi đó ân cần hỏi han...

Wang Thanh tựa hồ không cảm giác được sau lưng truyền tới sát khí, một bên sờ đầu cậu một bên nhắc tới: ” Bảo bối, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút!”

“Vương Thanh.”

” Hử?” Vương Thanh không hiểu quay đầu nhìn về phía Phùng Kiến Vũ đang đờ đờ sát khí “Ôm chó của anh đến phòng bếp ngồi cho em!”

Wang Thanh ôm chó khóc không ra nước mắt, Đại Vũ, con chó này tên là bảo bối, anh có biện pháp gì a...

...

“Đại Vũ.”

” Ân? Thế nào?” Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Thanh giờ phút này đang cầm xéng chiên đứng ở cửa phòng bếp cau mày.

“Đại Vũ, tôm lớn em muốn hấp hay là om dầu?”

“Em muốn ăn tôm đã lột vỏ.” Phùng Kiến Vũ tựa hồ cũng không thèm để ý tôm lớn chế biến thế nào, mà chỉ để ý tôm lớn ăn trong miệng đã lột vỏ rồi hay chưa

“Đại Vũ, cải trắng em muốn trộn gỏi hay là xào dầu?”

“Em muốn ăn thịt.”

“...” Vương Thanh nghe được câu trả lời của Phùng Kiến Vũ liền không còn gì để nói. Sau đó lặng lẽ cầm xéng chui trở về phòng bếp, tiếp tục đi nghiên cứu công thức nấu ăn cho bữa tối

Qua hồi lâu Phùng Kiến Vũ mới khép lại sách trong tay, đưa tay xoa xoa trán có chút đau. Quay đầu nhìn Vương Thanh xắn tay áo đang bận rộn trong phòng bếp, Phùng Kiến Vũ cong khóe miệng lặng lẽ cười cười, đưa tay đem chân nhỏ kéo lên trên người. Còn có một tuần nữa là phải đi học, xem ra thời gian cậu cùng Vương Thanh ở trong thế giới hai người cũng không còn bao nhiêu.

Ba ngày trước, còn chưa có ở nhà qua hết ngày mười lăm, Phùng Kiến Vũ liền bị Vương Thanh từ trong nhà đào lên, bỏ vào túi mang về căn nhà nhỏ này. Mặc dù đối với Phùng Kiến Vũ mà nói thì ở nơi nào cũng giống nhau, bởi vì ở bất cứ nơi nào cậu cũng chỉ cần thấy thoải mái thì tốt rồi, nhưng mà đây cũng không có nghĩa là Phùng Kiến Vũ đối với một loạt hành vi của Vương Thanh liền ngầm cho phép.

Vương Thanh giơ tay, Phùng Kiến Vũ đều biết người này muốn làm gì, cho nên đối với việc Vương Thanh đem mình bỏ vào túi mang về đây, Phùng Kiến Vũ sao lại không hiểu, đơn giản là chứng lưu manh của người này lại tái phát, giống bây giờ hông của mình vẫn còn đau vậy. Phùng Kiến Vũ bắt mắt liếc mắt, sau đó rầm rầm rì rì làm ổ trong chăn nhỏ.

Không thèm để ý đến đại lưu manh trong phòng bếp tâm tình cực tốt vừa ngâm nga hát vừa nấu cơm. Nhưng mà vẫn là không nhìn được cong cong khoe miệng sau đó dần dần tiến vào trong giấc mộng.

Chờ đến lúc Vương Thanh thu thập xong phòng bếp, cởi tạp dề bước ra thì Phùng Kiến Vũ đã nằm trên ghế sofa vùi mình trong chăn ngủ mất rồi, trong phòng ấm áp, Vương Thanh ngồi xổm xuống đưa tay đem chăn kéo xuống, đem gò má người này vùi trong chăn lộ ra, nhìn gò má Phùng Kiến Vũ đỏ ửng, Vương Thanh ôn nhu tiến tới nhẹ nhàng hôn Phùng Kiến Vũ một cái.

Lúc Phùng Kiến Vũ lần nữa tỉnh lại, trời đã tối rồi, bên trong phòng không có mở đèn, Vương Thanh ngồi cách Phùng Kiến Vũ không xa mở máy vi tính ở nơi đó đùng đùng đánh chữ. Ánh sáng màn hình máy vi tính nhàn nhạt chiếu trên gương mặt Vương Thanh, có chút nhu hòa.

Đồng hồ trên tường tí tách chuyển động, Phùng Kiến Vũ ngồi dậy vươn người một cái, quả nhiên ngủ một giấc thân thể thoải mái hơn. Xoa xoa bụng có chút đói, Phùng Kiến Vũ nhú cái mũi nhỏ bắt mẫn la hét: “Thanh nhi, em đói.”

”Được, anh đi hâm nóng thức ăn.” Theo lời của Vương Thanh đèn bên trong phòng cũng sáng lên. Phùng Kiến Vũ đã giảm bớt một nửa tâm tình cũng tốt liền đi theo sau lưng Vương Thanh giống như một cái đuôi nhỏ tiến vào phòng bếp, cũng nhìn xung quanh một chút

Cháo? Dưa cải trộn? Thịt đâu?

“Thịt đâu?”

“Ngày mai ăn.”

“Anh lừa gạt em!”

“Đâu có lừa gạt em?”

“Ngày hôm qua anh nói hôm nay cho em ăn thịt!”

“Đại Vũ, mấy ngày tết em ăn thịt quá nhiều rồi, mấy ngày này ăn thanh đạm một chút.”

“Thí, đừng tưởng rằng em không biết anh đang suy tính cái gì, em muốn ăn thịt, không cho em ăn thịt em liền tuyệt giao với anh.”

“...” Vương Thanh không có tiếp lời, vẫn như cũ bình tĩnh ở nơi đó múc cháo.

“Không có thịt, liền chia tay!”

“Đại Vũ, trong ngăn kéo có sô cô la anh mới mang về.”

“Đừng tưởng rằng có sô cô la em liền tha thứ cho anh!” Phùng Kiến Vũ một bên ở trong ngăn kéo lấy ra sô cô la sau đó vội vàng xé vỏ bọc nhét vào trong miệng, một bên ngậm sô cô la hàm hồ không rõ tiếp tục than phiền.

Vương Thanh buồn cười nhìn cái miệng nhỏ nhắn phồng phồng của Phùng Kiến Vũ, thiêu thiêu mi lại nói: “Đại Vũ, trong tủ lạnh có bánh ngọt sô cô la anh mới mua lúc chiều.”

“Có thật không?”

“Ừ, nhưng mà cháo này?”

“Em ăn em ăn!”

“Còn dưa cải trộn này?”

“Em ăn em ăn!”

“Thật ngoan ~ vậy chúng ta ăn cơm thôi.”

... Chẳng qua là không biết sau bữa cơm này, lúc Phùng Kiến Vũ không nhìn thấy một chút xíu bóng dáng nào của bánh ngọt trong tủ lạnh, Vương Thanh tối nay liệu có phải sẽ bị ngủ ở sofa không a?

32. Chương 32

Tiểu kịch trường:

“Chậm một chút, chậm một chút!”

“...”

“A, Thanh nhi, biến lớn rồi...”

“...”

“A ~ Thanh nhi ~ ”

“... Vũ Vũ, nướng bánh su kem cũng không cần phải sắc tình như vậy có được không a?”

“Sắc tình? Sắc tình gì chứ?”

“VẬY chậm một chút...”

“Lò nướng đang nóng, sợ anh bị phỏng.” Mặt đầy vô tội.

“VẬY còn biến lớn?”

” Bánh su phỏng lên biến thành lớn...”

“VẬY ân ân a a?”

“Chính là thật là thơm a... Muốn ăn...” Vừa dứt lời liền bị người khiêng lên.

Xem ra thật sự là chậm một chút, biến lớn cùng ân ân a a rồi...

...

Lâm Thư liếc mắt nhìn Phùng Kiến Vũ đang nằm ở trên bàn rên rỉ than thở cũng không biết phải nói gì. Đưa tay chọc Trương Nhạc bên cạnh đang lén khom người ăn điểm tâm.

Trương Nhạc đang gặm bánh bao bị Lâm Thư đẩy một cái còn tưởng rằng có thầy giáo tuần tra, vội vàng đem cả cái bánh bao nhét vào trong miệng, sau đó hốt hoảng thẳng người lên.

“Ân ân ân? (Có chuyện gì vậy?) ”

“Người làm gì mà đem cả cái bánh bao nhét vào trong miệng vậy?”

“Ui ờng à ó ầy (tui tưởng là có thầy) ”

“Không có, ta chính là kêu người nhìn thử vị đại bảo này một chút.” Nói xong liền chỉ chỉ Phùng Kiến Vũ rầu rĩ không vui. Mà giờ khắc này Trương Nhạc nào có tâm tư quản Phùng Kiến Vũ a, hần sắp bị bánh bao làm nghẹn chết rồi.

Trương Nhạc vừa uống nước vừa đấm ngực rồi cuộc cũng đã khôi phục năng lực nói chuyện, duỗi bàn tay cách Lâm Thư dùng một tiếng vỗ Phùng Kiến Vũ một cái, lập tức đem Phùng Kiến Vũ vẫn còn đang ngẩn người giật mình. Nếu không phải vẫn còn ý thức biết đây là lớp học, phỏng đoán Phùng Kiến Vũ cũng đã hét lên rồi.

Bất mãn nghiêng đầu trừng Lâm Thư đang thăm vui cùng Trương Nhạc còn không biết mình đã hù được người ta

“Làm sao vậy?” Phùng Kiến Vũ tức giận hỏi.

“Đâu có làm sao a...” Trương Nhạc vô tội nháy mắt mấy cái, sau đó lắc đầu một cái.

Lâm Thư cảm nhận được mặt Phùng Kiến Vũ càng ngày càng đen, vội vàng nói: “Không phải chúng tôi làm sao, là cậu đang làm sao vậy a? Sao cứ buồn buồn không vui?”

“Không có tinh thần.”

“A? Đói bụng sao? Sáng sớm chưa ăn cơm?” Mặc dù biết Vương Thanh cho dù chính mình đói bụng cũng sẽ không để cho vị đại bảo cùng phòng này đói bụng, nhưng mà Lâm Thư vẫn hỏi một câu.

“Ăn rồi.”

“Đúng rồi, Đại Vũ, một hồi tan học, có muốn trở về chơi game hay không?”

“Không được, mấy ngày nữa đi, tớ đi xem Thanh nhi một lát.” Nhắc tới Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ đang đem mặt có chút hòa hoãn

“Đại bảo, tiệm của Thanh vẫn chưa khai trương sao?” Một câu của Trương Nhạc khiến cho sắc mặt của Phùng Kiến Vũ mới vừa hòa hoãn lập tức lại đen trở lại, Lâm Thư hận rên sắt không thành thép hung hãn trợn mắt nhìn Trương Nhạc, cắn răng nghiêng lợi nói: “Người không mở miệng không ai nói người câm đầu!”

“Tại sao không thể mở miệng?”

“Không phải là không thể mở miệng, không có việc gì người nói đến tiệm của Thanh làm gì.”

“Không phải là đại bảo tự mình nói ra sao?” Trương Nhạc vô tội gãi gãi đầu. Lâm Thư một bộ dáng trẻ con không dễ dạy hướng lên trần phòng học liếc mắt khinh bỉ.

“Cái đó, Đại Vũ... Nhị Nhạc hắc... ai, chúng ta đều gọi hắc là Nhị Nhạc Nhị Nhạc mà (nhị = ngu ngốc). Cậu đừng để ý đến hắc.”

“Không sao, dù sao chờ tớ giúp Vương Thanh xong, xem tớ làm sao thu thập hắc.” Nói xong tràn đầy lửa giận lắc lắc quả đấm.

Đang ở tiệm nhỏ trước cửa trường học nhìn thợ lắp đặt thiết bị Vương Thanh cảm giác sau lưng chột lạnh, không tự chủ rút cổ một cái, rõ ràng đã là đầu mùa xuân rồi sao lại cảm giác có chút lạnh chứ? Cũng không biết Vũ Vũ thế nào? Một lát sẽ đi đón em ấy tan học vậy. Thuận đường đi mua cho em ấy một chút thức ăn ngon, mấy ngày nay đều chưa có phụng bồi em ấy rồi.

Nghĩ đến sáng nay sau khi ăn cơm xong lúc đưa người này đến phòng học, Phùng Kiến Vũ còn ủy khuất kéo kéo vạt áo của Vương Thanh không cho hắc đi, Vương Thanh liền muốn cái gì cũng không quản nữa mà ngày ngày phụng bồi Phùng Kiến Vũ, nhưng mà vì tương lai của bọn họ sau này, Vương Thanh không thể không hạ quyết tâm nên phải nhẹ nhàng dụ dỗ Phùng Kiến Vũ.

Nhìn quanh một vòng tiệm nhỏ sắp hoàn thành, cũng không có vấn đề gì, phỏng đoán cuối tuần tới tiệm nhỏ có thể khai trương rồi.

Vũ Vũ, đây là bước đầu tiên anh chuẩn bị cho tương lai của em

Phùng Kiến Vũ vừa nghe tiếng chuông tan học, đem sách vở nhét vào ngực Lâm Thư, áo khoác cũng không kịp mặc, chỉ cầm lên liền chạy ra khỏi trường học. Đã thành thói quen lúc nào cũng có một người bên cạnh cho nên mấy ngày không có đi học chung, Phùng Kiến Vũ cảm giác trong lòng mình thật trống trải. Hận không thể đem Vương Thanh thu nhỏ lại rồi nhét vào trong túi của mình, hoặc là thu nhỏ mình lại rồi trốn trong ngực của người kia.

Phùng Kiến Vũ vừa bước chân ra khỏi trường học liền trông thấy Vương Thanh đứng ở cách đó không xa. Phùng Kiến Vũ đột nhiên nhớ tới cái năm thi đại học, mình chính là đứng ở trước cửa trường thi chờ Vương Thanh đi ra.

Đến khi nhìn thấy người kia thì những mong ngóng chờ đợi một khắc hóa thành nụ cười.

“Sao không mặc áo khoác vào. Mặc dù tiết trời ẩm áp, nhưng cũng không thể chỉ mặc một cái áo mỏng đi ra ngoài a.” Vương Thanh một bên quả trách một bên cầm lấy áo khoác mặc cho người này

Phùng Kiến Vũ cười hì hì phối hợp.

“Cửa tiệm sửa chữa thế nào rồi?”

“Cơ bản thành hình.”

“VẬY...” Phùng Kiến Vũ suy nghĩ một chút lời vẫn là không nói ra khỏi miệng, cậu biết, Vương Thanh gấp gáp dựng sự nghiệp như vậy là vì tương lai của bọn họ sau này, nghĩ tới đây Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh lắc đầu một cái, bày tỏ không có sao.

Wương Thanh làm sao không biết Phùng Kiến Vũ đang nghĩ gì, đưa tay xoa xoa tóc người này, cười nói: “Vũ Vũ, ngày 1/5 chúng ta đi leo núi đi.”

“Được ~” Phùng Kiến Vũ mặt mày hớn hở trả lời Vương Thanh

33. Chương 33

Tiểu kịch trường:

Mùa đông đối với Phùng Kiến Vũ mà nói, chính là mùa này nếu vui vẻ thì đi ra ngoài đến quán ven đường mua khoai lang nướng, không vui thì ở nhà ngủ, sau đó chờ Vương Thanh mua về cho cậu chuối kẹo hồ lô

Mà mùa đông đối với Vương Thanh mà nói, chính là mùa này nếu vui vẻ sẽ bởi Phùng Kiến Vũ đi ra ngoài mua khoai lang nướng, không vui thì hẳn cũng một mình đi ra ngoài mua chuối kẹo hồ lô cho Phùng Kiến Vũ

Bất quá cái này là trước khi bọn họ xác định quan hệ với nhau

Bởi vì sau khi ở bên nhau thì mùa đông đối với Phùng Kiến Vũ mà nói là nếu vui vẻ thì Vương Thanh đến ven đường mua cho cậu khoai lang nướng, không vui thì vẫn là Vương Thanh đi ra ngoài mua cho cậu kẹo hồ lô, mà cậu thì trong lúc Vương Thanh đi ra ngoài chỉ cần cởi sạch quần áo rồi vùi ở trong chăn ấm áp chờ lát nữa sẽ lấy món ăn ngon là chính mình đi trao đổi với đồ ăn ngon mà Vương Thanh mang về là được

...

Kế hoạch cho dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng đến mấy cũng vĩnh viễn không bằng những chuyện bất ngờ xảy ra, Vương Thanh rốt cuộc cũng hiểu sâu sắc những lời này

Cuối cùng cũng đến kì nghỉ lễ 1/5, tiệm nhỏ của Vương Thanh cũng đã sửa sang xong chờ sau lễ 1/5 sẽ khai trương. Lúc này đây thì Vương Thanh vừa hết lớp liền trở về phòng kí túc thu thập xong hành lý cá nhân của hắn cùng Phùng Kiến Vũ định đi về nhà hưởng thụ thế giới hai người.

Bên này Vương Thanh vui vẻ một tay cầm hành lý, một tay dắt Phùng Kiến Vũ đi về nhà, bên kia Thanh ma và Vũ ma cũng thông thả lái xe trên đường đến căn nhà nhỏ của con trai họ

“Đại Vũ, chúng ta đợi sau khi kì nghỉ kết thúc rồi hãy đi leo núi, mấy ngày này khẳng định người đặc biệt đông a.”

” Được a, thật ra thì không đi leo núi cũng được, leo núi rất mệt nha.” Phùng Kiến Vũ lập tức nhớ tới khi còn bé sau khi đi leo núi trở về thì suốt một tuần lễ chân mình dường như không còn thuộc về mình nữa vậy

“Vậy nếu không đi leo núi thì Vũ Vũ muốn làm cái gì?”

“Không biết.” Phùng Kiến Vũ ngoẹo đầu suy nghĩ một hồi, sau đó cau mày lắc đầu một cái. Vương Thanh cũng không để ý, chỉ là cười cười nói: “Không sao đâu, khi nào suy nghĩ ra thì nói cho anh biết ”

Vừa nói vừa móc ra chìa khóa mở cửa.

Lúc trước bận bịu sửa sang tiệm nhỏ, hai người cũng gần nửa tháng chưa trở về bên này, vừa đâm đầu vào nhà đã ngửi được vị bụi đất nhàn nhạt. Vương Thanh đặt hành lý xuống bước đến mở cửa sổ ra

Còn tưởng rằng vừa vào nhà liền có thể ôm người trước mặt chơi trò lăn giường, nhưng lại không nghĩ đến trước khi lăn giường còn phải dọn dẹp nhà cửa đâu chứ? Vương Thanh có chút buồn bực thở dài. Phùng Kiến Vũ sau khi thay xong giày bước vào nhà liền nhìn thấy Vương Thanh đang đứng ở trước cửa sổ rên rỉ than thở, cảm giác có chút buồn cười, trong bụng Vương Thanh đang nghĩ những thứ gì làm sao thoát được cặp mắt của cậu kia chứ

Bất quá chỉ là không muốn vạch trần hân thôi, thật ra thì hai người cũng sắp nửa tháng không có thân thiết qua, đừng nói Vương Thanh ngay cả Phùng Kiến Vũ cũng sắp không nhận được nữa rồi, nghĩ tới đây Phùng Kiến Vũ liền không tự chủ liếm liếm môi mình có chút khô.

Vương Thanh trong lòng mới vừa tự an ủi mình rằng kì nghỉ còn dài xong, vừa quay đầu lại liền thấy một màn Phùng Kiến Vũ liếm môi này, hai chữ lý trí trong đầu liền bị đóng băng rồi

Phùng Kiến Vũ bị Vương Thanh nửa kéo nửa ôm mang vào phòng ngủ, mới vừa tới cửa phòng ngủ đôi môi ẩm áp của Vương Thanh liền rơi xuống, Phùng Kiến Vũ hơi ngược đầu, đón nhận nụ hôn vội vàng của Vương Thanh

Tay Vương Thanh cũng luồn vào áo Phùng Kiến Vũ nhẹ nhàng xoa nắn điểm nhạy cảm trước ngực cậu. Một trận khoái cảm lướt qua, toàn thân Phùng Kiến Vũ nhận không được không ngừng run rẩy

Nhưng vẫn là có chút lý trí đưa tay đẩy người đang đè ở trên người cậu, nhỏ giọng nói: “Em đi tắm.”

Vương Thanh cười đều đặn vênh tai Phùng Kiến Vũ nói: “Cùng nhau?”

Phùng Kiến Vũ nghĩ đến người này nhất định sẽ ở phòng tắm áp đảo cậu, như vậy ngày mai hông của mình cũng không cần tới nữa, nghĩ tới đây, Phùng Kiến Vũ dùng sức lắc đầu một cái. Vương Thanh cũng không để ý, chỉ là hôn lên môi Phùng Kiến Vũ một cái liền buông người trong ngực ra

Vương Thanh cũng muốn vào lúc Phùng Kiến Vũ tắm thì mình trước đem đổi một bộ gra trải giường mới, như thế thì dù lăn thế nào cũng không bị dính bụi. Mặc dù chấp nhận chuyện không thể tắm chung này, nhưng Vương Thanh vẫn là không nhận được nói một câu: “Nhanh một chút, anh chờ không kịp.”

Vương Thanh tâm tình cực tốt đưa mắt nhìn Phùng Kiến Vũ đỏ mặt đi vào phòng tắm, lúc này mới xoay người đi lấy hành lý để ngoài phòng khách. Một bên nhẹ giọng hát, một bên lên kế hoạch mấy ngày nghỉ, trải qua thế giới hai người như thế nào, đền bù một chút thời gian bận rộn lúc trước

Phùng Kiến Vũ đứng ở dưới vòi sen cảm nhận làn nước nóng rơi trên người. Vừa nghĩ tới Vương Thanh còn chờ ở ngoài cửa, liền không nhận được tăng thêm tốc độ. Nghĩ rằng nhà cũng không có người khác, tắm xong Phùng Kiến Vũ chỉ ở bên hông vẩy một cái khăn tắm liền đỉnh đạc đi ra, thậm chí ngay cả quần lót cũng không mặc...

Phùng Kiến Vũ chỉ như vậy một bên đạp dép đi về phòng ngủ, một bên trong miệng kêu: “Thanh nhi, nhanh lên một chút đi tắm a, chờ một chút...”

Cậu nói kế tiếp, lúc cậu đi ngang qua phòng khách, liền bị nuốt xuống bụng... Trên ghế sa lon trong phòng khách bất ngờ xuất hiện mẹ nhà mình cùng mẹ của Vương Thanh... Mà giờ khắc này Vương Thanh đang lấy lòng cười cười cũng bởi vì hình thức xuất hiện của Phùng Kiến Vũ mà gương mặt liền hóa đá.....

34. Chương 34

Tiểu kịch trường:

Vương Thanh: “Đại Vũ Đại Vũ, chúng ta chơi trò cosplay đi.”

Đại Vũ: ” Được. Em diễn cái gì?”

Vương Thanh: “Đại Vũ em diễn vai đại minh tinh có được hay không?”

Đại Vũ: “Đại minh tinh? Được a, vậy còn anh?”

Vương Thanh: “Anh diễn vai kẻ lang thang là được... Bởi vì hần sau đó sẽ cường gian đại minh tinh ~”

Đại Vũ: “Cút!”

...

Phùng Kiến Vũ có chút xui xẻo đứng ở nơi đó đối diện với ba người đang ngồi trên ghế sa lon, cúi đầu quan sát trang phục của mình, sau đó gãi gãi đầu hướng ba người hắc hắc cười ngốc lên.

Vũ ma hận thiết bất thành cương đưa tay vỗ con trai mình một cái, giả vờ tức giận nói: “Con nhìn con giống cái dạng gì, còn không đi thay quần áo!”

Phùng Kiến Vũ bị mẹ nhà mình vỗ một chưởng, sau đó vô tội nháy mắt thuận thế chạy vào phòng ngủ thay quần áo, lưu lại Vũ ma đang không biết phải làm gì cùng Thanh ma đang cười trộm dĩ nhiên còn có một người len lén lau mồ hôi lạnh

“Thanh nhi a, dĩ nói con chính là quá nuông chiều nó rồi, con nhìn nó hiện tại xem không ra thể thống gì cả!” Vũ ma vừa nghĩ tới con trai nhà mình liền bắt đầu lắc đầu.

“Đại Vũ tốt vô cùng, chủ yếu là bình thường chỉ có hai người bọn con, cũng không có người ngoài, đều là nam...” Vương Thanh nhìn Vũ ma lại lắc đầu cũng than thở, sợ bị phát hiện điều gì, Vương Thanh vội vàng đổi chủ đề.

“Mẹ, hai người tới đây làm chi a?”

“Tiểu tử thú! Lễ 1/5 cũng không trở về nhà, hại mẹ cùng dì Vũ của con phải tới xem một chút a, hay là con không muốn chúng ta đến đây.” Thanh ma cũng không giống như Vũ ma, trực tiếp hướng về phía Vương Thanh động thủ. Vương Thanh một bên tránh một bên la hét: “Đâu phải không muốn cho mẹ tới đây, nhưng trước khi đến mẹ cũng phải nói trước một tiếng a. Vạn nhất chúng con không có ở nhà thì sao!”

Phùng Kiến Vũ từ phòng ngủ đi ra, liền thấy mẹ nhà mình ngồi ở trên ghế sa lon một bên an tĩnh uống nước trái cây vừa nhìn Vương Thanh đùa nghịch. Mà Vương Thanh đang nhảy lên nhảy xuống tránh né ma trảo của Thanh ma

“Tiểu tử thú, con nếu như ngoan ngoãn bằng một nửa Vũ Vũ mẹ cũng cảm thấy mãn nguyện!” Nửa ngày Thanh ma cũng không chiếm được tiện nghi, thấy Phùng Kiến Vũ một thân quần áo mặc ở nhà rất nhu thuận, lập tức không thêm phản ứng đứa con trai phá của nhà mình nữa mà là tiến tới trước mặt Phùng Kiến Vũ bẹp một cái hôn lên má, sau đó sờ gương mặt nhỏ nhắn của cậu nói: “Vũ vũ, có muốn nhận ta là mẹ nuôi không a?”

“Dạ, muốn a.” Phùng Kiến Vũ ngoan ngoãn gật đầu một cái, thuận thế bị Thanh ma kéo ngồi xuống.

Bên kia Vương Thanh khi nhìn thấy mẹ mình hôn Phùng Kiến Vũ còn chiếm tiện nghi, ánh mắt không nhịn được thâm tối xuống, sau đó không ngừng ở đây lòng tự an ủi, đó là mẹ nhà mình, là mẹ chồng Đại Vũ, mình không được ghen!

Sau đó Vương Thanh liền vô cùng bực bội ngồi ở bên cạnh Vũ ma, Vũ ma nhìn con trai nhà mình, lại nhìn Vương Thanh, cười cười không lên tiếng, mà là an ủi vỗ vỗ Vương Thanh.

“Mẹ nuôi, mẹ nhìn mẹ con xem...” Vương Thanh suy nghĩ một chút đây không chỉ là mẹ nuôi của mình, mà còn là mẹ vợ nha, lập tức giả bộ đáng thương, Vũ ma cười nói: “Cái đứa nhỏ này a, từ nhỏ đã thành thực hiểu chuyện hơn Đại Vũ, mẹ nuôi đem Đại Vũ giao cho con là yên tâm nhất rồi.”

Vương Thanh vừa nghe xong liền thay đổi dáng vẻ ủy khuất mới vừa rồi, kéo tay Vũ ma liền bắt đầu thề thốt chí khí ngút trời.

Mà Phùng Kiến Vũ bên kia không vui bủm một cái, trong đầu nghĩ: Mẹ, mẹ đây chính là đem con trai nhà mình tiến vào ổ sói a...

Thanh ma cách Đại Vũ cùng Vũ ma nhìn con trai nhà mình, sau đó ánh mắt không tự chủ thâm tối lại, Phùng Kiến Vũ buồn cười nghe xong một phen thề thốt của Vương Thanh quay đầu đã nhìn thấy Vương

ma nhìn chăm chăm Vương Thanh có chút ngẩn người, cậu ngây ra một chút sau đó làm nũng nói: “Mẹ nuôi ~ mới vừa rồi còn nói thích con, sao vào lúc này lại bắt đầu nhìn Thanh nhi rồi.”

Thanh ma mới thu hồi tầm mắt, nhìn Phùng Kiến Vũ trước mặt, trong lòng khẽ thở dài, thu hảo tâm tình, cười đáp lại: “Mẹ nuôi nào có, mẹ nuôi thích nhất Vũ Vũ. Cái tên tiểu tử thú kia có thể so với con sao?”

Phùng Kiến Vũ một bên đắc ý hướng Vương Thanh thiêu mi, vừa hỏi: “Mẹ nuôi, hai người đến sao không nói một tiếng, nếu biết hai người tới, chúng con đã đi siêu thị mua chút thức ăn về rồi a.”

Thanh ma không thèm để ý khoát khoát tay: “Không có sao, hai ta trước khi tới cũng đã mua xong rồi.” Sau đó đưa tay chỉ túi đồ ở huyền quan

Phùng Kiến Vũ gạt đầu một cái, vẫn cười nói: “Vậy lần sau cũng phải nói trước cho chúng con một tiếng, vạn nhất chúng con có chuyện không về được, hai người không phải là một chuyến tay không trở về sao.”

” Không đâu, trước khi tới mẹ đã cố ý đem theo chìa khóa dự phòng, chỉ sợ các con không có ở nhà, thì hai ta cũng có thể vào dọn dẹp nhà một chút rồi làm cơm chờ các con về.”

Lời nói vô tình của Thanh ma lại khiến trong lòng hai người hồi hộp bất an, vạn nhất trễ một chút, theo chiều hướng lúc này, hai người phỏng đoán đã sớm lẩn cùng một chỗ rồi

Phùng Kiến Vũ không khỏi có chút nghĩ mà sợ, nhưng trên mặt vẫn là mỉm cười đáp lời: “Vạn nhất hai người bọn con chạy đi du lịch đâu đó thì sao, vẫn là nói trước một tiếng, hai chúng con liền ở nhà cung kính đợi mẹ.” Thanh mẹ gạt đầu một cái khen: “Vẫn là Vũ Vũ suy nghĩ chu đáo.”

Mà bên kia Vương Thanh đang cùng Vũ ma nói chuyện trời đất nhưng trong lòng đang tính toán chuyện đổi nhà khác hoặc là ổ khóa mới, trong lòng có chút không yên.

Vũ ma tựa hồ cũng đã nhìn ra, có chút lo âu hỏi: “Thanh nhi, làm sao vậy a?”

Vương Thanh thu hồi tâm tư nói: “Con có chút đói bụng, đang suy nghĩ buổi tối chúng ta nên ăn cái gì.” Vũ ma nhìn đồng hồ, sau đó kéo Thanh ma đứng lên chuẩn bị đến phòng bếp bắt đầu nấu cơm tối

Chỉ lưu lại hai người trên ghế sa lon đối mắt nhìn nhau.

35. Chương 35

Tiêu kịch trường:

Sáu tuổi Vũ Vũ rất ngây thơ.

Vũ ma bưng chén thuốc đen thui dụ dỗ Phùng Kiến Vũ - đang cau mày khóc như con mèo hoa - uống thuốc: “Vũ Vũ ngoan, uống thuốc đi, ma ma liền cho con đường đường ăn.”

Phùng Kiến Vũ lúc này mới hít hít lỗ mũi, uống một hơi cạn thuốc, sau đó tay nhỏ bé duỗi ra nhận lấy đường đường trong tay Vũ ma, gỡ ra lại là cục gồm cũ mà Phùng Kiến Vũ đã sử dụng hết phân nửa

Mười sáu tuổi Vũ Vũ cũng rất ngây thơ.

Vương Thanh bưng một chén sữa ong chúa rất tốt cho thân thể dụ dỗ Phùng Kiến Vũ: “Vũ Vũ, tới uống cái này đi.”

“Cái này là cái gì? Uống thật là ngon sao?”

“Uống thật là ngon, uống như mật ong vậy.” Phùng Kiến Vũ vừa nghe xong vội vàng cầm lấy uống một hơi cạn...

“Cậu lừa gạt tớ!!!”

Hai mươi sáu tuổi Vũ Vũ rốt cuộc bắt đầu phúc hắc rồi.

“Thanh nhi, buổi tối chúng ta ~” Phùng Kiến Vũ xinh đẹp tựa vào cửa thư phòng, một bên tùy ý vuốt vuốt tóc của mình, một bên mắt to phong tình vạn chủng nhìn Vương Thanh.

Vương Thanh bị Phùng Kiến Vũ trêu tới toàn thân khô nóng. Đứng dậy định ôm bảo bối nhà mình trở về phòng chuẩn bị phiên vân phúc vũ, liền nghe Phùng Kiến Vũ nói: “Thanh nhi, buổi tối chúng ta chia phòng ngủ!”

“...”

...

“Vũ Vũ phòng của con ở đâu? Buổi tối mẹ cùng mẹ nuôi con ngủ trong phòng con, con cùng Thanh nhi chen chúc một chút ~” Vũ ma vừa nói vừa lấy bộ quần áo ngủ từ trong túi ra

Phùng Kiến Vũ ngốc lăng ngẩng đầu nhìn mẹ nhà mình một hồi, sau đó vô tội nháy mắt mấy cái.

“Cái đó...”

“Mẹ nuôi, mẹ và mẹ con ngủ ở phòng của con đi, tụi con ngủ phòng khách.” Vương Thanh mới vừa thu thập xong chén đĩa đi ra ngoài đã nhìn thấy Phùng Kiến Vũ bởi vì một câu của Vũ ma mà ngẩn ra, lập tức tiến tới trước mặt Vũ ma cười tiếp lời.

“Ngủ phòng khách?”

“Dạ, con cùng Vũ Vũ thỉnh thoảng trở về bên này, cũng chỉ ngủ chung một phòng, cái phòng kia liền thu dọn làm phòng khách, thỉnh thoảng có bạn học tới tá túc.” Vương Thanh một bên giải thích, một bên nhận lấy hành lý của hai vị ma ma.

“Không sao, chúng ta ngủ phòng khách là được, Vũ Vũ khỏi phải lạ giường mà.” Thanh ma theo sau lưng Vương Thanh đi ra ngoài, nhìn con trai nhà mình một cái, sau đó bình tĩnh cự tuyệt đề nghị của Vương Thanh, Vũ ma nhìn con trai nhà mình còn đang u mê bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó cười nói: “Không sao, Thanh nhi, chúng ta ngủ phòng khách.”

Vương Thanh cũng không khách khí nữa, dù sao cũng là lão ma nhà mình, hơn nữa cũng chỉ ở thêm một đêm, lại nói một chút không chừng trong phòng ngủ bọn họ có thể sẽ ném loạn đồ gì đó, bị phát hiện cũng không tốt.

Ba người Phùng Kiến Vũ và hai ma ma không có ở việc gì làm ngồi trên ghế sa lon cười nói về an bài ngày mai, Vương Thanh đem hành lý sắp xếp ổn thỏa, lúc này mới đem hai vị lão phật gia đưa vào phòng ngủ.

Buổi tối Phùng Kiến Vũ vui ở trong ngực Vương Thanh, nghĩ đến chuyện hồi chiều, vẫn là một thân mồ hôi lạnh.

“Vũ Vũ?” Vương Thanh cảm nhận được người trong ngực rõ ràng đang ngẩn người, cũng biết hôm nay thiếu chút nữa bị người nhà phát hiện chuyện này, trong lòng cũng thấp thỏm bất an.

“Thanh nhi, em sợ.” Phùng Kiến Vũ không vui chui a chui vào trong ngực Vương Thanh. Vương Thanh cứng chui đem người ôm càng chắc hơn, an ủi xoa xoa người trong ngực.

“Vũ Vũ, đừng sợ, có bất kỳ nguy hiểm nào anh nhất định sẽ chắn ở trước mặt em.”

“Thanh nhi...”

“Vũ Vũ, cho anh thêm một chút thời gian, anh nhất định sẽ trở nên cường đại, ngày mà anh đủ để bảo vệ em ngày hôm đó chúng ta liền nói với người nhà.”

“Không muốn...” Phùng Kiến Vũ không chút suy nghĩ liền cự tuyệt Vương Thanh.

” Sao?” Vương Thanh có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn người đang đem mặt chôn ở trong ngực mình.

” Chúng ta sẽ cùng nhau trở nên cường đại, em không phải là con gái, em không cần anh đem em bảo vệ ở sau lưng, em cũng có thể đủ cường đại để cùng anh sánh vai đi bên nhau. Bởi vì đây là tình yêu của chúng ta.” Phùng Kiến Vũ thanh âm buồn rầu nhưng mang theo quật cường không cho Vương Thanh cự tuyệt.

Vương Thanh đem cầm đặt ở đỉnh đầu Phùng Kiến Vũ, đồng thời cũng đem người trong ngực ôm càng chắc hơn. Qua hồi lâu, Vương Thanh nói: "Được."

Phùng Kiến Vũ lắc lắc người từ trong ngực Vương Thanh bò ra ngoài, ánh mắt sáng long lanh nhìn Vương Thanh, thấp giọng nói: "Thanh nhi, chúng ta ân ái đi." (tiếng lòng của editor: Vũ Vũ của ta bị dạy hư mất rồi, hu hu * cắn khăn*)

Vương Thanh sững sốt nhìn Phùng Kiến Vũ đang đỏ mặt, ánh mắt không tự chủ liếc mắt nhìn cửa phòng, mặc dù hân hạnh cao hứng vì Phùng Kiến Vũ chủ động, nhưng đây lại là ở trong tình huống mẹ mình cùng mẹ vợ đang ở sát vách nhà.

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh đang do dự, thấp giọng nói: "Anh nhẹ một chút, em sẽ không lên tiếng."

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ mím môi, người yêu đã chủ động như vậy, không động thủ thì không phải là đàn ông, Vương Thanh không nói xoay mình đem người bên cạnh áp ở dưới thân, từ trên cao nhìn xuống người yêu trong ngực nhẹ giọng nói: "Vũ Vũ, anh yêu em."

Thanh ma cảm thấy khát nên đi ra ngoài uống nước, dừng lại trước cửa phòng hai người một lúc lâu, mới lắc đầu trở về phòng cũng quên mất mình đi ngoài để uống nước, có lẽ bởi vì bên trong phòng khá kín không nghe được tiếng rên rĩ...

36. Chương 36

Tiểu kịch trường:

Phùng Kiến Vũ vẫn cho là vấn đề ở trên ở dưới của mình và Vương Thanh rất chi hài hòa bất quá là bởi vì mình lười. Không muốn ở phía trên làm cái kia chỉ có thể bị một chết thôi. Nếu không cậu thủy chung cảm giác mình mới là cường công nha!

Nhưng mà hôm nay vì một câu nói của Lâm Thư để cho Phùng Kiến Vũ bắt đầu sâu sắc xem xét lại bản thân mình

Lâm Thư sau một kỳ nghỉ hè gặp lại Phùng Kiến Vũ câu nói đầu tiên là: "Đại Vũ, người hảo thụ [shoIu] a..."

Bởi vì một câu nói này của Lâm Thư, Phùng Kiến Vũ không thể mặc kệ, vừa hết lớp ngay cả tiệm nhỏ của Vương Thanh cũng không đi, trực tiếp rẽ vào siêu thị mua hai chai rượu định tối về uống rượu lấy thêm can đảm sau đó đem Vương Thanh làm!

Cho nên chờ Vương Thanh trở lại, đèn cũng không kịp mở liền bị bạch tuột Phùng Kiến Vũ quán lấy, Phùng Kiến Vũ tự nhận là rất MAN khi đem Vương Thanh ầm vào cửa sau đó mãnh mẽ hôn lên, thực ra bất quá chỉ là dựa vào ngực Vương Thanh nũng nịu hôn mà thôi.

Vương Thanh ngửi thấy mùi rượu trên người Phùng Kiến Vũ, cũng không nói gì nhưng không hề cự tuyệt người yêu ôm ấp yêu thương, vội vàng liền ôm người trong ngực mà phiến vân phúc vũ.

Ngày hôm sau Phùng Kiến Vũ nhe răng trợn mắt đỡ eo đi học, mới gặp lại Lâm Thư.

Lâm Thư liếc Phùng Kiến Vũ một cái nói: "Đại Vũ, người nói người làm sao lại gầy như vậy a? Ngày nghỉ trở lại ta đều mập lên rồi!"

"..."

"Đại Vũ?"

"Người ngày hôm qua nói ta thụ [shòu] là thụ [shòu] của mập ồm?"

"Đúng vậy, nếu không thì sao?"

“ ... ”

...

Lúc Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ thức dậy, hai ma ma đã ra ngoài, Vương Thanh phỏng đoán đã là đi ra ngoài kết giao bạn bè tập thể dục buổi sáng a. Phùng Kiến Vũ không tự chủ ngáp một cái, mắt buồn ngủ mông lung theo sau lưng Vương Thanh đi rửa mặt.

Sau khi rửa mặt qua loa, Phùng Kiến Vũ mới dần dần có chút thanh tỉnh, Vương Thanh buồn cười nhìn người có chút mơ hồ, cũng chiều xoa xoa đầu Phùng Kiến Vũ.

“Đại Vũ, em ngủ thêm một lát nữa cũng được, một mình anh đi chuẩn bị điểm tâm là được rồi.”

Phùng Kiến Vũ xoa xoa đôi mắt, nửa bước không rời đi theo Vương Thanh: “Không được, hai lão ma một lát sẽ trở lại thấy em còn đang ngủ cũng không tốt. Ngày mai lại ngủ nướng đi!”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ - ngáp ngắn dài tựa vào cửa phòng bếp - lắc đầu một cái, mở tủ lạnh bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho bốn người

Cho trứng gà vào chảo rán Vương Thanh thỉnh thoảng điều chỉnh độ lửa, bảo đảm trứng gà đều được chín bảy phần. Cháo trong nồi đang sôi sùng sục, còn có dưa cải trộn ngon miệng. Vốn là đang còn buồn ngủ Phùng Kiến Vũ men theo mùi thơm cười cong mi mắt.

“Thanh nhi, cho em nếm một chút.” Phùng Kiến Vũ cười hì hì tiến tới, cảm thấy thêm khi nhìn Vương Thanh trộn dưa cải

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ đang chớp mắt to mắt đầy mong đợi nhìn mình, có chút nhịn không được vội vàng gấp một đĩa dưa tới bên miệng Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ cũng không khách khí liền há miệng ăn vào. Vừa ăn vừa khen ngợi: “Ăn ngon ăn ngon!”

“Đúng không, chồng em nấu cơm còn chê vào đâu được!” Vương Thanh tự luyến.

Phùng Kiến Vũ liếc mắt nhìn lên, sau đó đưa tay định cầm lấy đôi đĩa trong tay Vương Thanh. Lại bị Vương Thanh tránh ra.

Phùng Kiến Vũ bất mãn: “Đĩa cho em, để cho em ăn thêm một miếng nữa.”

Vương Thanh mặt tự đắc: “Thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí a!” Nói xong, còn đem mặt đưa về phía trước.

Từ nhỏ Phùng Kiến Vũ đã có thể co dãn dùng một cái hôn để đổi thức ăn ngon thì đối với cậu chuyện này rất có lời nha, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều liền tiến tới hôn một cái lên môi Vương Thanh. Vương Thanh cũng không có ý định bỏ qua cho cậu dễ dàng như vậy, tay không dè lại sau gáy Phùng Kiến Vũ, một cái hôn phớt biến thành môi lưỡi giao nhau

“Lạch cạch.” Thanh âm vang lên lập tức thức tỉnh hai người đang chìm đắm trong nụ hôn

Hai người có chút hoảng sợ nhìn Vũ ma làm rớt chìa khóa đang đứng ở cửa phòng bếp kinh ngạc cùng Thanh ma ở sau lưng đang mút môi cầm chặt điểm tâm trong tay

Vũ ma nhìn Vương Thanh bất động thanh sắc di chuyển một chút, lặng lẽ đem Phùng Kiến Vũ bảo hộ ở sau lưng. Phùng Kiến Vũ cảm nhận được hành động theo bản năng bảo vệ mình của Vương Thanh, ngay từ đầu không biết làm sao bây giờ cũng chuyển thành tỉnh táo.

Phùng Kiến Vũ đưa tay nắm chặt lấy tay Vương Thanh, cùng hắn mười ngón tay giao nhau, sau đó lên trước một bước, cùng Vương Thanh sóng vai đứng ở nơi đó, có chút khàn khàn mở miệng kêu một tiếng: “Me.”

Vũ ma nhìn con trai mình cùng Vương Thanh cũng gần như là con trai mình không nhịn được ở đáy lòng than thở: Nghiệt duyên. Vũ ma cúi người xuống nhặt chìa khóa mới vừa rồi bởi vì kinh ngạc mà làm rơi ở dưới đất lên, sau đó liếc mắt nhìn hai đứa nhỏ có chút khần trương nhưng vẫn là nắm tay nhau thật chặt thở dài: “Ăn cơm trước đi, có chuyện gì một hồi ăn xong về nhà nói sau.”

Nói xong Vũ ma liền xoay người đi ra phòng bếp, Vương Thanh an ủi xoa xoa Phùng Kiến Vũ, sau đó bước lên trước nhận lấy điểm tâm trong tay Thanh ma.

Thanh ma đưa mắt nhìn Phùng Kiến Vũ đứng ở đó không nhúc nhích, có chút đau lòng. Thì ra suy đoán của mình là sự thật, Thanh ma ngoại trừ kinh ngạc lúc đầu, đã sớm tỉnh táo lại.

Giờ phút này nhìn hai đứa bé, trừ đau lòng chỉ còn lại tràn đầy lo âu.

“Vũ Vũ, chúng ta ăn cơm trước, đem bữa ăn sáng bưng ra ngoài đi.” Phùng Kiến Vũ nghe vậy gật đầu một cái, đi theo sau lưng Thanh ma bưng điểm tâm đi ra ngoài. Vương Thanh nhìn bóng lưng mẹ nhà mình, thở phào nhẹ nhõm, dường như lão ma nhà mình không kinh ngạc, cũng không phản đối, có lẽ như vậy có thể sẽ dễ xử lý một chút.

37. Chương 37

Tiểu kịch trường:

Thời gian gần đây Phùng Kiến Vũ bỗng nhiên say mê tiểu thuyết tu tiên xuyên không, chỉ cần có thời gian liền cầm điện thoại di động tìm một góc nào đó chăm chăm chú chú xem tiểu thuyết.

Cuối cùng trước lúc Vương Thanh sắp bùng nổ, Phùng Kiến Vũ đặt điện thoại xuống, sau đó tiến tới trước mặt Vương Thanh làm nũng: “Thanh nhi, em rất yêu anh a!”

” Ân.”

“Thanh nhi, anh có yêu em hay không?”

“Yêu.”

“Nếu như em xuyên không, anh phải làm thế nào?”

“...” Vương Thanh không còn gì để nói, hắn không thềm phản ứng lại với Phùng Kiến Vũ hiện tại nào bộ không được bình thường này

Vương Thanh im lặng tiện tay cầm lên một quyển sách bên cạnh nhét vào tay Phùng Kiến Vũ, tỏ ý người này không có việc gì làm thì nên xem nhiều sách nghiêm chỉnh một chút đi, đừng cứ xem những thứ sách vớ vẩn này

Phùng Kiến Vũ cúi đầu nhìn quyển sách Vương Thanh đưa cho cậu...

Ân? Ân, vẫn là Thanh nhi hiểu ta nhất!!

“Thanh nhi, vẫn là anh đối với em tốt nhất, sợ em xuyên không không có học thức, nên hiện tại vội vàng muốn em học thật giỏi những thứ này!” Phùng Kiến Vũ nói xong tâm tình cực tốt tiến tới hôn Vương Thanh một ngụm, Vương Thanh có chút không hiểu quay đầu liếc mắt nhìn quyển sách trong tay Phùng Kiến Vũ.. Là Đường Thi Tổng Từ Tam Bách Thủ của con trai...

Lúc Vương Thanh đang im lặng, Đậu Đậu tan học trở về liếc nhìn về quyển sách Phùng Kiến Vũ cầm ở trong tay, khinh thường nói: “Cha, quyển sách kia con đã sớm thuộc lòng rồi, còn định kiểm tra con cái này sao? Có thời gian kiểm tra con cái này không bằng xem Chu Dịch luận ngữ nhiều một chút đi.” Nói xong hết sức khôn khéo mở cặp sách cầm ra một quyển Chu Dịch nhét vào trong tay cha mình, sau đó cũng không quay đầu lại trở về phòng...

Chỉ lưu lại Phùng Kiến Vũ ngồi ở trên ghế sa lon khóc không ra nước mắt: Có một đứa con trai IQ cao tuyệt đối không có gì tốt!!

...

Giờ phút này bầu không khí trong nhà có chút căng thẳng, Thanh ba Thanh ma ngồi một bên không nói gì, còn bên kia Vũ ma cau mày tựa vào trong ngực Vũ ba. Vũ ba nhìn hai đứa trẻ trước mắt một bên thở dài một bên nhẹ giọng an ủi Vũ ma.

Phùng Kiến Vũ đứng ở bên cạnh Vương Thanh, nắm thật chắc tay Vương Thanh, lòng bàn tay lạnh như băng, Vương Thanh thậm chí có thể cảm nhận được Phùng Kiến Vũ hơi run rẩy cùng bất an. Phùng Kiến Vũ nhìn mẹ mình khóc đỏ cả mắt, muốn tiến lên phía trước an ủi nhưng lại không biết phải làm sao, nên cũng chỉ cúi đầu đứng ở bên cạnh Vương Thanh, đỏ mắt theo Vũ ma.

Vương Thanh có chút đau lòng nhìn Phùng Kiến Vũ, lại nhìn bốn vị gia trưởng ngồi trước mặt. Mím chặt môi, không nói tiếng nào.

Không khí dường như đông cứng lại, giờ khắc này ai cũng không biết nên mở miệng như thế nào, nhưng lại không nghĩ đến Vương Thanh dùng một tiếng liền quỳ xuống. Bốn vị gia trưởng đều sững sốt, Thanh ba Thanh ma chẳng qua là trong chớp mắt liền khôi phục bình thường, ngược lại là Vũ ma nhìn Vương Thanh quỳ xuống đất - mặc Phùng Kiến Vũ lôi kéo thế nào cũng không đứng lên - có chút đau lòng nhưng cũng đành chịu không biết phải làm sao.

Phùng Kiến Vũ kéo Vương Thanh: “Thanh nhi, đứng lên nha.”

Vương Thanh lắc đầu an ủi vỗ vỗ Phùng Kiến Vũ: “Ba mẹ, chú dì. Từ rất lâu về trước con đã nhận thức rõ tình cảm của con với Đại Vũ, con cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ để có thể bảo vệ em ấy cả đời, chúng con cũng đã thương lượng chờ mấy năm nữa khi chúng con có đủ năng lực sẽ nói cho mọi người biết. Chẳng qua là...”

“Hồ đồ, người có biết các người như thế này là sai lầm hay không?” Thanh ba lạnh giọng cắt đứt lời Vương Thanh.

“Con không có hồ đồ, con yêu Phùng Kiến Vũ.” Vương Thanh vừa dứt lời, Phùng Kiến Vũ mới vừa rồi còn lôi kéo Vương Thanh giờ cũng quỳ xuống bên cạnh Vương Thanh.

“Cha nuôi, chúng con không có hồ đồ.”

“Vũ Vũ, các con còn nhỏ, các con bây giờ ở chung với nhau chẳng qua tại vì cùng nhau lớn lên, giữa các con có sự ỷ lại lệ thuộc nhau nên khiến cho các con ngộ nhận là tình yêu.” Vũ ma nhìn con trai nhà mình mắt đỏ hoe nhưng quật cường không chịu rơi lệ, lại nhìn Vương Thanh một mực đem con trai nhà mình lặng lẽ bảo hộ ở sau lưng. Một đứa trẻ thật tốt tại sao lại...

“Mẹ, chúng con không phải là trẻ con. Con có thể phân rõ tình bạn và tình yêu. Con không thể không có Vương Thanh.”

“Con cũng không thể không có Đại Vũ.”

“Vương Thanh, người cam đoan có thể kéo dài bao lâu?”

“Cả đời.”

“Cả đời thì quá lâu, các người còn có rất nhiều chuyện chưa có trải qua, sau này người lẫn lộn nhiều rồi, người liền sẽ phát hiện thể giới của người không thể chỉ có đối phương.”

“Nhưng mà, ba, ba từng trải nhiều như vậy rồi, nhưng vẫn lựa chọn ở bên cạnh mẹ con. Nếu như trong thế giới của con không có Đại Vũ, như vậy con cũng không cần thế giới này nữa.” Vương Thanh nắm thật chắc tay Phùng Kiến Vũ, ánh mắt kiên định quật cường, nghiêm túc lại không sợ hãi.

“Thanh nhi, chú cũng là nhìn con lớn lên, vậy con có nghĩ tới sau này các con phải đối mặt với áp lực xã hội như thế nào không?” Vũ ba ngược lại là hết sức tỉnh táo phân tích tương lai của hai người bọn họ.

“Chú, con có nghĩ tới, nhưng so với việc mất đi Đại Vũ, thì việc bị thế nhân chỉ trích có là gì.”

“Đại Vũ, con thì sao?”

“Không sợ.” Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu đối mặt với ba mình. Vũ ba nhìn hai đứa bé ánh mắt kiên định, thở dài nói: “Nhớ kỹ những lời hôm nay các con đã nói, đừng để đến lúc đó chính các con lại là người vi phạm lời cam kết của các con.”

“Vũ Vũ, các con thật sự... không thể xa nhau sao?”

“Mẹ nuôi, mẹ không phải vẫn luôn nói muốn một đứa con trai giống như con sao? Mẹ.”

Một câu nói của Vương Thanh làm cho Vũ ma vốn là đang còn chảy nước mắt phải nín khóc mỉm cười. Đúng vậy, có cái gì quan trọng hơn hạnh phúc của con trai mình chứ a.

Thanh ma giả vờ tức giận nói: “Tiểu tử thú!” Phùng Kiến Vũ thức thời nháy mắt mấy cái hướng Thanh ba Thanh ma gọi: “Ba mẹ.” Thanh ma vội vàng thuận thế đem hai đứa bé kéo lên.

Thanh ba nhìn Vương Thanh xoa xoa đầu gối cho Phùng Kiến Vũ nói: “Vũ Vũ là bảo bối của hai nhà chúng ta, người lo mà bảo hộ nó thật tốt có nghe chưa.”

“Dạ, yên tâm đi. Ba mẹ.”

Phùng Kiến Vũ lau khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như mèo hoa nhìn người nhà cười ngốc lên.

38. Chương 38

“Thanh nhi, mau giúp em sửa sang lại quần áo một chút.” Phùng Kiến Vũ hấp tấp từ trong phòng ngủ chạy ra, vừa chạy vừa lớn tiếng la hét. Vương Thanh có chút bất đắc dĩ cầm sạn từ trong phòng bếp nhô đầu ra, liền thấy trên người Phùng Kiến Vũ là một bộ áo học sĩ, chẳng qua là bộ áo học sĩ này ngược lại có chút buồn cười.

Phùng Kiến Vũ một cái tay từ ống tay áo vươn ra, một cái tay bầu nút áo của vạt áo trước đưa ra, đầu vẫn có một nửa là kẹt ở cổ, chỉ lộ ra một con mắt giờ phút này đang tìm phương hướng.

“Em đây là làm gì vậy? Không biết còn tưởng rằng em không phải đi tham gia buổi lễ tốt nghiệp mà là đi diễn xiếc a!” Vương Thanh tiện tay chỉnh nhỏ lửa, sau đó buồn cười sờ tóc cậu

“Đừng sờ loạn! Em mới vừa làm tóc!!” Rốt cuộc được giải phóng Phùng Kiến Vũ bất mãn trợn mắt nhìn Vương Thanh một cái, sau đó hướng về phía ảnh phản chiếu trên tủ lạnh sửa sang lại kiểu tóc liền gương mặt ghé vào nhìn bữa ăn sáng của mình.

“Tiểu bánh rán?”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ qua sông liền rút ván cũng lười phản ứng người này, tự mình cầm sạn đem tiểu bánh rán xúc ra bỏ vào trong đĩa bên cạnh, sau đó bắt đầu hâm sữa bò.

“Thanh nhi, lại rán cho em một cái xúc xích đi!”

“Sáng sớm mà đã ăn dầu vậy sao?”

“Xúc xích chứ không phải dầu!!” Phùng Kiến Vũ không vui đi đến ngăn kéo tìm xúc xích mấy ngày trước mình đã mua, một bộ dáng anh không làm cho em, tiểu gia ta tự mình làm!!

“Tùy tiện ăn một miếng rồi ra ngoài, buổi tối dẫn em đi ăn ngon.”

“Quả nhiên là bây giờ ở chung một chỗ lâu rồi ! Em muốn ăn xúc xích cũng khó như vậy!!” Ở ngăn kéo phía trên không tìm được xúc xích Phùng Kiến Vũ cúi người xuống kéo ra ngăn kéo phía dưới cùng bắt đầu tìm kiếm, Vương Thanh đem sữa bò hâm nóng xong bỏ lên trên bàn, vừa quay người liền thấy Phùng Kiến Vũ chu cái miệng nhỏ ở nơi đó lục lọi lung tung.

Vương Thanh đi tới, vòng qua Phùng Kiến Vũ từ gần kéo trong góc rút ra hai cây xúc xích bị mình giấu, thừa dịp Phùng Kiến Vũ bắt được xúc xích đang vui vẻ, Vương Thanh đầu óc xấu đi về trước đỉnh đỉnh hai cái: "Chờ buổi tối trở về mời em ăn cái lớn hơn!"

"Không đứng đắn!" Phùng Kiến Vũ đỏ lỗ tai dùng sức nện cho Vương Thanh một cái, sau đó xúc xích cũng lười chiên, trực tiếp xé bao bì liền ăn.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Vương Thanh có chút nóng bỏng, Phùng Kiến Vũ mang một tia cảm dỗ vươn đầu lưỡi nhẹ liếm xúc xích cầm trong tay, sau đó dùng vẻ mặt đắc ý nhìn Vương Thanh.

"Tiểu yêu tinh!" Bụng dưới đột nhiên căng thẳng Vương Thanh khẽ nguyên rửa một tiếng, sau đó xanh mặt đến ghé ngồi bên cạnh Phùng Kiến Vũ ngồi xuống bắt đầu ghen khuấy ăn điếm tâm.

"Buổi tối ba mẹ hai bên nói muốn sang đây."

"Ừ, anh biết."

"Anh biết rồi?" Phùng Kiến Vũ có chút kinh ngạc nhìn Vương Thanh.

"Ừ, anh mời bọn họ tới." Vương Thanh vừa nghĩ tới nguyên nhân buổi tối ba mẹ đến, vốn là ánh mắt nhìn Phùng Kiến Vũ như lang sói không kiềm được mềm xuống.

"Anh mời? Có chuyện gì không?" Phùng Kiến Vũ uống một hơi cạn sữa bò, sau đó lau miệng, một bộ dáng anh có phải có chuyện lừa gạt em hay không

"Có thể có chuyện gì, không phải là cuối cùng cũng tốt nghiệp rồi sao, buổi tối cùng nhau ở nhà ăn một bữa cơm chúc mừng một chút."

"Chỉ là chuyện này?"

"Chỉ là chuyện này!"

"Không tình thú!" Phùng Kiến Vũ bủ môi một cái rời đi.

Vương Thanh nhìn bóng lưng Phùng Kiến Vũ ngồi chồm hổm trước tủ giày tìm giày, cười một tiếng, sau đó ánh mắt rơi trên ba lô bên cạnh.

"Ăn nhanh lên một chút a!" Tìm giày xong Phùng Kiến Vũ xoay người thấy Vương Thanh vẫn ngồi ở chỗ cũ gần người không nhận được thúc giục.

"Được." Vương Thanh nghe vậy nhanh chóng đem bữa ăn sáng giải quyết xong, sau đó trong lòng yên lặng cổ vũ cho mình một chút, lúc này mới mặc áo học sĩ của mình vào, xốc ba lô lên, dắt Phùng Kiến Vũ ra cửa.

"Rất cuộc cũng tốt nghiệp!" Phùng Kiến Vũ đứng ở cửa trường học, không kiềm được xúc động.

Nói xong ngẩng đầu rào bước kéo Vương Thanh bước vào cửa trường, một khắc bước vào cửa kia, Phùng Kiến Vũ liền sụ mặt: "Thanh nhi, sau này em không còn là học sinh nữa."

"Em nếu là muốn học nữa vẫn có thể thi a."

"Không muốn."

"Vậy em thương cảm cái gì?"

"Cũng là bởi vì không đến trường nữa mới thương cảm!"

"Em còn có thời gian thương cảm, tiệm của anh mới khai trương em đến trông coi tiệm cho anh đi!"

"Không muốn!" Hai người âm ỉ đi vào trong, nhìn rất nhiều người mặc áo học sĩ đang chụp hình chung với nhau, Vương Thanh cũng không khỏi có chút thương cảm, từ hôm nay về sau liền thật không phải là học sinh nữa rồi.

Chẳng qua quan trọng nhất là người này vẫn còn ở bên cạnh mình, sau này cũng sẽ một mực ở bên cạnh mình là đủ rồi không phải sao?

"Đại Vũ."

” Hử?” Phùng Kiến Vũ tìm kiếm người quen khắp nơi đột nhiên nghe được Vương Thanh có chút ôn nhu gọi mình, có chút kinh ngạc. Vừa quay đầu lại liền đối diện với ánh mắt thâm tình của Vương Thanh.

“Em vẫn luôn ở đây, thật tốt.” Từ trong ba lô móc ra một chiếc nhẫn nho nhỏ lặng lẽ đưa đến trước mặt Phùng Kiến Vũ

“Thanh nhi...”

“Đại Vũ, chúng ta đã cùng nhau trải qua 25 năm, nếu như chúng ta có thể sống đến 100 tuổi, em có nguyện ý đem ba cái 25 năm còn lại của em cũng đều giao cho anh hay không?”

” Ừ.” Phùng Kiến Vũ cười đem tay trái của mình đưa tới trước mặt Vương Thanh, nhìn người này nghiêm túc đeo lên cho mình chiếc nhẫn độc nhất thuộc về bọn họ

Dưới ánh mặt trời, chiếc nhẫn có chút lóa mắt nhưng lại nhu hòa sáng bóng, đầu ngón tay Phùng Kiến Vũ nhẹ nhàng ma sát chiếc nhẫn mang theo nhiệt độ cơ thể Vương Thanh, trong đôi mắt thật to không giấu được sự vui sướng cùng hạnh phúc.

“Buổi tối, chờ ba mẹ đều tới, chúng ta kết hôn có được hay không, sau đó chúng ta lại đi nước ngoài làm giấy kết hôn?”

” Được.”

“Đúng rồi, Thanh nhi.”

” Hử?”

“Sau này chúng ta nhận nuôi một đứa bé đi, gọi anh là ba, gọi em là cha, có được hay không?”

” Được.” 25 năm bảo vệ, quãng đời còn lại bầu bạn với nhau, vào giờ khắc này, Vương Thanh nghĩ: Đều đáng giá không phải sao?

- toàn văn hoàn -

39. Chương 39: Phiên Ngoại

[1]

“Vũ vũ, anh không muốn lên (thượng) lớp số học, thật là phiền a.”

“Vậy anh muốn thượng cái gì?”

“Anh muốn thượng em ”

[2]

“Vũ vũ, anh không muốn ăn dưa a, hảo chua a.”

“Vậy anh muốn ăn cái gì?”

“Anh muốn ăn em ”

[3]

“Vũ vũ, anh không muốn pha (= ngâm nước, tán tỉnh) trà, thật là phiền phức a.”

“Vậy anh muốn pha cái gì?”

“Anh muốn tán tỉnh em ”

[4]

“Vũ vũ, anh không muốn chơi League of Kings, toàn thua.”

“Vậy anh muốn chơi cái gì?”

“Anh muốn chơi em ”

[5]

“Vương Thanh, anh đây là đang làm chuyện gì a.”

“Anh không có làm chuyện, anh chỉ là muốn làm em a [buông tay] ”

[6]

“Thanh nhi, Bằng ca của em thật là đẹp trai! Chúng ta cùng nhau truy tinh a?”

“Anh không muốn truy tinh! Anh muốn truy em.”

[7]

“Thanh nhi, bảo anh hảo hảo làm việc, anh ngược lại lại chạy đi bắt (= sờ, bắt) cá!”

“Anh không muốn bắt cá, anh muốn sờ Vũ.”

[8]

“Thanh nhi, mau ngủ, ngày mai phải dậy sớm a.”

“Anh chưa muốn ngủ, anh muốn ngủ em.”

[9]

“Thanh nhi, chúng ta một hồi đi vòng đu quay?”

“Anh không muốn đi vòng đu quay, anh muốn làm em.”

[10]

“Vương Thanh, anh đang làm gì?”

“Làm a.”

“Làm cái gì?”

“Làm em ”

“Khốn kiếp... ”

“Khốn kiếp cũng làm!”

[11]

“Đại Vũ Đại Vũ, hai ta chơi kéo búa bao, ai thua thì hôm nay dọn phòng bếp.”

” Được.”

“Thanh ca đây là thể nào, mặt mày ủ dột?”

“Nga, tối hôm qua chơi kéo búa bao thua, thu dọn phòng bếp cả một đêm.”

[12]

“Đại Vũ Đại Vũ, hai ta lắc xí ngẫu so lớn nhỏ, ai thua hôm nay dọn phòng tắm.”

” Được.”

“Thanh ca, hôm nay thì thể nào?”

“Nga, lắc xí ngẫu thua, thu dọn phòng tắm cả một đêm.”

[13]

“Đại Vũ Đại Vũ, hai ta chơi game định thắng thua, ai thua hôm nay dọn phòng khách.”

” Được.”

“Thanh ca, cậu lại buồn bực không vui a, lại thua rồi sao?”

” Ừ, chơi game thua, thu dọn phòng khách cả một đêm ”

“Vậy ngày mai cậu lại phải thu dọn phòng tắm.”

“Im miệng! Miệng mồm muối ”

[14]

“Thanh nhi, hôm nay so cái gì.”

“ ”

“Hôm nay thua dọn phòng ngủ đi.”

“ ”

“Thanh ca, hôm nay thần thái sáng láng, thắng sao?”

“Không có.”

“Thua mà còn vui vẻ như vậy?”

Vương Thanh quay đầu nhìn Phùng Kiên Vũ đang đỡ eo nhe răng trợn mắt với anh - bình tĩnh cười nói: ”
Ừ, thua sạch hết “tinh ”

Vẫn là thu dọn phòng ngủ tốt nhất, bắt quá thu dọn những chỗ khác cũng có thể, chỉ cần nắm giữ phương pháp thôi! Hôm nay dọn dẹp một chút phòng bếp cũng tốt lắm

~[15]

“Đại Vũ, cậu làm sao có thể chế phục được Thanh ca?”

“Cứng chịu.”

“Thanh ca, cậu làm sao có thể chế phục được Đại Vũ?”

” Thao ngoan ”

[16]

“Đại Vũ, cậu sao lại nhận định người sẽ trải qua cả đời với cậu là Thanh ca chứ?”

“Bởi vì anh ấy sẽ không để cho tôi khóc.”

“Thanh ca, cậu sao lại nhận định người sẽ trải qua cả đời với cậu là Đại Vũ chứ?”

“Bởi vì ngoại trừ lúc thao em ấy khóc, lúc khác sẽ không để cho em ấy khóc.”

[17]

“Đại Vũ, khi nào cậu có cảm giác an toàn nhất?”

“Lúc gặp ác mộng, anh ấy đem tôi ôm thật chặt.”

“Thanh ca, khi nào cậu có cảm giác an toàn nhất?”

” Lúc làm chuyện ân ái, em ấy đem tôi ” bao” thật chặt.”

[18]

“Đại Vũ, cậu thích Thanh ca ở điểm nào?”

“Không thể nói rõ thích điểm nào, chính là có anh ấy ở bên cạnh thì tôi rất an tâm.”

“Thanh ca, cậu thích Đại Vũ ở điểm nào?”

“Không thể nói rõ thích điểm nào, chính là rất muốn nhìn em ấy lắm.”

“Tôi có thể trả lời lại lần nữa không?”

“Có thể. Vậy Đại Vũ, cậu thích Thanh ca ở điểm nào?”

“Tôi thích anh ấy vì anh ấy chỉ lưu manh với một mình tôi!”

[19]

“Đại Vũ, cảm giác thích một người cực kỳ lâu là gì?”

“Không có hẳn không được.”

“Thanh ca, cảm giác thích một người cực kỳ lâu là gì?”

“Chỉ cứng với một mình hẳn.”

[20]

“Đại Vũ, Thanh ca lưu manh như vậy cậu có thích không?”

“Thích anh ấy trên giường lưu manh, dưới giường ấm áp.”

“Thanh ca, Đại Vũ ngoan ngoãn như vậy cậu có thích không?”

“Thích em ấy dưới giường nghe lời, trên giường ngọt ngào hoang dã.”

[21]

“Đại Vũ, cậu cảm thấy cậu cùng Thanh ca ăn nhịp nhất là điểm nào?”

“Một cái ánh mắt liền hiểu được nhau.”

“Thanh ca, cậu cảm thấy cậu cùng Đại Vũ ăn nhịp nhất là điểm nào?”

“Tôi muốn tư thế nào em ấy đều có thể.”

[22]

“Đại Vũ, bình thường nhà là cậu làm chủ sao?”

“Đúng vậy, tiền tất cả thuộc về tôi quản.”

“Thanh ca, có cái gì là cậu làm chủ không?”

“Trên giường tôi làm chủ.”

[23]

“Đại Vũ, cậu cảm thấy Thanh ca giống như là cái gì?”

“Ưu Lạc Mỹ (một loại bánh), phúng ở trong lòng bàn tay.”

“Thanh ca, cậu cảm thấy Đại Vũ giống như là cái gì?”

“Oreo,” ăn ” được.” (chém gió, có j sẽ thay đổi sau)

[24]

“Đại Vũ, các người sống chung thoải mái nhất là cái gì?”

“Tôi quản anh ấy, anh ấy nuông chiều tôi.”

“Thanh ca, các người sống chung thoải mái nhất là cái gì?”

“Các loại địa điểm, các loại tư thế, các loại giải tỏa.”

[25] ấm áp bản

Đại Vũ chạy đi wc, chỉ lưu lại một mình Thanh ca tiếp nhận phỏng vấn.

“Thanh ca, nhất tâm nguyên lớn nhất của cậu là gì?”

“Hy vọng em ấy có thể tự do phóng khoáng cả đời, không cần ép buộc mình cao lớn vĩ đại. Đến khi chúng tôi bảy mươi tám mươi tuổi, em ấy vẫn là Phùng Kiến Vũ của Vương Thanh.”

[26]

“Đại Vũ, Thanh ca mấy tuổi bắt đầu đùa bỡn lưu manh với cậu?”

“Từ rất nhỏ đã chiếm tiện nghi của tôi!”

“Thanh ca, cậu nhỏ như vậy liền bắt đầu đùa bỡn lưu manh?”

“Anh hùng không hỏi xuất thân, lưu manh không hỏi số tuổi.”

[27]

“Đại Vũ, Thanh ca rốt cuộc có thể lưu manh đến mức nào?”

“Bất cứ vấn đề gì cũng có thể bị anh ấy biến đổi thành đen tối.”

“Thanh ca, cảnh giới lưu manh của cậu đã đạt tới mức độ như vậy sao?”

“Không ngậm đã cứng.” (không biết dịch 4 chữ này làm sao cho đúng nên chém đại)

[28]

“Đại Vũ, cậu ngày ngày cùng Thanh ca ở chung một chỗ, có biến thành lưu manh luôn không?”

“Không có chứ ”

“Thanh ca, cậu cảm thấy Đại Vũ sẽ trở nên lưu manh sao?”

“Em ấy chỉ biết khiêu khích lưu manh.”

“Nếu như chúng tôi đổi vai, tôi có thể xấu xa đến mức người nghĩ cũng không dám nghĩ.”

[29]

“Đại Vũ, nếu như lựa chọn lần nữa cậu vẫn nguyện ý cùng Thanh ca cùng nhau lớn lên sao?”

“Nguyện ý a, trúc mã trúc mã tốt vô cùng.”

“Thanh ca, nếu như lựa chọn lần nữa cậu vẫn nguyện ý cùng Đại Vũ cùng nhau lớn lên sao?”

“Nguyện ý a, có thể chơi đùa từ nhỏ đến lớn.”

[30] ầm áp bản

“Đại Vũ, cậu ở giây phút nào nhận định Thanh ca là người sẽ cùng cậu trải qua cả đời?”

“Anh ấy dùng đôi tay cởi quần áo của tôi đắp chăn cho tôi.”

“Thanh ca, cậu ở giây phút nào nhận định Đại Vũ là người sẽ cùng cậu trải qua cả đời?”

“Ngay lúc trước khi chiếm hữu em ấy đã nghĩ muốn cho em ấy một gia đình.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-truong-thanh-cua-luu-manh>